

Eainmakathit presents
J O K E R

ရီလာ

အမှီဝန် ဝတ္ထု စာပေ

ရဝန
ပွဲမဲဒီရိုက်
ဝေမျှသွင်
ပဲခူးလူမျိုးအိမ်
တင် (မိတ်နီး)
ဝိရယ

COVER
DESIGN
BY
[Signature]

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အရပ်အခြားအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အဖို့ ^{အရင်းအမြစ်} ^{ရေးရာ} ကျောထား မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

“ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ် ကတ်တံလောက်အညွှန်း” (CIP)

၈၀၈. ၈၇

ကလောင်စုံ

ဂျီကာပျော်စရာ ဝတ္ထုစာစဉ်(၂) ကလောင်စုံ။ - ရန်ကင်း၊
အိပ်မက်အသစ်စာပေ၊ ၂၀၀၉

၃၈၅.- စာ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီ။

(၁) ဂျီကာပျော်စရာ ဝတ္ထုစာစဉ်(၂)

ဂျီကာ

ပျော်စရာ ဝတ္ထု စာစဉ် (၂)

ဇေဝန
ပဉ္စမဒီရိုင်း
ဝေမျူးသွင်
ပြည့်ပိုင်မျူးအိမ်
ဟင်မြင့်ဦး
ပိဇလာ

စိစဉ်သူ
လတ်တေဇအောင်

အယ်ဒီတာ
လူငန၊ ငိအယ်၊ မျိုးမင်းမြတ်

မျက်နှာဖုံး
ဝလုံး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံ
ကိုကိုနီမိ၊ ဇလုံး၊ မျိုးမင်းမြတ်

ပုံနှိပ်ပုံစံတမ်း
ဝလုံး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၇၂၅၀၅၀၉

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၂) ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂို

းကလေးအား လော့ရှ်းယေခကြးဒိလကခ။
တစ်ဖက်လေးမှိုင်းမခမလိုမးနိမိ ငုကခရိလက
ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက
၃၈ (၃ လွှာ) ၁၅၃-လမ်း၊ တာမေမြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံး (နံ၀၅) ဝလုံးလမ်းဒိလကခ

ဒို(အကသအနုဂိတိတိ)ဟးပြိဖယလနဲဂိုမ
ခယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက
ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက
ဒိလကခပလဲပလိ ဒိဟးပြိဂိုဖိပဲဂိုလက
လဲပလိလက ဒိလကခယဲဌားလောစိပြု
ပထမအကြိမ်

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်

ဒိလကခ) ဖိလေဒိုနူးဂုမဂုစယဲဌား

စိစဉ်သူ ဝလုံးလမ်းဒိလကခ ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂို
ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက
ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက
ဝလုံးလမ်းဒိလကခ ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂို
ယဲဌားလောစိပြုလေလမ်းမခယဲဂိုလက

မာတိကာ

ကိုယ်မေးမိတာအပြစ်လားကွယ် (ပဉ္စမဒီရိုင်း)

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်လို့ ဒီလောက် မူးလဲတာတောင် သတိရတော့ မိန်းမကိုမမေးဘူး၊ အေစီမီလန် နိုင်လားလို့မေးတယ်။ သူ့ပထွေး ဂိုးသွင်းတာကိုမေးတယ်၊ ကောင်းကြသေးရဲ့လား... အရပ်ကတို့ရေ...”

ကျောင်းသားဘဝ (၆၀န)

မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် တို့ပတ်ပဝါလေးကို ဝိနိထံမှထုတ်၍ ဝိနိပေါ်တွင်တင်ထားသော ပေါင်ခါဘူးကိုယူ၍ ပဝါပေါ်သို့လှုပ်၍ထည့်ရာ ပေါင်ခါတစ်မှုန်မျှ မကျလာသောကြောင့် ‘ကိုင်း... နင့်တစ်ခါလွတ်၊ ငါ့ဆယ်ခါလွတ်’ ဟုဆိုလျက် ပေါင်ခါဘူးခွံကို အပြင်ဘက်သို့ လွှတ်၍ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် တို့ပတ်ပဝါတွင် ကပ်ရန်ကျန်ရစ်သေးသော သနပ်ခါးပေါင်ခါ မှုန်များဖြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အတွင်တိုက်ရလေတော့၏။

ရယ်စရာများနှင့်အချစ် (၀၅မျှးသွင်)

ရယ်မောခြင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လူကြိုက်များသည်။ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက် တွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လျှင် အောင်မြင်သည်။ ရယ်စရာအကြောင်းတွေကို ဝတ္ထုရေးလျှင် အောင်မြင်သည်။ လူရှင်တော်များ၏ ရယ်စရာပြက်လုံးများနှင့် အငြိမ်း၊ ဟာသပဒေသာ ဆိုသည့် ရယ်စရာစာအုပ်များ၊ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်းစသည်ဖြင့် ရယ်မောရန်မျိုးစုံရှိသည်။ အခုဆိုလျှင် ရယ်စရာသီချင်းတွေပင်ရှိလာပြီ။

မာတိကာ

အချစ်ဆိုတဲ့အိမ်ကလေး (ဝိဇယ)

အောင်ချိုနှင့်ထူးသော်တို့ နှစ်ကောင်သည်ကား အခန်းတစ်ခန်းတည်းတွင် အတူ တွဲ၍နေလေသတတ်။ မညာမတာ ဥပမာပေးရသည်ရှိသော် ဖိနပ်ထည့်သည့်ဘူးထဲတွင် ဘက်မညီသော ဖိနပ်တစ်ရန် အတူတူထည့်ထားဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။ ဤဥပမာကို အဆိုး မဆိုသာ။ သူတို့ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသော အခန်းမှာ ဖိနပ်ဘူးသာသာဟု ဆိုရလောက် အောင် ကျဉ်းမြောင်း လှသောကြောင့်ပေတည်း။

အကြွေးမကင်းတဲ့နတ်မင်း (တင်မြင့်ဦး)

“ဟား... ဟား... အဖေနတ်ပြည်မှာ စံစားနေရတော့ ဝမ်းသာတော့ဟေ့၊ ငါ့သားလည်း အဖေကို စံနမူထားပြီးလုပ်စား၊ အဲ... ကြိုးစား၊ သားဆီကို အဖေ မကြာ မကြာ လာခဲ့မယ်။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ဖို့၊ ချီးမြှင့်ထိုက်သူကို ချီးမြှင့်ဖို့ မမေ့နဲ့၊ ဒါမှ အဖေ ခဏခဏလာနိုင်မှာ...”

“စိတ်ချပါအဖေ၊ အဖေလည်း ရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ ပြန်ချင်ပြန်ပါတော့”

အရှုံးအမြတ်နှင့်အဆုံးအဖြတ် (ပြည့်ပိုင်မျိုးအိမ်)

မကြီးဝယ်ပေးထားသည့် တော်တန်ရုံသူဌေးပင် မပတ်နိုင်သော သိန်းဆယ်နှင့်ချီသည့် စိန်စီထားသောနာရီကြည့်ရင်း အိမ်မှထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ အချိန်စောသေးသော်လည်း အချိန်တိကျမှုကို နှစ်သက်သော မကြီးအလိုကျ ကြိုရောက်နေသည်ကို ပိုကောင်းမည်ကို ကားအကောင်းစားကိုမောင်းရင်း တောက်ပစွာထွက်လာသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း လမ်းထဲမှ လူအတော်များများ အတင်းအုပ်ရန် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်ကျသည်ကို သူ့မြင်နေရသည်။ အားလုံးကို ဂရုမစိုက်စွာပင် “ဟက်” ခနဲ သူ့ရယ်မောဖြစ်သည်။

ကိုယ်မေးမိတာ အပြစ်လားကွယ်

ပဉ္စမံဒီရိုင်း

ကျွန်းပေါ်က
အပြစ်...
လားကွယ်

ပဉ္စမိတိုး

[၁]

“ဒိုလေး မပါလိုတော့ကွာ၊ ဒိုလေးသာ ပါကြည့် သနားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မန်ယူကို လျှော့တွက်ရင်တော့ မှားမယ်”

“အကြီးကဝဲလ်ကော့ကတော့ကွာ အွန်နရီလက်သစ်ပဲဟေ့၊ ဒီအတိုင်းဆို အာဆင်ဝင်းဂါးကြီးရဲ့ အသင်းက ပရီးမီးယားမှာ ပထမရသွားနိုင်တယ်”

“စကိုလာရီရဲ့ ချဲလ်ဆီးကတော့ တကယ့်ရှယ်ပဲဟေ့၊ အခုမှ ဘောလုံးပွဲရသစစ်စစ် ကြည့်ရတော့တယ်”

ဖိုးသကြား တော်တော်စိတ်ညစ်နေသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ထိုင်၊ ဘယ်နေရာသွားသွား ထိုစကားတွေကိုသာ ကြားနေရသဖြင့် လူတွေမှာ ဘောလုံးကိစ္စကလွဲပြီး အခြားကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားတော့လေလား မသိပါ။

“ဖိုးသကြားရေ...အခုလို အိုင်တီခေတ်ကြီးမှာ ဘောလုံးပွဲတွေဟာ တကယ့်အပန်းဖြေစရာပဲဟေ့၊ အင်္ဂလန်ကို မရောက်ဖူးတော့ ဘောလုံးကွင်းစိမ်းစိမ်းတွေကို ကြည့်ရင်း စိတ်ကူးနဲ့ ဘောလုံးပွဲကြည့်ရင်း အပန်းဖြေရတာ ဟန်ကျတယ်ဟေ့”

ဖိုးသကြား၏သူငယ်ချင်း အောင်စိုးက လက်ထဲမှာ အားကစား ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ကိုင်ရင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ရင်း တက်တက် ကြွကြွပြောနေပါသည်။

“ဒီနေ့ခေတ်မှာ ခေတ်စားနေတဲ့ ဘောလုံးပွဲတွေကို မကြည့်ဖြစ်ရင် တော့ အဲဒီလူဟာ နိုင်ငံတကာကို ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆန့်ကျင်တာနဲ့ တူနေတယ်ဟေ့”

[c]

အရေးထဲ ဘောလုံးပွဲဝါသနာမပါသော ဖိုးသကြားမှာ အောင်စိုး စကားကြောင့် ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး နိုင်ငံတကာယဉ်ကျေးမှုကို ဆန့်ကျင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေသလိုပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မဆိုင်ပါဘူး အောင်စိုးရာ၊ ဘောလုံးပွဲ မကြည့်တာနဲ့ နိုင်ငံတကာကို ဆန့်ကျင်တာ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ဖိုးသကြားရဲ့၊ ဘောလုံးပွဲကို ဘောလုံးပွဲလို့ မြင်နေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့။ ဘောလုံးပွဲဟာ အခုအခါမှာတော့ နိုင်ငံတကာရဲ့ စီးပွားရေးကြော်ငြာတွေ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးတွေ၊ လူမှုရေးဆောင်ရွက်ချက်တွေအားလုံးနဲ့ ပတ်သက်နေပြီ။ ပြီး တော့ ဘောလုံးပွဲတွေက ဦးနှောက်ကို အသုံးချကောင်းရင် ဈေးဖိုးတို့ ဘာတို့ရတယ်။ အဲ... လုပ်ကွက်ကောင်းရင် သူဌေးတွေ ဘာတွေတောင်ဖြစ်တယ် ဖိုးသကြားရဲ့။”

“ဘယ်လိုချွေးဖြစ်တာလဲ အောင်စိုးရဲ့၊ ငါ့မရှင်းဘူး”

“ဒီလိုကွာ x x x x x x x ကဲ... ရှင်းပြီလား”

“ငါ့... နားမလည်ပါဘူးကွာ”

အောင်စိုးက ဖိုးသကြား နားမလည်သော ဘောလုံးဈေးကွက်စီးပွား

ရေး ဘောဂဗေဒအကြောင်းကို ဆရာက တပည့်တစ်ဦးကို ရှင်းပြနေသလိုမျိုး ရှင်းပြပါသည်။ ဖိုးသကြားခမျာတော့ နားထောင်ရင်း ရွာလည်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေပါသည်။

“အေး...ပထမဦးဆုံး နားလည်အောင် ဘောလုံးပွဲတွေ အရင်ဆုံး စကြည့်၊ နောက်...မင်းသိလာလိမ့်မယ်”

အောင်စိုးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ကျန်နေသည့် လက်ဖက်ရည်ကိုသာ မော့သောက်နေမိပါသည်။ အောင်စိုးပြောသည့်စကားကို ရေနှေးတောင်မသောက်တော့ဘဲ အစဉ်းစားကြီး စဉ်းစားနေသူကတော့ ဖိုးသကြားပင် ဖြစ်ပါသည်။

[၂]

ဖိုးသကြား တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အိမ်အလုပ်တွေတောင် မလုပ်နိုင်အားဘဲ အားကစားဂျာနယ်တွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် ဇနီးဖြစ်သူ မအေးမြက တောင် နယ်လိုတွေဖြစ်နေသလဲလို့ အံ့အားသင့်နေမိပါသည်။

လက်ဖက်ရည်နဲ့ နိုင်လည်းမထိုင်၊ နောက်ဆုံး သားဖြစ်သူကိုတောင် မချော့မြူအားဘဲ အားကစားဂျာနယ်တွေကိုဖတ်လိုက် စာအုပ်ထဲကူးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် နည်းနည်းတော့ မေးမြန်းမှဖြစ်ဦးမည်ဆိုပြီး ဖိုးသကြား အားကစားဂျာနယ်ဖတ်နေသော အိမ်ပေါ်တပ် ဝရန်တာရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

“ကိုဖိုးသကြား ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတော့ ၎င်း ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ဒီအားကစားဂျာနယ်တွေကို ဖတ်ပြီး ဘာလုပ် ရှုပ်နေတာလဲ၊ ဘောလုံးပွဲလည်း ရှင်စိတ်ဝင်စားတာလည်း

ဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟိုတုန်းကတော့ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မယ်၊ အခု ငါ့အတွေး အခေါ်တွေ နည်းနည်းပြောင်းသွားပြီဟာ။ ဘောလုံးပွဲတွေကို ငါကြည့်တော့မယ်၊ ဒီလိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံတကာ ယဉ်ကျေးမှုကို မြှင့်တင်ပေးရာရောက်မယ်၊ နောက်ပြီး သူများ မန်ယူ၊ အဲဆင်နယ်၊ ချဲလ်ဆီးဆို ကိုယ်ကလည်း ဒါမျိုးဖြစ် နေမှ၊ နို့မို့ ခေတ်မမိဘဲနေဦးမယ်။ တော်သေးတာပေါ့ဟာ အရင်တုန်းက ဒေးဗစ်ဘက်ခမ်းပဲသိတာ၊ အခုတော့ ရော်နယ်ဒို လေးတို့၊ ရွန်းနီတို့၊ ဂျရတ်တို့နဲ့ ဟုတ်နေပြီဟေ့”

မအေးမြက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဖိုးသကြားကို နားမလည်သလို ကြည့် လိုက်သည်။ သူ့အကြည့်က သူ့ယောက်ျား ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေပေါက် သွားပြီလေလဲလို့။ ပြီးတော့ ဘယ်သူကများ မြှောက်ပေးလိုက်သလဲလို့။

“ရှင်...ပြောတာတွေက ပိုက်ဆံမရဘူး၊ ကိုယ့်အိမ်စီးပွား ရေး ကိုယ်လုပ်မှ ပိုက်ဆံရမှာ။ အလုပ်သမားတွေချည်းပဲ ပစ်မထားနဲ့ဦးလေ”

“ငါသိပါတယ် အေးမြရယ်၊ ဒီမှာ ဒီဘောလုံးပွဲတွေက ကိုယ့်လေ့လာမှုအားကောင်းရင် ကောင်းသလို၊ ဆုံးဖြတ်ချက် ကောင်းရင် ကောင်းသလို အိမ်ဈေးဖိုးကအစ အခုနေတဲ့ တိုက် ကနေ နောက်ထပ် ကားတွေဘာတွေတောင် ဝယ်နိုင်ဦးမှာဟေ့၊ အိမ်မှာတောင် ဖိုက်မှုဗွီတို့ စလောင်းတို့တပ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ၊ ဘောလုံးပွဲတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သွား မကြည့်ရတော့ဘူးပေါ့”

ဖိုးသကြားစကားကို နားထောင်နေသည့် မအေးမြတစ်ယောက် သူမ အိမ်မှာ ဘောလုံးပွဲလာကြည့်နေသော လမ်းထဲကလူများ၊ ကလေးများ၊ ဖိုးသကြား၏မိတ်ဆွေများ၊ စကားသံများ၊ ငြင်းခုံသံများ၊ ကွမ်းတံတွေးများ၊ ဆေးလိပ်ပြာများကို သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ ကြိုတင်မြင်ယောင်လို့နေမိသည်။

“ဘာစလောင်း...ဘာမူဖို့ဖိုက်မှ အိမ်မှာမတပ်နဲ့၊ ဘောလုံး ပွဲ ကြည့်ချင်ရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာသွားကြည့်၊ အိမ်ရှုပ် တယ်”

နောက်ဆုံး မအေးမြက မိဒီအာဏာသုံးပြီး ပယ်ချလိုက်ပါသည်။

“အေးမြပြောတာ ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်၊ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်တာက တစ်ယောက်တည်းကြည့်ရင် တော်တော်ပျင်းဖို့ ကောင်းမှာ၊ ဒီတော့ လူများများနဲ့ အပြင်မှာကြည့်ပြီး အော်ရ တာ ပိုကောင်းမယ်၊ ဒါဆို အေးမြတို့ အိပ်ရေးမပျက်တော့ ဘူးပေါ့ဟာ”

ဖိုးသကြားစကားအဆုံး မအေးမြက မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်သွား ပါသည်။ ဖိုးသကြားက တော့ မအေးမြ၏စကားကို ဂရုစိုက်တော်မမူအားဘဲ ဖတ်လက်စ အားကစားဂျာနယ်ကို ဆက်ဖတ်နေပါတော့သည်။

[၃]

သည်ည ရှစ်နာရီခွဲမှာ ဘောလုံးပွဲတွေ တော်တော် များများရှိသည်ကို အားကစားဂျာနယ်ထဲမှာ ဖိုးသကြား ဖတ်ပြီးခဲ့သဖြင့် ဝွက်လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရပ်ကွက်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ လက်ဖက်ရည်

သောက်ရင်း ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းသူတွေ အတော်များများ ရှိနေသည်။

“ဟ...ဖိုးသံကြား မလာစဖူး အလာထူးပြီး ရောက်လာ ပါလားဟေ့”

ဆိုင်ရှင်ကိုခင်မောင်လင်းက ကောင်တာခုံကနေ ထိုင်ရင်းမှ လှမ်း ပြောပါသည်။

“ဘောလုံးပွဲတွေကို ကြည့်တော့မယ်ဗျို့၊ အောင်စိုးက မြောက်ပေးသွားတာလေ၊ ဒီည ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲတွေက နည်းတာမဟုတ်ဘူး”

“ဖိုးသံကြားရေး...ဒီည အင်္ဂလန် ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲတွေ မရှိဘူး၊ အီတလီစီးရီးအေပွဲတွေချည်းပဲ၊ အေစီမီလန်နဲ့ လာဇီယို ပွဲကို တိုက်ရိုက်လွှင့်မှာ”

“ကိုခင်မောင်လင်းကလည်း ဂျာနယ်ထဲမှာ ဒီည အင်္ဂလန် ပွဲတွေ ရေးထားတာပါ...”

“မဟုတ်ဘူး ဖိုးသံကြားရဲ့၊ မင်းဂျာနယ်မှာ ပွဲစဉ်ဇယား ကြည့်တာ ရက်မှားနေပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်လား...ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့၊ စာလုံးလေး တွေက သေးသေးလေးတွေနဲ့ ရေးထားတာဆိုတော့ အဖတ်မှား သွားတာပဲဖြစ်မယ်ဗျို့”

ဖိုးသံကြား လက်ဖက်ရည်မှာသောက်ရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ စာကြည့်မျက်မှန်တစ်လက်တော့ လုပ်ရဦးမည်ဟု...။

“ဖိုးသံကြား...အေစီမီလန်နဲ့ လာဇီယို ဘယ်အသင်း

ကြိုက်သလဲ” လက်ဖက်ရည်သောက်နေတုန်း ဘေးနားရှိ ဈေးထဲမှာ ကြက်ဥချောင်း သော ကိုသံချောင်းက ဖိုးသကြားအား လှမ်းမေးပါသည်။

“ဒီညတော့ အေစီစားမှာပဲ၊ နိုင်ပွဲ ပျောက်နေတော့ အပီကန်မှာပဲဗျို့။”

ကိုသံချောင်းက သူ့ထင်မြင်ချက်ကိုသူပြောနေပါသည်။ ဖိုးသကြားကတော့ တစ်ခါဖူးမှ အိတ်လိစီးရီးအေကော ပရီးမီးယားလိဂ်ပွဲတွေပါ မကြည့်ဖူးသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်နေပါသည်။

မနေ့လိုကလည်း မဖြစ်ပါ။ ကိုယ်ကပြောချင်တာ စွတ်ပြောနေလျှင် ကိုယ့်ကို ဘောလုံးပွဲမကြည့်ဖူးဟု တင်မှာစိုးသဖြင့် သိက္ခာတော့ အကျ မခံနိုင်ဟု ဖိုးသကြား ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဘောလုံးပွဲက စကန်တော့မည်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်သော ဘောလုံး သမားတွေက ကွင်းထဲမှာ နေရာယူထားပြီဖြစ်သည်။

သည်မှာပဲ ဖိုးသကြားအနီးနားရှိ ကိုသံချောင်းက တစ်စခန်းထလာ ပြန်ပါသည်။

“ဖိုးသကြား... ဒဲပေါက်တစ်ထုပ်ကြေး၊ အေစီကနေ သရေအစုံပေးတယ်”

ဘောလုံးပွဲကြည့်နေသူအားလုံးက ကိုသံချောင်း၏ ကျယ်ကျယ်လောင် အသံကြောင့် ကိုသံချောင်းအား လှမ်းကြည့်ရုံမက ဖိုးသကြားကိုလည်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ဖိုးသကြားက ဒံပေါက်တစ်ထုပ်စာလောက်နှင့်တော့ ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်အကျမခံနိုင်။ နည်းနည်းတော့ ဖိုးသကြားက ဘာလဲဆိုတာတော့ ပြရတော့မည်လို့။

“ဒီမှာကိုသံချောင်း... ဘောလုံးတစ်သင်းမှာ လူဘယ်နှစ်ယောက် ဘောလုံးကန်သလဲ”

“ဖိုးသကြားရာ မေးစရာလိုလား၊ တစ်သင်းမှာ ဆယ့်တစ်ယောက် ကစားတာပဲ၊ ဒါများကွာ...”

“ဒါဆိုရင် စိန်လိုက်၊ ခင်ဗျားအသင်းလည်း ခြေထောက်နှစ်ဆယ့်နှစ်ချောင်း၊ ကိုယ့်အသင်းလည်း ခြေထောက် နှစ်ဆယ့်နှစ်ချောင်း၊ ဘာဖြစ်လဲ...ဒီဘောလုံးတစ်လုံးကို လူပြီးပိုင်းကန်ကြတာ အိုကေရတယ်၊ သရေတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ အကြောမပေးဘဲချမယ်၊ ဘယ်သူမှ ခြေထောက်အပိုပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“ကြိုက်ပြီ...ဖိုးသကြားရေ...အိုကေ!”

ကိုသံချောင်းက ဖိုးသကြားစကားကို နားထောင်ပြီး အားရဝမ်းသာ ပြုံးရင်းက ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျန်သည့်သူတွေကလည်း ဖိုးသကြားစကားကြောင့် ဖိုးသကြားကို ကြည့်ပြီး ပြုံးရင်းက သံပရာသီးလေလား သတ်မှတ်နေကြပါသည်။

ဒါကို ဖိုးသကြားက လုံးဝမသိ။ သူ့အကြည့်တွေကို တီဗွီဖန်သား ပြင်ဆီသို့သာ အာရုံစိုက်လိုက်ပါသည်။

ဘောလုံးပွဲပြီးတော့ အေစီမီလန်အသင်းက လာဇီယိုအသင်းကို
ဂိုးပြတ်နိုင်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဖိုးသကြားရဲ့၊ ခြေထောက်နှစ်ဆယ့်နှစ်
ချောင်းချင်းကန်တာ ဘယ်သူက ခြေထောက်အပိုပါသလဲဆိုတာ
အခုတွေ့ပြီလား။ နက်ဖြန် ဒံပေါက်တစ်ထုပ်ကျွေးဖို့ ပြင်ပေ
တော့”

ကိုသံချောင်းက အောင်မြင်ဝင့်ကြွားသောလေသံမျိုးဖြင့် ဖိုးသကြား
အား ကလိပါသည်။

“ကိုဖိုးသကြားရာ ကိုဖိုးသကြားက အချဉ်ကျနေတာပဲ၊
ဘာဖြစ်လို့ ဒယ်ဒယ်ချင်း လုပ်ရတာလဲ။ အေစီမီလန်အိမ်ကွင်း
ပဲဟာ၊ ဒီလိုပုံစံမျိုး ကိုဖိုးသကြားလောင်းလို့က စီးပွားတောင်
ပျက်ဦးမယ်”

ဖိုးသကြားနှင့်သိသော လူငယ်လေးတစ်ဦးက အားမလိုအားမရ
ဖြစ်ရင်းက ပြောပြန်ပါသည်။

“သိပါဘူးကွာ၊ ငါက ဘောလုံးပွဲ အခုမှကြည့်ဖူးတာ
ဆိုတော့ အင်္ဂလန်ပွဲတွေမှတ်လို့၊ အီတလီပွဲတွေဖြစ်နေတယ်၊
ငါ့ကို ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းတဲ့ အောင်စိုးကိုလည်း
ရှာမတွေ့ဘူး။ နေနှင့်ဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့ ငါ့နေ့ဖြစ်ရမယ်”

ဖိုးသကြားက ကြိမ်းဝါးလိုက်ရင်းမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးပြီး
အိမ်ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

အိမ်ရှောက်တော့ မအေးမြနှင့် ကလေးက အိပ်နေလို့ ဖိုးသကြား တစ်ယောက် ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း နောက်တစ်ခါ ဘောလုံးပွဲ ကြည့်မိလို့ကတော့ ဒါမျိုးကို သနားတောင်သနားဦးမည်လို့။

ငွေကုန်ချင်သလောက်ကုန်ပလေစေ။ ဘောလုံးပွဲနှင့် ပတ်သက်လို့ ကတော့ ကိုယ့်သိက္ခာမကျဘဲ သိက္ခာတက်ဖို့ မသိတာတွေကို သိအောင် လုပ်ဦးမည်ဟု 'တောက်'ခေါက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဖိုးသကြား...ဘယ်လိုဖြစ်လို့ 'တောက်'ခေါက်တာလဲ၊ ကျွန်မကို ရှင် ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်လို့လဲ ပြောစမ်းပါဦး။”

အရေးထဲ မအေးမြက ဖိုးသကြား 'တောက်'ခေါက်သံကြားပြီး ဘယ်လိုလုပ် အိပ်ရာက လန့်နိုးလာသလဲမသိ။ ခြင်ထောင်က ထွက်လာပြီး ရန်တွေ့ပါတော့သည်။

“အေးမြရာ...နှင့်ကို ရန်တွေ့ဖို့ နေနေသာသာ ဒီဘောလုံး ပွဲတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ မကျေနပ်လို့ ခံပြင်းပြီး 'တောက်' ခေါက်တာပေါ့၊ ကဲ...ပြန်အိပ်တော့”

“ရှင့်မလဲ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘောလုံးရှောက်၊ ထလာရ သလဲမသိဘူး...ဟင်း!!!”

မအေးမြက မျက်စောင်းထိုး ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်လုပ်ရင်း ခြင် ထောင်ကို မ,ကွာ ခြင်ထောင်ထဲဝစ်သွားပါသည်။

ဖိုးသကြားကတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ရင်း သူ့လေ့လာ ခဲ့သော အားကစားဂျာနယ်တွေထဲမှ ဘောလုံးအသင်းအကြောင်းတွေကို စဉ်းစားရင်း ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ရင်း အိပ်ပျော်သွားပါသည်။

ခြင်တွေ့ကိုက်တော့မှပဲ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရပြီး ခြင်ထောင်ထဲ

ဝင်ကာ ချစ်လှစွာသောသား၏ဘေးနားမှာ ဝင်အိပ်လိုက်ပါသည်။

* * *

ဖိုးသကြားတို့များ အိပ်ရင်းက မန်ချက်စတာယူနိုက်တက်အသင်းမှာ ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးဖြစ်ရင်းက တစ်ဖက်အသင်းကို ဂိုးတွေသွင်းတာကို အိပ်မက်က မက်နေပါသေးသည်။

ဘေးနားက သားဖြစ်သူ ငိုသံကြားမှပဲ နိုးလာရင်းက မအေးမြကို နှိုးရပါတော့သည်။

ဖိုးသကြားမှာ အိပ်မက်လေးကို ပြန်မမက်လို့ လွမ်းနေမိရင်းက ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားသလဲမသိ၊ မိုးလင်းမှ နိုးပါတော့သည်။

[၄]

မနက်ခင်းဆိုသည်မှာ ယခုရက်တွေမှာတော့ ဖိုးသကြားအဖို့ မင်္ဂလာ ရှိလို့နေပါသည်။ အိပ်ရာကထ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာထိုင်ရင်း နေ့စဉ်ထွက်ရှိနေသော အားကစားဂျာနယ်ကို ဖတ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရတာလောက် စည်းစိမ်မရှိဟု ထင်နေမိပါသည်။

ဖိုးသကြား ခဉ်းစားမိပါသည်။ ကုဋေရှစ်ဆယ် သူဌေးသားသာ ရှိမည်ဆိုလည်း နေ့စဉ်ထုတ် အားကစားဂျာနယ်တွေ ဝယ်ရလွန်းလို့ မွဲမှာသေချာသည်ဟု။

“ဖိုးသကြား နေ့တိုင်း အားကစားဂျာနယ်တွေ ဝယ်လှ ချည်လား”

ဤသို့အမေးခံရတိုင်း ဖိုးသကြားက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာဖြင့် ပြန်လည်

ဖြေဆိုတတ်ပါသည်။

“ဒါကတော့ နေ့စဉ်ထွက်ပေါ်နေတဲ့ အားကစားလောက က သတင်းတွေကို သိရတာလေ။ တကယ်တော့ ကမ္ဘာကြီးနဲ့ မျက်ခြည်မပြတ်တော့ဘူးပေါ့၊ ပွဲစဉ်အနိုင်အရှုံးတွေ၊ ကစား သမားအပြောင်းအရွှေ့တွေ၊ ကစားသမားတွေရဲ့ ကွင်းပြင်က အကြောင်းတွေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ခန့်မှန်းမှုတွေ အစုံပေါ့ဗျာ။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ နိုင်ငံတကာယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်စား ပြုတာပေါ့ဗျာ”

“အမယ်လေးကွာ...မင်းနဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ ဟိုက ဘောလုံးသမားတွေ၊ ဘောလုံးပွဲအကြောင်းတွေရေးတဲ့သူတွေ ကတောင် မင်းလောက် ငိုကာဖွင့်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ထိုသို့ပြောလာသည့်အခါ မင်းမှာတော့ ဖိုးသကြားက ထိုလူကို ဘုကြည့် ကြည့်ပြီး ပြောလေ့ပြောထရှိသောစကား ရှိပါသည်။

“ဘောလုံးပွဲဆိုတာ အနာဂတ် ဘာမှမသိလို့ကြည့်တာ၊ ဘုရားသခင်က ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲရဲ့ အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ပြီး မဖန်ဆင်းပေးခဲ့ဘူးဗျာ၊ သိရဲ့လား။”

ထိုအခါမျိုးမှာတော့ ဖိုးသကြားနှင့် စကားပြောသူခမျာ ဖိုးသကြားကို နားမလည်နိုင်သလိုကြည့်ရင်းက ထွက်ခွာသွားတတ်ပါသည်။

ဖိုးသကြားကတော့ သူ့စကားနှင့်သူ ကျေနပ်နေပါသည်။

“ဒီညတော့ သရဲနီတွေနဲ့ ကြီးကြာနီတွေရဲ့ တိုက်ပွဲက တော့ ကြမ်းပြီဏါ။ အန်းလ်ဖီးနဲ့ စစ်မြေပြင်မှာ ဘယ်သူတွေ ကျဆုံးပြီး ဘယ်သူတွေ အောင်ပွဲခံမလဲမသိဘူး၊ သေချာတာက

အနံ့လိဖီးဟာ သရဲနီတို့ရဲ့ အောင်မြေမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ”

မထင်မှတ်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖိုးသကြားတစ်ယောက် လမ်းထဲက လူငယ်လေးတစ်ဦး၏ စကားသံကြောင့် စိတ်ဝင်စားသွားပါသည်။ တစ်ခါဖူးမှ သည်လိုစကားလုံး သုံးစွဲပုံမျိုး မကြားဖူးလို့ ဖြစ်ပါသည်။

“ညီလေး...မင်းစကားတွေက ဆန်းလှချည်လား...”

“ဟာ... ကိုဖိုးသကြားကလည်း ဒါက ဒီနေ့ဘောလုံး အကြောင်းရေးတဲ့ ဆောင်းပါးသမားတွေ ပြောလေ့ရေးလေ့ရှိတဲ့ စကားပါ။ မဆန်းပါဘူးကိုဖိုးသကြားရဲ့။ ဒါက မော်ဒန်စတိုင် လို့လည်း ပြောလို့ရတာပေါ့”

“အေး...ညီလေးရဲ့စကားက လန်းလို့ပါကွာ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ”

“အစ်ကိုရာ ဒါက မန်ယူက သရဲနီလေ၊ လီဗာပူးက ကြီးကြာနီလေ၊ လီဗာပူးနဲ့ အန်းဖီးကွင်းမှာ ကန်မှာကိုပြောတာ၊ အစ်ကိုပေါက်လိုက်စမ်းပါ”

“အစ်ကို ညီလေးတို့ပြောသလို ပေါက်ချင်ပါတယ်ကွာ၊ မပြောတတ်လို့”

ဖိုးသကြားက လူငယ်လေးအား အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာခက်လဲ အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုအားကစားဂျာနယ်တွေ ဝယ်တယ် မဟုတ်လား၊ သူတို့ရဲ့အသင်း သင်္ကေတရယ်၊ ဘောလုံးကွင်းတွေရယ်...ဘောလုံးသမားနည်းပြနာမည်တွေ ရယ်၊ ပြီးတော့ အသင်းတွေတည်ရှိတဲ့ မြို့တွေရယ်သိရင် ပြော

လို့ရပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောရင် အရသာရှိတယ် အစ်ကိုရ။
ပြောနေကျအတိုင်း ဆိုရိုးရှိတယ်”

“ဒါပေါ့ ညီလေးရာ...အစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပြီး
လေ့လာမယ်၊ ပြောကြည့်မယ်”

“ဘောလုံးစစ်မျက်နှာမှာ သေချာတာက အစ်ကိုဟာ
မကြာခင်မှာ သူ့ရဲကောင်းမှတ်တမ်းဝင်မယ့် ပွဲကြည့်ပရိသတ်
တစ်ဦး ဘာလို့မဖြစ်လာမှာလဲ ပရိသတ်ဆိုတာ ဘောလုံး
ကစားသမားတွေရဲ့ ဂေါ်ဖားသားပါပဲဗျာ”

“ဟေ့...ဟုတ်လား...ညီလေးပြောမှပဲ ကိုယ်က သိပ်ကြီး
ကျယ်သွားမှန်း သိရတော့တယ်ဟေ့၊ ကဲ...အစ်ကိုက လက်ဖက်
ရည်တိုက်မယ်”

လူငယ်လေးစကားကြောင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်သွားသဖြင့်
ဖိုးသကြားက ထိုလူငယ်လေးအား လက်ဖက်ရည် ဒကာခံပါသည်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ။ ဖိုးသကြားတစ်ယောက် ထိုနေ့ နေ့လယ်ခင်း
အချိန်ကျမှ စတင်၍ လူငယ်လေးပြောသည့်အတိုင်း ယခင်ယခင်က
ထက်ကို ပိုမိုပြီး အားကစားဂျာနယ်တွေကို အသေအချာဖတ်ကာ ထမင်း
မစား ဟင်းမစားအားဘဲ အာဂုံဆောင်နိုင်အောင် ပါးစပ်ကနေတောင်
ရွတ်ဆိုပါသေးသည်။

“ကိုဖိုးသကြားရယ်...ရှင်လေ အခုလိုမျိုး မနားမနေ အား
ကစားဂျာနယ်ကို ဖတ်လိုက် စာကျက်သလိုလုပ်လိုက်နဲ့ လုပ်နေ

တာ ကျောင်းစာကိုသာ ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ရှင်ပါရဂူဘွဲ့တွေ၊ ဒေါက်တာဘွဲ့တွေကို ထပ်နေမှာပဲသိလား။”

ဇနီးဖြစ်သူ မအေးမြက ရွဲ့ပြောတာကိုပင် ဖိုးသကြားက ပြန်မပြောအားဘဲ ဖိုးသကြားခမျာ နှုတ်ကနေ ရွတ်ဆိုနေတာတွေ မမေ့စေဖို့ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ရွတ်ဆိုနေမိပါတော့သည်။

[၅]

“လာမယ့် တိမ်ပြာပြာဆန်းဒေးကတော့ စတန်းဖို့ဒ်ဘရစ် မှာ ရင်ခုန်နှင်းဆီ ဇာတ်လမ်းစပြီ။ သူ့ရဲ့နီတွေနဲ့ အပြာရောင် ချလီဆီးတပ်သားတွေရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုကတော့ ဆမ်ဘာဘရာဟီး နည်းပြနဲ့ စကော့တလန် ကပ်စေးနဲ့နည်းပြ ဖာဂူဆန်တို့ရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှု ဘယ်သူလက်ဦးမှုရသွားမလဲဆိုတာ ကြည့်ရမယ့် ပွဲကောင်းတစ်ပွဲပဲ”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖိုးသကြားတစ်ယောက် ယခုလိုစကားလုံး တွေကို ပြောလိုက် သဖြင့် တော်တော်ကျေနပ်သွားပါသည်။

“ဖိုးသကြားရာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ၊ မန်ယူအသင်းနဲ့ ချလီဆီးအသင်း ကစားမယ့်ပွဲလို့ပြောရင် ပြီးတဲ့ဟာကွာ”

ဖိုးသကြားအား ဘောလုံးပွဲတွေကြည့်ဖို့ အားပေးခဲ့သော အောင်စိုး ကတောင် ဖိုးသကြားထံမှ မထင်မှတ်သော စကား အသစ်အဆန်းတွေ ကြားရသဖြင့် စိတ်ပျက်သည့်လေသံမျိုးဖြင့် ပြော က်ပါသည်။

“ဘောလုံးပွဲဆိုတာ အရသာခံပြောမှ ကော့.ဝ. ကွာ၊ အားကစားဂျာနယ်တွေထဲမှာလည်း အခု ငါပြောသကဲ့သို့ အရေး

အသားတွေနဲ့ ရေးတာတွေ မင်းမဖတ်ဘူးလား၊ တကယ်တော့ ငါတို့ဟာ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းတွေမှာ ခြေထောက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်တဲ့ ဘဝတွေကို ဖန်သားပြင်ပေါ်ကနေ လက်ခုပဲ လက်ဝါးတီးရင်း ကြည့်နူးခြင်းရသကို မြည်းစမ်းနေရတာနဲ့တင် ဘဝဟာ နေသာထိုင်သာရှိသွားတယ်။ ဒီတော့ အောင်စိုး ကျေးဇူး သူငယ်ချင်းရာ...”

“ဖိုးသကြားရာ မင်းကွာ...”

အောင်စိုးခမျာ ခေါင်းကိုတွင်တွင်ခါရင်း ဖိုးသကြားကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါသည်။

“ငါ့ကိုမှားသွားတာပါ ဖိုးသကြားရာ၊ မင်းကို ဘောလုံးပွဲ ကြည့်အောင် ငါက မီးမြှင့်ပေးလိုက်တာ ငါ့အမှားပဲ”

အောင်စိုးက သက်ပြင်းချရင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်လိုက်ပါသည်။

“ကိုဖိုးသကြား ဒီည ဘယ်ပွဲတွေ လန်းမလဲ...”

ဖိုးသကြားတို့ရှိနေသော လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းသို့ ရပ်ကွက်ထဲမှ ရွှေတင်နှင့် မောင်သန်းတို့ လူငယ်နှစ်ဦး ရောက်လာပြီး ရွှေတင်က မေးပါသည်။

“ဒီည မန်ယူနဲ့ ချဲလ်ဆီးရဲ့ ပြိုင်ဆိုင်မှုက အသင်းစွဲတွေ အတွက် နှလုံးငြိမ်ဆေး သောက်ရလောက်အောင် ဖြစ်ရမှာ၊ အိမ်ကွင်းမှာ အမြဲတမ်း အလံထောင်နေတဲ့ ချဲလ်ဆီးရဲ့အလံဟာ လွင့်နေဦးမှာပဲ၊ အပြာရောင်တပ်သားတွေရဲ့ ခံစစ်သူရဲကောင်းတွေဖြစ်တဲ့ တယ်ရီနဲ့ ကာဗယ်ဟိုကို ဒီလေးတို့၊ ရွန်နီတို့၊

ဘာဘာတော့ခင်တို့ ကျော်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘောလုံးသေနင်္ဂဗျူဟာ
ကို စကော့ကြီးကော ဘရာဇီးသားကြီးပါ ကျွမ်းလေတော့
ဒီပွဲဟာ ချိတ်ဆီးအတွက် သရေဟာ မျှတတဲ့အဖြေပဲ”

“ဟာ! ကိုဖိုးသကြားရဲ့ စကားလုံးတွေက ထိချက်ပြင်း
တယ်၊ ဒါဆိုရင် ဟုတ်ပြီ”

ရွှေတင်က ဝမ်းသာအားရနှင့် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက စာရွက်အပိုင်း
အစလေးတစ်စကို ထုတ်ယူပြီး ဘောလုံးပင်နှင့် မန်ယူအသင်းနာမည်
ရေးထားသည်ကို ခြစ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ ရွှေတင်ရ”

“ရှော...ကိုဖိုးသကြား စွဲသွားမယ်၊ အရပ်ထဲမှာ မောင်းသံ
ညံ့စိနေတာ မသိဘူးလား”

ရွှေတင်ပေးသော စာရွက်လေးကိုကြည့်ပြီး ဖိုးသကြား အံ့အားသင့်
သွားသည်။ တစ်နေ့တာကစားမည့်ပွဲစဉ်တွေ အကုန်လုံးပါနေသည်။

“ကိုဖိုးသကြား ကံစမ်းကြည့်ပါလား၊ အတွေးနဲ့ ထပ်တူ
ကြုံရင် အဆင်ပြေ အများကြီးရမှာ”

“ကြိုက်ပြီဟေ့၊ ဒီဘာသာဗေဒကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ၊
ကိုယ့်စိတ်ခန့်ခွဲမှုနဲ့ ထပ်တူညီရင် ပွဲသိမ်းပြီ၊ အောင်စိုးရာ မင်းက
အစတုန်းက ငါ့ကို ဘာလို့မပြောတာလဲ”

အရေးထဲ အနီးနားမှာရှိနေသော အောင်စိုးကို ငြိမ်ဝပ်စကားဆိုလိုက်
ပါသည်။

“မင်း အိပ်ရေးတွေပျက်မှာစိုးလို့ပါ၊ အဲဒါက ရမ်းစွဲ
တယ်ကွ၊ ပွဲစဉ်တွေ ဆက်ကြည့်ရတာ”

“ဘောလုံးစစ်မျက်နှာဖွင့်ရင်း ယှဉ်ပြိုင်ကြတဲ့ ပြိုင်ပွဲတွေ အတွက် အိပ်ပျက်လည်းဘာဖြစ်လဲကွာ၊ အောင်မြင်ခြင်းအသီး အပွင့် ဝတ်ရည်ချိုမြဲမှုကို စားသုံးရတာပဲဟာ၊ အိပ်စက်ခြင်းနဲ့ ချိုမြိန်ခြင်းကို အလဲအလှယ်လုပ်ရတာ သဘာဝကျပါတယ် ကွာ”

အောင်စိုးက မျက်စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“ဖိုးသကြား...စကားကို ရိုးရိုးပြောကွာ”

“ဟာဗျာ...ကိုအောင်စိုးကလည်း ကိုဖိုးသကြားပြောတာ တွေက မိုက်တယ်၊ အသစ်တွေပဲဟာ...ဘာလုပ်မှာလဲ အဟောင်း တွေ ကြားနေရတာ ဒီလိုလတ်တာတွေကမှ Heart ကို ထိပြီး ငြိတာ၊ ဆက်လွှင့် ကိုဖိုးသကြား၊ ဒီအတိုင်းထုတ်သာသုံး”

“မင်းတို့လုပ်မှ ပိုဆိုးတော့မယ်၊ ဖိုးသကြားက လူလိုပြော တော့မှာမဟုတ်ဘူးဟေ့၊ ကဲ...မင်းတို့ဘာသာ ဆက်လွှင့် ဆက် ထုတ်သုံးကြ၊ ငါတော့ သွားပြီ”

အောင်စိုးက လက်ဖက်ရည်စားပွဲဝိုင်းကနေ ထွက်သွားပါသည်။

“ဒါပဲညီလေးတို့ရာ၊ ဘောလုံးပွဲရသလို ခံစားတယ်ဆိုတာ ဘောလုံးကန်တာချည်းပဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ ကစားပုံမြင်ကွင်းတွေကို ဦးနှောက် Memory ထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ထားသလိုမျိုး မှတ်ရင်း က တစ်မိမိမိပြန်ပြောပြရတာကိုက ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲမှာ ဝိုင် တစ်ခွက်သောက်လိုက်ရသလိုပါပဲကွာ”

“အဲဒီဝိုင်ခွက်ကို ‘မောင်း’သံတွေရဲ့ အောင်ပွဲတွေနဲ့အတူ သောက်သုံးရရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ ကိုဖိုးသကြားရ”

“မှန်တာပေါ့ ရွှေတင်ရာ...ဘောလုံးပွဲချစ်သူတွေအတွက် အချိန်ကာလဆိုတဲ့ နံနက်၊ ညဆိုတာ မရှိပါဘူးကွာ...”

ဖိုးသကြားက လက်ထဲမှာကိုင်ထားသော စာရွက်လေးကို ချစ်ဇနီး မအေးမြမျက်နှာကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်းက တစ်မိမိမိကြည့်ခဲ့ သလိုမျိုး ကြည့်နေပါတော့သည်။

[၆]

“ကိုဖိုးသကြား...ရှင် ဘောလုံးပွဲကြည့်တာတွေ လျှော့ဦး နော်၊ မိုးလင်းပေါက်တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်၊ အိပ်ပျက်တာ များရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မယ်။ ပြီးတော့ အလုပ်တွေဘာတွေ ပျက်ဦးမယ်နော်။ ရှင့်အလုပ်ကို အခုဆို မြို့ထဲ ပလတ်စတစ် အရုပ်တွေ သွားမပို့ဘဲ အလုပ်သမားတွေချည်း သွားပို့နေတာ မဟုတ်သေးဘူး”

ဖိုးသကြားအဖို့ မအေးမြ ယခုလိုပြောလည်း ပြောစရာပင် ဖြစ်ပါ သည်။ တစ်နေ့တာကန်သည့် ပွဲစဉ်ဇယားစာရွက်ကလေးတွေကို စွဲလမ်း နှစ်သက်မြတ်နိုးမိသွားကတည်းက ဘောလုံးပွဲတွေကို တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ ဆက်တိုက်ကြည့်မိသည်။ တစ်ပွဲပြီးတစ်ပွဲ မိမိနှစ်သက်သောအသင်းက နိုင်နေသဖြင့် ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဘာဖြစ်လာမလဲ၊ ဘာဖြစ်လာမလဲ ရင်ခုန်စွာဖြင့် စောင့်ဆိုင်းမျှော်လင့် ကြည့်ရှုရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟာ” “ဟင်”ဖြစ်ရင်းက ဘောလုံးပွဲချစ်သူတစ်ဦးအနေမျိုးဖြင့် ရုံးနိမ့်ခဲ့ရတာမျိုး ရှိသလို ပျော်ရွှင်စွာ အောင်ပွဲဆင်ခဲ့သည့်နေ့ရက်တွေ ကလည်း ရှိသည်။

ကျိန်းစပ်စပ်မျက်လုံးများနှင့် အိပ်စက်မဝသည့်နေ့များစွာကို ဂရုပင် မစိုက်အား။ မည်သည့်နေ့ မည်သည့်အသင်းတွေ ကန်မလဲပဲ စိတ်က ရောက်နေပါသည်။

ဘောလုံးပွဲချစ်သူတစ်ဦးအနေနှင့် ဘာများတတ်နိုင်မှာနည်း။

* * *

“ဒီညပွဲတွေကတော့ အထွတ်အထိပ်ပဲဟေ့၊ ဝီဂန်နဲ့ မန်စီးတီး၊ ပို့စ်မောက်နဲ့ စပါး၊ အေစီမီလန်နဲ့ အင်တာမီလန်၊ ရိုးမားနဲ့ အတ္တလန္တာ ဘယ်ပွဲတွေကြိုက်လဲဟေ့...”

ညကလည်း ဘောလုံးပွဲတွေ တောက်လျှောက်ကြည့်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး တစ်ပွဲမှာမှ အရှုံးကိုရင်ဆိုင်ခဲ့ရသဖြင့် နည်းနည်းညစ်သွားသည့် ဖိုးသကြား ခမျာ အိပ်ရေးမဝတဝနှင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာသည့်အခါ အောင်စိုးက ဆီးကြိုပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

“အကြိုက်ကတော့ ဂျေဂျော့ဘီကွင်းက အိမ်ကွင်းဆိုတော့ မန်စီးတီး ငုတ်တုတ်မေ့မှာပဲ၊ အာရပ်သူဌေးတွေ ပုလဲတွေခမယ့် ပွဲပဲ။ အဲ...ကံဇာတာ တိုင်အောက်ကိုရောက်နေတဲ့ အသင်း နှစ်သင်း တွေကြတဲ့ပွဲမှာ ပို့စ်မောက်ကို စပါးက နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ပို့စ်မောက်က အိမ်ကွင်းလေ၊ စပါးအဖို့ ပို့စ်မောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေက ပင်လယ်လေကို အဝရှူပြီး ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ စီးရီးအေနဲ့ ရိုးမား ခေါင်းမော့နိုင်ပြီ။ သူတို့ကွင်းမှာ သူတို့ အပြင်းအထန်ပေါက်ကွဲ ပြကြမှာ အမှန်ပဲ။ တော်တီ တကယ်ပျော်နိုင်ပါပြီကွာ၊ အဲ... မော်ရင်ဟို စပယ်

ရှယ်ဝမ်းကြီးကတော့ ဒီတစ်ခါ အေစီမီလန်ကို ဒူးထောက်
ဦးညွတ်ရတော့မှာပဲဟေ့။ အန်ဆယ်လော်တီ သိက္ခာကျရတဲ့
ညများစွာအတွက် ဒီပွဲဟာ သိက္ခာကို ပြန်လည်ဆယ်တင်မယ့်
ပွဲပဲ။ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ပုံ ကစားကွက်အောက်မှာ မော်ရင်ဟို
သမ္မာကျမ်းစာဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ထားခဲ့ရတော့မှာပဲ။ ရော်နယ်
ဒင်ဟိုဂိုးပေါက်တွေ မယ့်ပွဲပဲ”

ဖိုးသကြား ရှင်းပြရတာ တော်တော်မောသွားပုံရသည်။ ရေနေ့
ကြမ်းကို နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်လိုက်ပါသည်။ မိမိယူဆချက်ကို ပြောလိုက်ရ
သည့်အတွက် အတော့်ကိုကျေနပ်သွားပါသည်။

“ဖိုးသကြား...မင်း ဘောလုံးပွဲတွေ မကြည့်နဲ့တော့၊
ဘောလုံးပွဲခန့်မှန်းချက်တွေ အားကစားဂျာနယ်မှာ ရေးပါလား။
ငါ့မြောက်ပေးခဲ့တာ လိုက်မမိတော့ဘူးဟေ့”

“ဒါပေါ့အောင်စိုးရာ၊ အချိန်တွေ ငွေကြေးတွေနဲ့ ကိုယ်
အိပ်စက်ရမယ့်ညများစွာကို လဲလှယ်ခဲ့ရတော့ ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့”

“အေးကွာ...မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ”

ခေါင်းထဲ မူးဝေဝေဖြစ်နေတာကို ဖိုးသကြား ဂရုမထားအားဘဲ
အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်ပိုင်းလေးကို ထုတ်ပြီးကြည့်နေမိပါသည်။
သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ဘောလုံးပွဲတွေကိုပဲမြင်ယောင်လို့နေပါသည်။

ဖိုးသကြား တော်တော်ပျော်နေပါသည်။ ပွဲစဉ်က လေးပွဲမှာ သုံးပွဲ ဆက်တိုက် နိုင်နေသဖြင့် ကြည့်ရကျိုးနပ်ပြီပေါ့။ နောက်ဆုံး မနက် တစ်နာရီခွဲကန်မည့် အေစီမီလန်နှင့် အင်တာမီလန်တို့ပွဲသာ ကျန်တော့ သည်။ သည်ပွဲမှာ အေစီမီလန်နိုင်လျှင် အောင်ပွဲခံလို့ရပြီဖြစ်သည်။

ဘောလုံးပွဲကလည်း ကောင်းမှကောင်း။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြိုင် အဆိုင် သူ့ဘက်ရောက်လိုက် ကိုယ့်ဘက်ရောက်လိုက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ ဘောလုံးပွဲက ကြည့်နေရင်း ကောင်းနေသလို ဖိုးသကြားခေါင်းထဲမှာလည်း ရီဝေဝေနှင့် မူးလို့နေပါသည်။

ခေါင်းထဲမူးဝေနေတာကို ဂရုမထားအားဘဲ ဖိုးသကြားက သူနှစ်သက် သော အေစီမီလန်အသင်းကို အပီအပြင်အားပေးနေပါသည်။

“ပါတို ဆွဲ...ဆွဲ...ရော်နယ်ဒင်ဟိုကို ပေးလေ၊ ဟာကွာ ...လွဲပြန်ပြီ၊ အေး...ဒါမှ မာလ်ဒီးနီး...ဟော...”

“အား!...မူးတယ်...မူးတယ်”

အပီအပြင်အားပေးနေသော ဖိုးသကြား ခေါင်းမူးတာကို သတိမထား အားဘဲ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ ဘောလုံးပွဲကို ကြည့်ရင်း အော်ဟစ်အားပေး ရင်း အိပ်ရေးပျက်သည်ညတွေ များသဖြင့် မူးပြီးလဲကျသွားပါသည်။

“ဆေးရုံပို့...ဆေးရုံပို့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ဆူညံသွားကာ ဖိုးသကြားကို ဆေးရုံသို့ အမြန်တင်လိုက်ရပါသည်။

ဆေးရုံကုတင်ပေါ်မှာမူ သတိမေ့ပြီး အိပ်နေသော ဖိုးသကြား တစ်ယောက် သတိရလာပြီး မျက်လုံးတွေကို အားယူပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့ကုတင်ဘေးနားမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မအေးမြ၊ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ အောင်စိုး နှင့် မိတ်ဆွေအချို့ကို တွေ့ရသည်။ သည်တော့မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘောလုံးပွဲကြည့်ကာ မူးပြီးမေ့လဲသွားမှန်း သိလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက် တည်းဆိုသလို သူအင်မတန်သိချင်နေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို ဘာဖြစ်သွားသလဲဆိုတာ သိပ်ကိုသိချင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်စိုး ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

“အောင်စိုး...အေစီမီလန် နိုင်သွားလား၊ ရော်နယ်ဒင်ညို ဂိုးသွင်းလား၊ နိုင်ရင် အောင်ပွဲခံလို့ရပြီ”

သတိရရချင်း ဇနီးဖြစ်သူ မအေးမြကို မမေးဘဲ အောင်စိုးကို ဘောလုံးပွဲအကြောင်း မေးသဖြင့် မအေးမြ အတော်ပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

“ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ဘောလုံးပွဲကြည့်လို့ ဒီလောက် မူးလဲတာတောင် သတိရတော့ မိန်းမကိုမမေးဘူး၊ အေစီမီလန် နိုင်လားလို့မေးတယ်။ သူ့ပထွေး ဂိုးသွင်းတာကိုမေးတယ်။ ကောင်းကြသေးရဲ့လား...အရပ်ကတို့ရေ...”

မအေးမြ၏ ပေါက်ကွဲမှုသံစဉ်တွေက ဆေးရုံခန်းထဲမှာ အကျယ် လောင်ဆုံးပေါက်ကွဲသွားတာကို နားထောင်နေသူတွေက ဖိုးသကြားကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်းပြုံးလိုက်ကြပါတော့သည်။

ပဉ္စမဒီရိုင်း

ကျောင်းသားဘဝ

၉၀၆

ROF
and friends

©

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ၏အပျော်ဆုံးနေ့များသည်ကား အင်္ဂလိပ်လဆန်း ၁ ရက်နေ့မှ ၁၀ ရက်နေ့လောက်အထိ ဖြစ်ပေ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုရက်များအတွင်း၌ မိဘအုပ်ထိန်းသူများထံမှ ငွေများရောက်ရှိသည့်အလျောက် ရှိတုန်းသုံးရတာပဲဟူသောအမှတ်ဖြင့် နောက်တစ်နေ့သုံးစရာမရှိလျှင် ခုတင်တိုင်ကိုပင်ဖြုတ်၍ ပေါင်ချင်ပေါင်ရပါစေ၊ ယနေ့အဖို့ဖြင့် ရှိသမျှစည်းစိမ် ပြုတ်ချင်ပြုတ်ရောဟု နှလုံးသွင်းလျက် ငွေရောက်လာသည့်နေ့တွင် အတန်းကို 'ဘနာ'လုပ်၍ မြို့ထဲသို့ သုတ်ခြေတင်သူများလေ၏။

ထိုနေ့များတွင် စာပို့ကုလားကို ရည်းစားထက်ချစ်ခင်စွာ တမျှော်တည်း မွှော်ရသောသူများ မရှားပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုမျှနှင့်မပြီးသေးဘဲ မည်သူမည်ဝါ၏ငွေ ပါသေးသည်ကို စာပို့ကုလား ရေး၍ကပ်ထားသော စာရင်းကို မျက်လုံးကျွတ်လုမတတ် စာရင်းစဉ်လျှောက်၍ဖတ်ရသည်မှာ ကျောင်းကစာထက် စိတ်ဝင်စားလာတော့၏။ ငွေမပါလာသူများမှာမူ ယနေ့အဖို့ ဘယ်အကြွေးရှင်ကို ရှောင်ရပါ့မလဲဟုသာ ရုတ်တရက် စဉ်းစားခန်းထုတ်ကာ မှိုင်းတွေကျသွား၍ ငွေရသူများကမူ မိတို့ငွေရကြောင်း၊ အကြွေးရှင်နှင့်တကွ ချေးငှားမည့်သူများ မသိအေ မိမိတို့အမည်ကို မင်နှင့်ဖျက်၍ စာပို့ကုလားထံမှ ငွေအမြန်ထုတ်ပြီး မြှုပ်ကွယ် ဝေးကြလေတော့၏။

“အိုင်ဆေး...ကိုကျော်မြင့်၊ ခင်ဗျားငွေပါတယ်ဗျို့” ဟု မျက်မှန်နှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ ကျော်မြင့်မှာ အိုင်ယာလန် ထိပေါက်သကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာခြင်းဖြစ်ကာ ပြေးလာ၍ စာရင်းကို ကြည့်လျက် “အစစ်ပဲဗျို့၊ ပွတာပဲ” ဟုဆိုလျက် စာပို့ကုလားထံသို့သွား၍ ငွေထုတ်ယူလေ၏။ ငွေများကိုရေတွက်၍ယူကာ စာပို့ကုလားအား ဆုတော်ငွေအသပြာ ‘လေးပဲ’ ပေးသနားတော်မူခဲ့ပြီးလျှင် ယခင်မျက်မှန်နှင့် ကျောင်းသားကို လိုက်၍ရှာလေ၏။

“လာဗျို့... ကိုသိန်းဖေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်” ဟု ကျော်မြင့်ကခေါ်ရာ မျက်မှန်နှင့်ကျောင်းသား မောင်သိန်းဖေက ပြုံးရယ်လျက် “နေပါစေဗျာ၊ လိုက်တာပေါ့” ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြေးကြလေ၏။ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျော်မြင့်က “ဟေ့...စုကရူး၊ ရာဂျန်ကို ဘိုလောင်း” ဟု မုန့်များကိုတည်ခင်းပေးသော စုကရူးခေါ်သည့် ကုလားကလေးအား ဆိုင်ထိုင်ရာဂျန်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်ရာ အကြွေးစာရင်း စာအုပ်ကြီးနှင့် မကြာမီ ရောက်၍လာလေ၏။

လက်ဖက်ရည်စာရင်းကို ရှင်းလင်းချေဆပ်ပြီးနောက် “ကိုင်း... ကိုသိန်းဖေ၊ ကျွန်တော် မြို့ထဲကို လစ်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ၊ ချောင်လို့ရှိရင် ကျွန်တော့်နံပါတ်ထူးပေးစမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့်...

“လက်စသတ်တော့ ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်တာ ဒီဟာ ရည်ရွယ်လို့ကိုး၊ အစကမသိလို့”

“အစကသိရင် လိုက်တောင်မသောက်ဘူး ဆိုပါတော့”

“သောက်မှာပေါ့ဗျ” ဟုဆိုပြီး “ကိုင်းဗျာ...ထူးပေးရတာပေါ့” ဟုပြောမှ ကျော်မြင့်တွင် ကျေနပ်၍သွားကာ “ဟား...ဟား...ကိုသိန်းဖေတို့က

ဒါတွေ ချစ်စရာသိပ်ကောင်းနေတာ” ဟုဆိုသဖြင့်...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ညီလို အစ်ကိုလို သဘောထားပါ။ ယောက်ျားချင်း ချစ်မှဖြင့် ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်း၊ ထောင်ခုနစ်နှစ်ကလဲ တစ်ပြားမှ လျော့မှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ပြော၍ရယ်သောကြောင့် ကျော်မြင့်ကလည်း ရောနှောရယ်ကာ...

“ခင်ဗျားမှာ ဒါတွေပဲရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတွေပဲရှိတော့တယ်၊ ဟိုဟာတွေ တရုတ်ငါးပေါင်း ကြော်ဆိုင် ပို့ထားတယ်” ဟု ဆိုပြန်သောကြောင့် ကျော်မြင့်က “နောက်လဲ နောက်တဲ့လူပဲဗျာ” ဟု ရယ်မောကာ ပြောဆိုပြီးလျှင် “ကိုင်းဗျာ၊ ပြောနေ ကြာတယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ ခွဲထွက်ခဲ့လေ၏။

ကျောင်းခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ စာအုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်၍တင်ပြီးလျှင် အပေါ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ချိတ်ကာ မျက်နှာသစ်ရန် ရေချိုး ခန်းသို့ ကမန်းကတန်းပြေးလေ၏။ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် တို့ပတ် ပဝါကလေးကို ဗီရိုထဲ ထုတ်၍ ဗီရိုပေါ်တွင်တင်ထားသော ပေါင်ဒါဘူးကို ယူ၍ ပဝါပေါ်သို့ လှုပ်၍ထည့်ရာ ပေါင်ဒါတစ်မူန့်မျှ မကျလာသောကြောင့် “ကိုင်း...နင့်တစ်ခါလွတ်၊ ငါ့ဆယ်ခါလွတ်” ဟုဆိုလျက် ပေါင်ဒါဘူးခွံကို အပြင်ဘက်သို့ လွှတ်၍ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် တို့ပတ်ပဝါတွင် ကပ်ရန်ကျန်ရစ် သေးသော သနပ်ခါးပေါင်ဒါမူန့်များဖြင့် မျက်နှာပေါ်တွင် အတွင်တိုက်ရ လေတော့၏။ နောက်မှ ပုလင်းတွင် ဖင်ကပ်မျှကျန်သော ဘာလီယန်ထင်း ခေါင်းလိမ်းဆီခဲကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ကော်ယူ၍ ဆံပင်ကို လိမ်းကာ ရှေ့မှန်၊ နောက်မှန်ကြည့်၍ အရိပ်ထင်လှမတတ် ပြောနေအောင် ဆံပင်ခွဲပြီး အပေါင်ဆိုင်သို့မပို့ဘဲ ဘေးမဲ့လွတ်ထားသော လှံချည်ကိုယုတ်၍

လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ကာ ‘လူယောင်ဖန်ဆင်း’လေ၏။

“အလို...ကိုကျော်မြင့်တို့က ဒီလိုတော့လဲ အချောသားကပဲဗျာ” ဟု အခန်းဝတွင် ရပ်၍ကြည့်နေသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ပြောလိုက်ရာ ကျော်မြင့်က ပြုံးရယ်လျက် “ကိုယ့်လူ ဘာစားမလဲ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား” ဟု ပျာပျာသလဲလုပ်လိုက်သဖြင့် ထိုသူတွင် သဘောကျသွားပြီးမှ “တကယ်...ခင်ဗျားကို မြှောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို စတိုင်ဖြူးတာ၊ ခင်ဗျားဟာ...မဝတ်ချင်လဲနေရော၊ ဝတ်လိုက်စားလိုက်မှဖြင့်...”

“မလုပ်ပါနဲ့ဆရာ၊ ခွေးနဲ့တူတယ်လို့ ပြောမလို့မဟုတ်လား၊ မနှိုင်းကောင်း နှိုင်းကောင်း မိုးကြိုးပစ်ပြီးချနေပါဦးမယ်” ဟု ပြန်၍ရွန်းလိုက်မှ...

“ခင်ဗျားကို ရုတ်တရက်နဲ့ဆိုရင် ရုပ်ရှင်မင်းသားဖြစ်လောက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီစတိုင်မျိုးပေါ့” ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း ရုပ်ဆိုင်း၍နေသဖြင့် ကျော်မြင့်က ‘ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီက လိုချင်တာလား’ ဟု ဇာတ်လိုက်မင်းသားဟန်မျိုး လုပ်ပြလိုက်ရာ ‘မဟုတ်ဘူး၊ ဒီစတိုင်မျိုးပေါ့ဗျ၊ မီးရထားပေါ်မှာ အိပ်ရာလိပ် လူခိုးခံရတာ’ ဟု ဆက်လက်ပြောဆိုထွက်သွားသဖြင့် ကျော်မြင့်မှာ ရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်လေ၏။

ယင်းသို့ ပြောင်လက်စွာဝတ်စားပြီးသည့်နောက် ပိုက်ဆံအမွှေးမကပ်သည်မှာ ကြာသဖြင့် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲသို့ ထိုးထားရသော မှိုတက်နေသည့် သားရေအိတ်ကလေးကိုယူ၍ ပွတ်သပ်သုတ်သင်ပြီးလျှင် ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက်သွတ်သွင်းကာ ငွေစက္ကူများကိုမူ အပေါ်အကျီတွင်ထည့်ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာ၍ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ပြီးမှ ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းခဲ့လေ၏။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့၏ ထုံးစံ ငွေရှိလျှင် မြို့ထဲသို့ ထွက်ဖို့ရန် ကြံရွယ်ကြသည့်အတိုင်း ကျော်မြင့်တွင် မြို့ထဲသို့သွားရန် ကျောင်းဝင်း အပြင်သို့ ထွက်လာရာ၌ မည်သို့အစီအစဉ် ရည်ရွယ်ချက်မရှိသဖြင့် ဘယ်ကို အရင်သွားပြီး ဘာလုပ်ရပါမလဲဟု စဉ်းစား၍နေစဉ် အာ-အီး-တီ မော်တော်ဘတ်(စ်) တစ်စီးရောက်လာရာ ထိုကားပေါ်တွင် ကျောင်းသူကလေးတစ်ဦး ပါလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှ ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော်လည်း သဘောကို သိတတ်သောလက်က မော်တော်ကားကို ရပ်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် အလိုက်သိတတ်သည့် ခြေထောက် များက သွက်လက်လျင်မြန်စွာ ကားပေါ်သို့ တက်လေ၏။

ကားပေါ်သို့ရောက်သောအခါ နီးနီးထိုင်လျှင်လည်း ခေါ်တော့မှန်း လူသိမည်စိုး၍ ဝေးဝေးထိုင်ရမှာကလည်း အမြဲတမ်းမမြင်ရမည်ကို ပူပန်သောကြောင့် ထိုမိန်းမပျိုကလေးနှင့် ဘေးချင်းတိုက်ခုံတန်း၏ နောက်ခံတွင် ဝင်၍ထိုင်ရလေတော့၏။ ကားမှာ ကုက္ကိုင်းဘက်မှ လှည့်၍မောင်းမည့်ကား ဖြစ်သဖြင့် ခပ်ကြာကြာထိုင်၍ လိုက်ရမည်သိသောကြောင့် ထိုလှပသူ ကလေး၏ မျက်နှာကို တစ်လမ်းလုံး တစ်မိမိမိကြည့်ရှုသွားရမည်ကို တွေးမိရင်း ကျော်မြင့်တွင် ပီတိဖြစ်လေတော့၏။ ကားပေါ်တွင် ထိုင်မိသည့် အချိန်ကစ၍ ကျော်မြင့်၏ မျက်စိများမှာ ထိုမိန်းမပျိုကလေး၏ မျက်နှာဆီမှ ခွာ၍မရ၊ လွဲဖယ်၍မရအောင် စူးစိုက်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ သူ၏လှည့် အကြည့်နှင့် ဆုံသွားသောအခါ အချစ်ဓာတ်များ ကိန်းအောင်းရာဖြစ်သော နှလုံးသားအတွင်းကို ဖူးစာရေးနတ်၏မြား စူးဝင်ဖောက်ထွင်း၍ သွားလေ ရောသလားဟု ကျော်မြင့်တွင် ထင်မိလေ၏။ သူ့ကို ငါ ခဏခဏမြင်ဖူး ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် သူ့အမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါလိမ့်မလဲဟု တွေးတော

မေးမြန်းသော စိတ်များသည် အကြည့်ကို အားပေးနေလေကုန်၏။

ကားမှာ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာသော်လည်း ကျော်မြင့်၏စိတ် ထဲတွင် ခါတိုင်းစီးရသည်နှင့်မတူ၊ ထိုနေ့မှ ပို၍မြန်မြန်မောင်းကာ တစ်နာရီ ၄၅ မိုင်ထက်မနည်း မောင်းရောသလားဟု အောက်မေ့လျက် မြို့ထဲသို့ မြန်မြန်ရောက်၍ ခွဲခွာသွားရမည်ကို ပူပန်မိလေ၏။ ကျော်မြင့်၏စိတ်တွင် သူ့အား မည်ကဲ့သို့ အသိဖြစ်အောင် လုပ်ရမည်ကို ကြံစည်ရင်း ပါလာလေ၏။ အမည်ကိုလည်းမသိ၊ စတင်၍စကားပြောရန်လည်း အကြောင်းမရှိသဖြင့် အကြံရခက်၍ပါလာရင်း စစ်ငြိမ်းကျောက်တိုင်နားဆီသို့ ရောက်၍လာသောအခါ ဆက်လက်စီးရန် များစွာမကျန်တော့သည့် အလျောက် ဤတွင် စခန်းသိမ်းရတော့မလိုလို ရှိ၍နေလေ၏။

သို့နှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ထိုမိန်းမပျိုကလေးသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခေါင်းလောင်းကြီးကို ဆွဲ၍လှုပ်လိုက်ရာ ထိုနေရာတွင် ဆင်းတော့မည်ကို ကျော်မြင့် သိရှိရသည့်အလျောက် အပိုင်းတိုသော ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ရသကဲ့သို့ အားရတင်းတိမ်ခြင်းမရှိမီက ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် ဟာတာတာကြီးဖြစ်ကာ သက်ပြင်းရှူမိလေတော့၏။

ကားရပ်လိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ထိုမိန်းမပျိုကလေး ဆင်းသွားသည်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိပြီးလျှင် ကားပြန်၍ထွက်သောအခါ စိတ်ဖြေစရာ ရရန် သူထိုင်သွားသောနေရာကို ကြည့်လိုက်ရာ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် သားရေအိတ်ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့် “ဟာ...နေရာကျတာပဲ၊ သူ မေ့ပြီး ကျန်ရစ်ပြီထင်တယ်၊ ဒါကလေး လိုက်ပို့လိုက်ရရင်တော့ တစ်ခါတည်း အဆက်ဖြစ်သွားမှာပဲ”ဟု ဖြန်းခနဲ ကောလိပ်ကျောင်းသားတို့ဉာဏ်တွင်

...ရောင်ပြန်ဟပ်သလို လာ၍ထင်မြင်မိသည့်အလျောက် ကားရပ်ရန် ကြိုးကိုဆွဲလိုက်ပြီး သားရေအိတ်ကို လျင်မြန်စွာကောက်ယူကာ ကားရပ်အောင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ကားပေါ်မှခုန်ချဆင်းလေရာ ကျော်မြင့်မှာ မိန်းမပျိုကလေး၏ဇောဖြင့် ဆင်းပြေးရခြင်းကြောင့် ကားပေါ်မှ အော်လိုက်သော အသံများကို မကြားရဘဲရှိလေ၏။

မိန်းမပျိုကလေး ကားပေါ်မှဆင်းသောအချိန်နှင့် ကျော်မြင့် ဆင်း၍ လိုက်သောအချိန်မှာ အနည်းငယ်မျှ ကွာ၍နေသဖြင့် လူအများသွားလာနေသည့်အကြားတွင် ရုတ်တရက် ထွင်းဖောက်ရှာဖွေ၍ မမြင်နိုင်သဖြင့် လန်ချားနှင့် လိုက်ရလျှင်ကောင်းမလား၊ ခြေလျင်ရှာရကောင်းမလားဟု စဉ်းစား၍မရဘဲရှိစဉ်တွင် သူ့ခိုးမျက်စိက ကူးရှုသော ကျော်မြင့်၏မျက်စိထဲတွင် ကွန်တီနင်တယ် ပျော်ပွဲစားရုံနားမှကပ်၍ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသူကလေးကိုမြင်လိုက်ရာ အထူးကျေနပ်၍သွားကာ လန်ချားခေါ်၍ အမြန်ဆွဲခိုင်းလေ၏။ အနားသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လန်ချားကိုရပ်ခိုင်းပြီး အခြန်ဆင်း၍ပြေးရာ ‘ဆပ်ဖိုး...ပိုက်ဆပ်ပွေးလေ’ဟု ကုလားကပြောမှ သတိရကာ အိတ်ထဲသို့ လက်ထိုးနှိုက်လိုက်သည်တွင် မတ်စေတစ်စေ ပါလာသည်ကိုမှ ပြန်၍မလဲနိုင်။ ကုလား၏ပိုက်ဆံအမ်းသမျှကိုလည်း မစောင့်နိုင်ဘဲ မိမိအာရုံစူးစိုက်ရာသို့ ပြေးသွားကာ ‘ဒီမှာ...’ဟု ခေါ်လိုက်မှ မိန်းမပျိုကလေး လှည့်ကြည့်သည်တွင်...

‘ကားပေါ်မှာ ဟောဒီသားရေအိတ်ကလေး ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်’ဟု ပြောသောကြောင့် မိန်းမကလေးတွင် စဉ်းစားရခက်သော အမူအရာကို ပြုလျက် သားရေအိတ်ကို ကြည့်ပြီးလျှင် ‘ဟင့်အင်း...ဒါ ကျွန်မ သားရေအိတ်ကလေး မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ သားရေအိတ် ရှိသားပဲ၊ မကျန်ရစ်ခဲ့

ပါဘူး'ဟုဆိုကာ မိမိလက်ထဲရှိ လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြသည့်အတွက် ကျော်မြင့်တွင် မောဟိုက်၍သွားလေတော့၏။

'ဒါဖြင့် ဘယ်သူကျန်ရစ်ခဲ့တာပါလိမ့်မလဲ'ဟု ကျော်မြင့်က စဉ်းစားရခက်သလို နောက်စေ့ကို ကုတ်ပျောက်ရင်း ပြောလိုက်မှ 'ဒီသားရေအိတ်ကလေး ကျွန်မဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုင်နေတာကို မြင်တာပဲ။ သူ့ဟာပဲ။ ဘေးမှာချထားတာနဲ့တူတယ်'ဟု ပြောပြသဖြင့်...

"ဟိုက်...ဒါမှ ချောက်ပေါက်တိုးတာအစစ်ပဲဟေ့'ဟု စိတ်တွင်းက ကျိတ်၍ရေရွတ်လျက် မျက်နှာထားကော်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေစဉ်တွင် 'ကြိုရီဝါးလားဟေ့၊ ကြိုရီဝါးလား၊ ပတ်ကရီး၊ ခါးပိုက်နှိုက်သွားတယ်ဗျို့၊ ခါးပိုက်နှိုက်ဗျို့'ဟူ၍ ကုလားလို၊ မြန်မာလို ဆူညံသောအသံများနှင့်တကွ ပြေးလွှား၍လာကြသူများကို တွေ့ရလေ၏။

ကျော်မြင့်တွင် ခါးပိုက်နှိုက် လိုက်ကြသည်များကို တွေ့ရပေါင်းများသဖြင့် ရိုး၍နေသောကြောင့် အမှုမထားဘဲ မိန်းမပျိုဘက်သို့ လှည့်ကာသာ စကားပြောရန် စဉ်းစားနေမိစဉ်တွင် ခါးပိုက်နှိုက်ဖမ်းရန် လိုက်သူများသည် မိမိတို့နှစ်ယောက်အား ပိုင်းအုံထားကြသည်ကို တွေ့ရမှ မျက်လုံးမျက်ဆံပြူးနေလေတော့၏။

"ဟိုက်...ခက်ပြီ၊' ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့မလဲ၊ သောက်ရှက်ကြီးဖြင့်ကွဲတော့မှာပဲ'ဟု ပူပန်ကာ မိန်းမပျိုကလေး၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်းတွင်လည်း မိမိကဲ့သို့ စိုးရိမ်မကင်းဘဲရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

'ခါးပိုက်နှိုက်ပါတော့...ခါးပိုက်နှိုက်ပါ၊ ကားပေါ်က လက်ကိုင်အိတ်ကလေးကို လုပြေးတာပါ'ဟူသော မိန်းမအသံသည် ရန်ကုန်မြို့၏ သတ္တိ၊ ရွေးကိုက်တာကအစ စုအုံလေ့ရှိသော လူတစ်သိုက်အတွင်းသို့ ထွင်းဖောက်

၍ လာပြီးလျှင် အသံရှင်မိန်းမသည် ကျော်မြင့်ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ‘ဟော...သူပဲတော့၊ သူပါပဲ၊ ဟောဒီလုံချည်နဲ့ ဟောဒီအဝတ်နဲ့ မှတ်မိပါတယ်၊ ရုပ်ကိုက ဇာတ်လိုက်မင်းသားယောင်ယောင်၊ လိုဟယောင်ယောင်နဲ့’ဟု ဆိုပြီးမှ ကျော်မြင့်၏လက်ထဲက သားရေအိတ်ကို မြင်သဖြင့် ‘အစစ်ပဲ၊ ဟောဒါ ကျုပ်သားရေအိတ်ကလေးပါ’ဟုဆိုကာ ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး ရန်တွေ့မည်အလုပ်တွင်...

“ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ် သည်းခံပါဦး၊ သူမေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သားရေအိတ်ကလေးမှတ်လို့ ကျွန်တော်ယူလာမိတာပါ၊ သူ့ကိုပြလို မဟုတ်ဘူးဆိုတော့မှ...”ဟု ပြောရာတွင် “ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဟာမှတ်လို့ လာပေးတာပါ”ဟု ဝင်၍ထောက်ခံသောကြောင့် သက်သာရာရမည်လားဟု အောက်မေ့သော်လည်း...

‘အမယ်...ဒီလိုလေမျိုးနဲ့ ရမှတ်လို့၊ ကားပေါ်က ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ခုန်ပြေးတာဟာ ခါးပိုက်နှိုက်မဟုတ်လို့ မျောက်ဖင်နီလားလို့၊ ဟင်း...လူကို ဂျင်ဂလယ်မှတ်လို့၊ တစ်ပတ်ရိုက်မလို့လား၊ ကျုပ်...ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ဒိုးလိုမွေလာတဲ့ကောင်မ၊ တစ်ယောက်က သားရေအိတ်ကို ဘေးဆွဲချပြီး ဆင်းသွားတယ်၊ လင်လုပ်တဲ့လူက ဖျတ်ခနဲဆွဲပြီး ဆင်းပြေးတယ်၊ ဟင်း...ဒါလောက်များမပါးရင် သိမ်ကြီးဈေးထဲမှာ ဈေးရောင်းမစားဘူး၊ ဘယ်မလဲ ရဲ့...ရဲ့၊ နင်တို့လင်မယား ဘယ်မှမပြေးနဲ့’ဟု ဆိုသဖြင့် နှစ်ယောက်သား ခက်သည်ထက် အခက်ကြုံကာ ဘယ်နှယ်မှ မလုပ်တတ်အောင် ရှိရုံမျှမက ‘လင်မယား’ဟု ခေါ်ထားခြင်းကို ခံကြရသဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် မကြည့်ရဲအောင်ရှိလေ၏။

‘မဟုတ်ပါဘူးအဒေါ်၊ တစ်ခုပြောပါရစေ’ဟု ကျော်မြင့်က ပြော၍မှ

မဆုံးမိ ထိုမိန်းမမှာ များစွာဒေါသထွက်သည့်ဟန်ဖြင့်...

ဘာ...မင်းကလား ငါ့ကို အဒေါ်ခေါ်တာ၊ ငါက မင်းဘွားအေ အရွယ်မို့လား'

'ဪ...ခက်လိုက်ပါဘိတော့၊ အရေးထဲ အပျိုလုပ်နေပြန်ပါပြီ၊ အဒေါ်ခေါ်တာ မကြိုက်ရင်လဲ...'ဟု ပြော၍နေဆဲ တက္ကစီကားတစ်စင်း အနီးသို့ ရောက်လာကာ ကားပေါ်မှ ဒရိုင်ဘာက စိုးရိမ်မကင်းသော အမူအရာဖြင့်...

'ဆရာ ဘာဖြစ်လို့လဲ'ဟု မေးမှ ကျော်မြင့်တွင် ဒရိုင်ဘာကို ကြည့်မိ ကာ မိမိစီးနေကျ အသိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်...

'ဟာ...စံတင်လား၊ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ တို့တော့ ချောက်ကျနေပြီ'

'လာပါဆရာ၊ ကားပေါ်တက်ပါ၊ အဖက်လုပ်ပြီး စကားပြောမနေ ပါနဲ့၊ ရှက်စရာကြီး'ဟုပြောကာ စံတင်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သဖြင့်...

'ကိုင်း...ခင်ပါတက်ခဲ့၊ ကားပေါ်တက်'ဟု မိန်းမပျိုကလေးပါ ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိသည့်အလျောက် ကျော်မြင့် စကားအတိုင်း ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်မှ ကျော်မြင့်လည်း နောက်က လိုက်၍ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စံတင်က ချက်ချင်းပင် ကားကို မောင်းထွက်သွားလေရာ သားရေအိတ်ရှင်မိန်းမနှင့်တကွ လူတစ်စုတို့မှာ ငေးမောရင်း အံ့အားသင့်လျက် ကျန်ရစ်ကြလေ၏။

ကားကို ကွေပတ်လှည့်လည်မောင်းနှင်ပြီးမှ ကျော်မြင့်အား စံတင်က 'ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ'ဟု မေးရာ 'မပြောပါနဲ့တော့ကွာ၊ အာအီးတီဘတ်(စ်) ပေါ်မှာ သားရေအိတ်ကလေးတစ်လုံး ကျန်ရစ်တာတွေ့တာနဲ့ သူ့ဟာ မှတ်လို့ ချက်ချင်းယူပြီး ကားပေါ်ကဆင်းပေးတာ၊ သူ့ဟာမဟုတ်ဘဲ

ဟိုမိန်းမဟာ ဖြစ်နေလို့ ငါ့ကို ခါးပိုက်နှိုက်ပါဆိုပြီး လိုက်လာလို့၊ ကံကောင်းလို့ အချုပ်ထဲမအိပ်ရတယ်’

‘ဟား...ဟား...ကိုကျော်မြင့်တို့ကဖြင့် လုပ်လိုက်မှဖြင့် အမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကို ကျော်ရောပဲ၊ အကျိုးလိုလို့ ညောင်ရေလောင်း၊ ကံကောင်းလို့ ရဲအဖမ်းမခံရတယ်’ဟု ဆိုပြီးမှ...

‘သူက ဘယ်သူလဲဆရာ’

‘တို့ကျောင်းကပါပဲ၊ အမည်ကတော့...’ဟု ဆိုပြီးမှ မိန်းကလေး ဘက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့်...

‘မညွန့်တင်...’ဟု မိန်းမပျိုကလေးက စကားဆက်၍ပေးမှ...

‘အိုင်မ် ဆောရီး၊ သိပ်ပြီးဝမ်းနည်းပါတယ် မညွန့်တင်၊ ကျွန်တော်ကလဲ မညွန့်တင် သားရေအိတ်ကလေးမှတ်လို့ ခေတနာကောင်းနဲ့ လိုက်ပြီးပေးတာ၊ တမင်နှောင့်ယှက်ရာ ရောက်နေတော့တာပဲ၊ စိတ်မရှိပါနဲ့နော်’

‘အို...ဘာမှတောင်းပန်စရာ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ကြုံလာလို့ ဖြစ်ရတာပဲ၊ ကျွန်မအတွက်နဲ့ ဖြစ်ရတာမို့ ကျွန်မလဲ သိပ်ပြီး အားနာတာပဲ’

‘အံ့မယ်ဗျာ၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဆိုတာ ခုမြင်ခုပျောက်တွေပါ၊ မှတ်မိတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာမှတွေးပြီး ရှက်နေဖို့လဲမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တော့မှ ဒီအဖြစ်အပျက်ကလေး တွေးမိတိုင်း ရယ်မိနေမှာပါပဲ’ဟု စံတင်က ကြားဝင်၍ပြောပြီး ဆက်လက်၍ ‘ဆရာကိုကလဲ ခက်ပါတယ်၊ ဒီလို မှားပေါင်းလဲ များလှပြီ၊ တလောတုန်းကလဲ မုန့်စိမ်းပေါင်းသည်ကြီး ရွက်လာတာ ပေါ်တော်မူပင့်လာတယ်ဆိုပြီး ကုန်းရှိခိုးနေလိုက်တာ’ဟု

ဆိုမှ...

‘တော်ပါကွာ၊ မင်းကတော့ နောက်တော့မယ်’ဟု ဆိုပြီးလျှင် ‘ဟေ့...
စံတင်၊ ဟောဒီစားပွဲရုံရှေ့ ရပ်လိုက်ဦးဟေ့၊ ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်တဲ့လူတွေလဲ
မမြင်နိုင်ပါဘူး’ဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် စံတင်လည်း ကားကိုထိုး၍ ရပ်လိုက်
လေ၏။

‘ကိုင်း...မညွန့်တင်၊ နောက်ကလူတွေလဲ ရှောင်ရင်း၊ ဒီထဲခဏ
ဝင်ရအောင်’

‘ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ရှင်၊ နေပါစေတော့၊ ကျွန်မလဲ မဆာပါဘူး’

‘မဆာပေမယ့်လဲလေ ခဏလောက်ပေါ့၊ စကားစမြည်လဲပြောရင်း
ခုတင်ကလူတွေလဲ ရှောင်ရင်းပေါ့၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့တော့ ပိုပြီး
ဗိုက်မလေးပါဘူး၊ ပြီးတော့မှ မညွန့်တင် သွားချင်ရာကိုပြောပါ၊ ကားနဲ့
လိုက်ပို့ပါမယ်၊ လာပါလေ၊ သဒ္ဓါလိုကျွေး သေဆေးတောင် လွတ်ပစ်ရ
သေးတာပဲ၊ ဟဲ...ဟဲ...’ဟု ရွှင်ပြုံးစွာခေါ်လိုက်သော ကျော်မြင့်၏အသံ
တွင် ညှို့ဇာတ်ပါသည်အလား မညွန့်တင်မှာ ငြင်းပယ်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်
တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲသို့ လိုက်ပါသွားရလေ၏။

ကျော်မြင့်တွင် စောစောက စိတ်ရှုပ်စရာကောင်းသလောက် ယခုတွင်
အပျော်ကြီးပျော်နေသည်ကိုတွေ့ရကာ လှပသူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ကလေးတစ်ဦးနှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ဆုံရသည့်အတွက် ထိုနေ့အဖို့
ဂိုဏ်းငွေတွေ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေ၊ ကျောင်းလခမပေးနိုင်လို့ ‘ဆပ်စပန်းရှင်း’
အထိခံရ၍ ကျောင်းခန်းထဲဝင်ခွင့်မရချင်လည်း နေပေစေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်
ကာ ဝေဿန္တရာထုံး နှလုံးထားလျက် စားသောက်ဖွယ်ရာမျိုးစုံတို့ကို
ဆက်ကာဆက်ကာ မှာယူကျွေးမွေးလေ၏။ စားသောက်ကြရင်း စောစော

က အဖြစ်အပျက်ကလေးကို စားမြုံ့ပြန်ကာ ရယ်ရင်းမောရင်း၊ ပြောဆိုရင်း နှင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်သွားရာမှ တစ်ယောက်၏အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းသိရှိကာ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရအောင် ဖြစ်လာရင်းကိုပင် ဝမ်းအသာကြီးသာ၍ နေကြလေ၏။

စားသောက်ပြီးကြသောအခါ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာကြပြီးလျှင် မညွန့်တင်က 'ကျွန်မ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲမှာ ပိုးထည်ကလေးတစ်ခု ဝယ်စရာ ရှိတယ်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်လက်ဖွဲ့ဖို့၊ ဒါကလေး အရေးကြီးနေတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ အရေးထဲမှာ အရာပေါ်နေတော့တာပဲ' ဟုပြောရင်း ရယ်သောကြောင့် ကျော်မြင့်က ရောနှောရယ်မောရာမှ...

'ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဖြစ်ရပ်များ ဆန်းလဲဆန်းပါပေတယ်၊ အသိကျောင်းသားထဲကများ တွေ့သွားရင် ကျောင်းကျတော့ ဘယ်လောက်နောက်ပြောင်ကြမလဲလို့၊ ဘယ်သူမှမတွေ့ပေလို့ပေါ့' ဟု ပြောပြီးလျှင် 'ဟေ့...စံတင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသစ်ကို မောင်းဟေ့' ဟု အမိန့်ချကာ နှစ်ဦးသား ကားပေါ်သို့ တက်၍ ပါသွားကြလေ၏။

မညွန့်တင် အလိုရှိသောပစ္စည်းများကို နှစ်ယောက်သား ကြည့်ရှုရွေးချယ် ဝယ်ခြမ်းကြပြီးနောက် ဆိုင်ရှင်အား မညွန့်တင်၏ သူငယ်ချင်းထံသို့ တစ်ခါတည်း တင်ပို့လိုက်ရန် ခိုင်းအပ်ခဲ့ပြီးလျှင်

'ကိုကျော်မြင့်ကော ဘာများဝယ်စရာရှိသေးလဲ'

'ဝယ်စရာ တယ်ပြီးမရှိပါဘူး၊ ဝယ်ဖို့ဆိုရင်ဝေ အနီးနားက ကလေးငိုသလို စာကြည့်ချိန်အော်တတ်တဲ့ ကျောင်းသားအဖို့ ဝယ်ကလေး ဝယ်သွားမှပဲ' ဟု ပြောဆိုရယ်မောသဖြင့်...

‘ကိုကျော်မြင့်တို့ ကျောင်းသားတွေဟာ သိပ်ပြီးနောက်တဲ့လူချည်းပဲ’

‘ဟာ...မပြောနဲ့တော့၊ ရှုပ်တဲ့နောက်တဲ့ဘဝမှာတော့ ဗိုလ်ချည်းပဲ၊ ဆာဂျင်တောင်မရှိဘူး’ဟု ပြောသည့်အတွက် ညွန့်တင်တွင် ရယ်မောနေသောကြောင့်...

‘ကိုင်း...မညွန့်တင်၊ ဘယ်မှသွားစရာမရှိရင်လဲ ရုပ်ရှင်သွားကြရအောင်’ဟု ခေါ်လေရာ ညွန့်တင်က အားနာလျက်နှင့် ငြင်းပယ်သော်လည်း ကျော်မြင့်၏ ဆွဲငင်ခြင်းကို မရှောင်သာသောကြောင့်...

‘အချိန်သိပ်ပြီး နောက်ကျနေမယ်ထင်တယ်’

‘နောက်မကျပါဘူး၊ ခပ်စောစောပြီးမှာပဲ၊ ပြန်တော့လဲကားနဲ့ပြန်မှာ၊ အချိန်ကောင်းကလေးပဲ ပြန်ရောက်မှာပဲ’ဟု ပြောသည့်အတွက် ညွန့်တင်မှာ ရုပ်ရှင်သို့ လိုက်ရပြန်လေ၏။

ကားပေါ်မှဆင်းသောအခါ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ရောက်နေကြသော ကျောင်းတော်သားများ၏ မျက်လုံးများသည် ‘ယူ တီ စီ’ ဒရိန်းပြသလို ကျော်မြင့်တို့ဘက်သို့ တညီတညာတည်း လှည့်ကြည့်ကာ စိုက်၍နေကြလေတော့၏။

‘ဒီနေ့နဲ့ ဘယ်တုန်းကများ သိနေကြပါလိမ့်မလဲ’ဟု တွေးစောအံ့ဩသူကလည်းမရှား၊ အသိထဲက ကျော်မြင့်ကိုကြည့်ကာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်၍ ပြောင်ပြသကပြ၊ လူနောက်များကလည်း ‘ကြွားတယ်ဟေ့၊ ကြွားတယ် ပုံမှားကြိတ်လာတာပဲ’ စသဖြင့် မကြားတကြား ပြောသူက ပြောဖြင့် ခပ်မြန်မြန်ဝင်ရန် လက်မှတ်ခံမည်အလုပ် ‘ဆရာ၊ ဓာတီဆီဖိုးပေးခဲ့ပါဦး’ဟု စံတင်က တောင်းနေပြန်သဖြင့်...

‘မင်းတို့ ဒရိုင်ဘာတွေ ဒါမျိုးချည်းပဲ၊ ထမင်းမစားရသေးတာနဲ့၊

ဓာတ်ဆီမရှိတာနဲ့'ဟု စတိုင်ထုတ်၍ ကြိမ်းလိုက်ရာ...

'ဆရာ ကျွန်တော်အကြောင်းလဲ အသိသားပဲ၊ မရှိလို့ပြောတာပါ' ဟုဆိုမှ 'ပေးမှာပေါ့... 'ဟုဆိုရင်း ကျောင်းသားများရှေ့တွင် ငွေစက္ကူများကို အထပ်လိုက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ခပ်တည်တည် တစ်ရွက်စီရေကြည့်ပြီးမှ...

'ရှေ့...ပထမတန်းကနှစ်စောင် လက်မှတ်သွားဖြတ်ချေ၊ ပိုတာယူထား'ဟု ဆိုကာ တစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ လက်မှတ်ရသောအခါ 'စံတင်...မင်း ရုပ်ရှင်အပြီး လာစောင့်ချေ'ဟု မှာခဲ့ပြီးလျှင် နှစ်ယောက်သား စတိုင်ထုတ်ကာ ယှဉ်တွဲ၍တက်သွားပြီးလျှင် ကျော်မြင့်က အသိကျောင်းသားများဘက်သို့လှည့်ကာ မျက်စိမှိတ်လျှာထုတ်၍ ပြုံးပြခဲ့လေ၏။

ရုံထဲသို့ရောက်၍ ထိုင်မိကြသောအခါ ရောက်နှင့်နေကြသော ကျောင်းသားအချို့နှင့် နောက်ထပ်ဝင်လာသော ကျောင်းသားများသည် ကျော်မြင့်တို့ကိုသာ လှည့်၍ကြည့်ရှုကြပြီးလျှင် အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆို ရယ်မောကြလေရာ ကျော်မြင့်သည် အစတွင် မျက်နှာပူမိသော်လည်း မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ကြသည်ကို တွေ့ရတော့သဖြင့် မထူးတော့ဘူးဟု နှလုံးပြုကာ အလှူရှင်မှန်းသိအောင် မဏ္ဍပ်တိုင်တက်၍ပြသကဲ့သို့ မိမိကို မမြင်မြင်ရအောင် ရင်ကိုကော့၍ တည့်မတ်စွာထိုင်လျက် မျက်နှာပြောင်တိုက်လိုက်သောကြောင့် ကျောင်းသားများမှာ နောက်ထပ်လှည့်၍မကြည့်ဝံ့တော့ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုသို့ ယှဉ်တွဲ၍ စတိုင်ထုတ်လိုက်ခြင်း တို့က တစ်နေ့ခင်းလုံး အတူတူယှဉ်တွဲသွားလာနေရသည်များမှာ ကျော်မြင့်၏ တံတိုက်ပြည်သို့ရောက်အောင် မှိန်းလိုက်သောဘိန်းစား၏ စည်းစိမ်မျိုးကို ခံစားရကာ

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ထိုကဲ့သို့ သွားလာနေနိုင်တဲ့ကိုယ် ဖြစ်ရပါစေလို့ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ဆုတောင်းရင်း ပျော်ရွှင်ကျေနပ်ခြင်း၏ အရသာကို ဆိတ်ငြိမ်စွာ ခံစားနေလေ၏။

‘ချောကလက်စားမလား၊ အောရိန်းကရပ်သောက်မလား’ တည်း ဟူသော လောကွတ်စကားများဖြင့် ညွန့်တင်အား အမျိုးမျိုးအရေးယူနေ ရင်းပင် ရုပ်ရှင်ကား စ၍ပြသဖြင့် တစ်ရုံလုံး မည်းမှောင်၍သွားသောကြောင့် ကျော်မြင့်တွင် ကျောင်းသားများ၏ မျက်လုံးလက်နက်မှ သက်သာခွင့် ရသွားလေတော့၏။ သို့နှင့် ရုပ်ရှင်ကား ပြီးလုနီးလာသည်တွင် ပြီးသည် တိုင်အောင် စောင့်၍နေချေက ကျောင်းသားများ၏အထွက်နှင့် ဆုံနေမည် ဖြစ်၍ ပြောင်လှောင်ကြဦးမည်ကို ကြိုတင်သိနှင့်သည်အလျောက် မိမိမှာမူ အပြောင်ခံရသော်လည်း သာ၍ကျေနပ်ဖွယ် ဖြစ်မည်မှန်သော်လည်း မညွန့်တင် ရှက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ‘ပြီးမှထွက်ရင် လူတိုးခံနေ ရမယ်၊ စောစောထွက်ကြစို့’ဟုပြောကာ နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြ လေ၏။

‘ဘယ့်နယ်လဲဆရာ၊ ပြီးပြီလား’ဟု စောင့်နေသောစံတင်က မေးရာ ‘ပြီးလို့ထွက်လာတာပေါ့’ဟု ပြောသဖြင့် ‘ဟဲ့...ဟဲ့...အဲဒါ ထုံးဂျန်ကိုဗျ’ ဟု ကုလားသံနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်မှ ‘မင်းကတော့ နောက်ရော့မယ်’ဟု ဆိုရင်း ကားပေါ်သို့တက်ကြကာ ကျော်မြင့်က စံတင်အား အရှည်ဆုံး လမ်းမှ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရန် ကျိတ်၍မှာလိုက်လေ၏။

သို့နှင့် ကျော်မြင့်သည် တစ်လမ်းလုံး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့အောင် ပြော၍ လိုက်ပါလာရင်း ဗစ်တိုးရီးယားအဲဗင်းနယူးသို့ ကားဝင်လိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျောင်းသို့ရောက်တော့မည်ကို သိရသဖြင့် ကြာကြာ

အတူတူစီးရတော့မည် မဟုတ်တော့သောကြောင့် မကြာမီ ခွဲရတော့မည် ကိုတွေး၍ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ဖြစ်မိလေ၏။ ထို့နောက် မိန်းကလေး များနေထိုင်ရာ အင်းလျားကျောင်းဆောင်တွင်းသို့ ကားဝင်သွားပြီးလျှင် ပေါ်တီကိုအောက်တွင် ထိုး၍ဆိုက်လိုက်သဖြင့် ‘ကဲ...ကျွန်မ ဆင်းတော့ မယ်’ဟု မညွန့်တင်က ပြောသည့်အတွက် ကျော်မြင့်က တံခါးကိုဖွင့်ပေး လိုက်ရာ မညွန့်တင်သည် ကားပေါ်မှဆင်းရင်း ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ပြုစုစောင့်ရှောက်တာတွေ’ဟု ပြောသောကြောင့်...

‘ကျေးဇူးတင်လောက်အောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ တင်စရာ မရှိပါဘူး’ ဟုပြော၍ ‘ကိုင်း...ဒီကလဲ သွားလိုက်ပါဦးမယ်’ဟု နှုတ်ဆက်သည်တွင် စံတင်ကလည်း ကြားဖောက်၍ ‘ကိုင်း...မမလေး...ဂွတ်စနိုက်’ဟု လူပြက် အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် နှုတ်ဆက်ကာ ဦးထုပ်ကိုမြှောက်၍ပြသည့်ဟန်မျိုး လုပ်လိုက်သဖြင့် မညွန့်တင်တွင် ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ရာက ကျော်မြင့်က လက်လှုပ်၍ပြသည်ကို မြင်သဖြင့် ပြန်၍ပြလိုက်သောကြောင့် ကျော်မြင့်က ‘ဟေ့...စံတင်၊ ငါ့ကြည့်ပါဦးကွ’ဟုဆိုကာ ရင်ဝကို လက်နှင့်ဖိရင်း မေ့မြော၍ လဲသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ကားပေါ်သို့ ပုံ၍လှဲချလိုက်သောကြောင့် စံတင်တွင် ကားမောင်းရာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိလေတော့၏။

ပုဂံဟောထဲသို့ ကားဝင်သွားပြီး လှေကားရင်းတွင် ထိုး၍ ကားဆိုက် လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေကားတက်အဆင့်ပေါ်တွင် ရပ်၍ စကား ပြောနေသူများသည် ကျော်မြင့်ကိုကြည့်ကာ ‘ဟာ...ကိုကျော်မြင့်တို့ကတော့ ဒီကနေ့တော့ စတိုင်ပဲဟေ့၊ အရမ်းကိုပစ်ကြဲလိုက်တာပဲ’ဟု ဆိုသဖြင့် ကျော်မြင့်က ဆိုလိုရင်းကို သိသော်လည်း မသိဟန်ဖြင့် ပြုံးရယ်ကာ...

‘ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျာ’

‘မသိဘူးမှတ်လို့၊ ဖိန်းမယ်တော့ မကြံနဲ့ဆရာ၊ ဂလုပ်ရုံမှာလေ...’
 ‘ဪ...သိပြီ၊ နို့ပေတဲ့ဗျာ၊ ဒါကတော့ သူ့ကုသိုလ်နဲ့သူ ဖြစ်တာ
 ပါဗျာ၊ မနာလိုတို့မရှိပါဘူး’ဟု ပြောင်၍ပြောရင်း ကားခပေး၍ တက်လာ
 လေ၏။

‘ဒီကနေ့တော့ ခင်ဗျားတယ်အိတဲ့လူပဲ’ဟု တစ်ယောက်က စလိုက်
 သဖြင့် အခြားသုံးယောက်က ‘ဖိုးအိဟေ့၊ ဖိုးအိ’ဟု သံသေးသံကြောင်
 နှင့် အော်ကြသောကြောင့် ‘ဘာလဲဟေ့၊ ဘာလဲ’ဟု မေးကာ ကျောင်းသား
 အချို့ အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြလေ၏။ ထိုကျောင်းသားတစ်စုတို့သည်
 လည်း ဆူဆူညံညံနှင့် ကျော်မြင့်နောက်မှလိုက်ကာ သူ၏အခန်းတွင်းသို့
 ဆူညံစွာ ဝင်ရောက်ကြလေ၏။ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စားပွဲတစ်လုံး၊
 ဗီရိုတစ်လုံး၊ ခုတင်တစ်လုံးသာရှိသော အခန်းကလေးမှာ ကျောင်းသား
 များဖြင့် ပြည့်နှက်သွားကာ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လွဲအိပ်သူကအိပ်၊ ဘေးတွင်
 ထိုင်သူကထိုင်၊ စားပွဲပေါ်သို့ တက်သူတက်၊ အဝတ်ထည့်ထားသော
 သံသေတ္တာကိုဆွဲ၍ တက်ထိုင်သူကထိုင်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်သွားလေ၏။

‘ကိုကျော်မြင့်တို့များ သိပ်ပြီး စွဲတာပဲ၊ ဆေးကောင်းကလေးများ
 ရှိရောလား’ဟု မေးရာ ‘ဆေးကောင်းတော့ ရှိတာပေါ့’ဟု ရယ်မော၍
 ပြောလိုက်သဖြင့်...

ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ‘ဒါဖြင့်ဗျာ၊ ဆေးနည်းကလေးများ
 ပေးပါခင်ဗျာ၊ ဖိနပ်ချွတ်ပေးဆိုရင် ပေးပါ့မယ်’ဟု ပြောကာ ဟန်လုပ်၍
 ချွတ်တော့မည့်ပုံ လုပ်လိုက်ရာ ‘ဒါလောက်လဲ အသနားခံဖို့ မလိုပါဘူး၊
 လိုချင်သပဆိုရင် ပေးရတာပေါ့၊ ကိုင်း...မှတ်ထားနော်၊ ရေနံချေးရယ်၊
 ဆေးရွက်ရယ်၊ ဒုတ္တာရယ် ရော...’

‘အဲဒါကို လျှာမထိအာမထိ မျိုရမလား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကိုလိမ်း၊ ဝဲခြောက်တော့ သေသေချာချာ နိုင်တယ်’
ဟု ပြောမှ ပြောင်သည်ကိုသိကာ ဝိုင်း၍ရယ်ကြရာ ‘ဒါနဲ့ ဆေးနည်း
ကောင်းလိုချင်တယ်ဆို’ဟု ကျော်မြင့်ကပြောရာ တစ်ယောက်က...

‘ဒီဆေးမေးတာမဟုတ်ဘူး၊ မီးယပ်ဆေးမေးတာ’ဟု ဒေါသထွက်
ဟန်လုပ်၍ပြောကာ ‘တော်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားလဲ ကိုသိန်းဖေနဲ့ပေါင်းတာနဲ့
ပျက်လာပြီ၊ ကြာရှင် အနုဆေးရုံပို့ရတော့မယ်’ဟု ပြောနေစဉ် ပုဂံကျောင်း
ဆောင်၏ လူရွှင်တော်ဘွဲ့ရ မျက်မှန်နှင့်ကျောင်းသား မောင်သိန်းဖေ
ရောက်လာလေရာ ‘သေခဲဦးမယ့်လူပဲ၊ ပြောနေရင်းရောက်လာတယ်’ဟု
တစ်ယောက်က ဆီး၍ပြောလိုက်သည်ကို သိန်းဖေမှာ ဂရုမစိုက်ဘဲ
ပါးစပ်မှာ ‘ဒနဲ့ဒလနဲ့ဒနဲ့...ဒနဲ့ဒလနဲ့ဒနဲ့...’ဟု ဆိုမြည်ရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို
လှုပ်၍ ဝင်လာသဖြင့် ‘ဘာဖြစ်လာတုန်း’ဟု မေးမှ...

‘သွေးစုန်းနာဂျို...အဲလေ...ဘင်ဂျိုတီးလာတာ’ဟု ပြောသည့်အတွက်
တစ်ခန်းလုံး ပွဲကျ၍သွားလေ၏။

‘ကိုသိန်းဖေ ခင်ဗျားလူကတော့ ဒီကနေ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး
လာတာပဲ၊ ဂလုပ်ရုံထဲ နှစ်ယောက်သားတွဲပြီး ဝင်လဲလိုက်တာ၊ သူဟာက
ဘာလိုလို ညာလိုလိုဗျ’ဟု တွေ့မြင်သွားသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က
ပြောသဖြင့် ‘ဘယ်သူလဲဗျ’ဟု ကိုသိန်းဖေက မေးမှ...

‘မညွန့်တင်ပါဗျာ’

‘အံ့မယ်...ခင်ဗျား တယ်တော်တဲ့လူပဲ၊ မြဲထားလိုက်တာ အခုမှ
ပေါ်တော့တယ်၊ ကျွန်တော့်အသိမပေးဘူး’

‘ခင်ဗျားအသိပေးဖို့နေနေသာသာ ကျွန်တော်တောင် ဒီနေ့မှ သိရတာ’

‘ပြီးမနေပါနဲ့ဗျာ၊ မဟုတ်နိုင်တာတွေပြောလို့ သူများယုံပါ့မလားဗျ’
 ‘ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ ရည်းစားနဲ့မညားဘဲ ရှိစေရဲ့၊ တကယ့်ကို
 ပြောတာပါ၊ တွေ့ပုံကိုက ဆန်းလွန်းလို့’ဟု စလိုက်မှ အများက ဝိုင်း၍
 မေးကြသည်တွင် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ဖွင့်ဟပြောပြသောကြောင့်
 တသောသော ရယ်မောကြလေတော့၏။

‘ဟုတ်လဲဟုတ်တဲ့လူပဲဗျာ၊ ကုသတို့ဖွဲ့မျိုးနဲ့ ကမ္ဘာကို ခြေကန်ပိုး
 မယုံလူပဲ၊ ကံကောင်းလို့ ထောင်နှုတ်ခမ်းပေါ်က ချော်မကျတယ်၊ ကြံကြံ
 ဖန်ဖန်ဗျာ’ဟုပြောရင်း သိန်းဖေမှာ တွေး၍ ရယ်နေပြန်သဖြင့် သူ၏
 ရယ်သံကို အခြားကျောင်းသားများ မခံနိုင်ဘဲ ရောနှော၍ ရယ်မော
 ကြလေ၏။

‘ဒါဖြင့် ချစ်ခြင်းအစ သားရေအိတ်ကဆိုတဲ့ စကားအသစ် ပေါ်လာဖို့
 ဖြစ်နေတော့တာပေါ့’ဟု ပြောနေဆဲမှာပင် ထမင်းစားခေါင်းလောင်း
 ထိုးလိုက်သဖြင့် ‘ဝေးဟေး’ဟူသော ဆူညံသံကြီးနှင့်တကွ လူစုကွဲ၍သွား
 လေတော့သတည်း။

သို့နှင့် ကျောင်းတော်ကြီးတွင် ကျော်မြင့်နှင့် မညွန့်တင်တို့ ပြန်၍
 တွေ့ကြသောအခါ ရှက်သလိုလို ဖြစ်၍နေသဖြင့် မျက်နှာထားမရဲသော်
 လည်း ‘ကော်ရစ်ဒါ’တွင် ရင်ဆိုင်တွေ့နေရခြင်းကြောင့် မျက်နှာချင်း
 ဆုံမိကာ ပြုံးရယ်၍ နှုတ်ဆတ်ရာက ထွေထူးသောအကြောင်း မရှိသော်
 လည်း စကားပြောရလျှင်ပင် ကျေနပ်ရမည်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ‘အခု
 မညွန့်တင်တို့ အော့ဖ်ရသလား’ဟု ‘အော့ဖ်ပီးရီးယဒ်’ခေါ် စာသင်ရန်

ညွန့်တင်သည် ကျော်မြင့်၏မျက်နှာကို ကြည့်နေလေရာ စာကို ဖတ်ရင်း သူ၏မျက်နှာတွင် အရောင်အသွေးများ ကွယ်ပျောက်သွားပြီးလျှင် စာဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သက်မကြီးချလိုက်သံကို ကြားရသဖြင့်...

‘အဲဒီစာမှာပါတဲ့အတိုင်းပဲ ကိုကျော်မြင့်၊ အခု ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ် လို့ ပြန်သွားရင် ကျွန်မ တစ်ခါတည်းပြန်မလာရတော့ဘူး၊ ကျွန်မကို ယောက်ျားပေးစားဖို့ စီစဉ်ပြောဆိုပြီးကြပြီ၊ ကျောင်းပိတ်ရင် မေမေ ကိုယ်တိုင် လာပြီးခေါ်လိမ့်မယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ကိုကျော်မြင့်တစ်ယောက် သာ သိပါစေ၊ မလွဲသာလို့ ကိုကျော်မြင့်ကို အသိပေးရတာပါပဲ၊ ရှက်လဲ ရှက်ပါရဲ့’

ကျော်မြင့်မှာ ဘယ်စကားကိုပြောရပါ့မလဲဟု အစရှာ၍မရနိုင်အောင် ရှိပြီး လည်တိုင်သို့ ပိတ်ဆို့တက်ရောက်လာသော တစ်တစ်ခဲခဲ ဝမ်းနည်း လုံးကြီးကို ကြိတ်မှိတ်မျိုချလိုက်ကာ

‘ဒါဖြင့် ကိုကျော်မြင့်အဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးပေါ့!’

‘ဒါတော့ ကိုကျော်မြင့်လဲ ပညာရှိပဲ၊ စဉ်းစားကြည့်တော့လေ၊ မိဘ စကားကို ပယ်ရှားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အထူးသဖြင့် အခုလောက်ပညာတွေ သင်ပြီးမှ မိဘစကားကိုပယ်ရင် တစ်သက်လုံး လူပြောလို့ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး’

ကျော်မြင့်မှာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကြီးချလျက်နေပြီး ‘ကိုကျော်မြင့်ဟာ မညွန့်တင်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်မေတ္တာရှိတယ်ဆိုတာ မညွန့်တင် သိရဲ့နော်’

‘ဒါကတော့လေ၊ ကိုကျော်မြင့်သဘောကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမယ် ဆိုရင် စာထဲမှာရေးတဲ့အတိုင်း ယုံလောက်ပါရဲ့လို့ အောက်မေ့ရမှာပဲ’

‘ယုံတယ်ပဲထားပါတော့ ညွန့်ရယ်၊ ဒီလိုဆိုရင် မညွန့်တင်က ပြန်ပြီး တော့ ကိုကျော်မြင့်ကချစ်သလို မချစ်ဘူးလား’ဟု မေးလိုက်ရာ ညွန့်တင် တွင် ငေးတေးတေးကြီး ဖြစ်နေပြီးမှ ‘တစ်ခုရှိပါတယ် ကိုကျော်မြင့်၊ ယခု ကိုကျော်မြင့် သိပြီမဟုတ်လား၊ ကျွန်မ ယောကျ်ားယူရတော့မယ် ဆိုတာ၊ ဒီဟာကို သိရက်သားနဲ့ ကျွန်မက ချစ်တယ်၊ မချစ်ဘူးဆိုတာ သိရလို့ ဘာများအကျိုးထူးဖို့ ရှိသေးသလဲလို့’

‘မညွန့်တင်ပြောတာ ဟုတ်တော့လဲဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေတဲ့ မညွန့်တင် ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရဖို့လမ်းမမြင်သော်လဲ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေး ကြားရရင် စိတ်သက်သာရာ ရသေးပါကလားလို့ အောက်မေ့ပြီး အလွမ်း ကို ဖြေနိုင်လိမ့်မှာပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကျော်မြင့် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ချစ်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုကျော်မြင့် သာပြီးဒုက္ခများဖို့ပဲနော်၊ ဪ...ကိုယ်ကလဲ ချစ်၊ ကိုယ့်ကိုလဲချစ်ပါရက်ဏနဲ့ ကိုယ့်ချစ်တဲ့သူနဲ့ မပေါင်းရလေခြင်းဆိုတဲ့ ယူကျုံးမရနိုင်အောင် တဆွေးတည်းဆွေးနေဖို့ * အမှတ်အသားတစ်ခု တောင်းတာနဲ့ အတူတူပါပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီစကားကို မကြားချင်ပါနဲ့ ကိုကျော်မြင့်ရယ်၊ ရေစက္ကန့်မဆုံလို့ ဒီဘာမှာ ပူးစာမမျှနိုင်သော်လဲ နောက် နောင် တွေ့လေရာဘဝတွေမှာ အကြောင်းမျှနိုင်အောင်သာ ဆုတောင်းပါ၊ ကျွန်မအဖြေကို မကြားချင်ပါနဲ့၊ ချစ်ပါတယ်ပြောလဲ ကိုကျော်မြင့်မှာ မသက်သာပါဘူး၊ မချစ်ဘူးဆိုရင်လဲ သာပြီးဆိုးဖို့ပဲ ရှိပါတော့တယ်’

‘နို့ပေတဲ့ မုန်းတော့ မမုန်းဘူးမဟုတ်လား’

ညွန့်တင်တွင် အတန်ကြာတွေ့ဝေ၍နေပြီးမှ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ မုန်းတော့ မမုန်းပါဘူး’

‘မမုန်းရင် ချစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့’ဟု ဇွတ်မေးနေပြန်သဖြင့်...

‘ကိုကျော်မြင့် ဒီအဖြေကို သိပ်ပြီးကြားချင်သလား’

‘ကြားချင်သမှ မချီဘူး၊ ဒီကနေ့ ဒီအဖြေကို ကြားရမလားလို့ လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီကျမှ စိတ်မသက်သာစရာ တွေ့နေရလို့ ချစ်တယ်လို့ ကြားလိုက်ရရင်လဲ ကြံဖန်ပြီး စိတ်ကိုဖြေဖျော်နိုင်မှာပဲ၊ မချစ်ဘူးဆိုရင်လဲ ကြိတ်မှိတ်ပြီး ဖြတ်ရုံပေါ့’ဟု ပြောသောကြောင့် ညွန့်တင်တွင် သနား၍ လာကာ ‘ဒါဖြင့်လေ...ကျွန်မ မသွားခင်ပြောပါ့မယ်၊ အခုတော့ ခဏ အောင့်အည်းစောင့်စားပြီး စိတ်ကို တဖြည်းဖြည်းဖြေတာပေါ့’ဟု ပြောလိုက် သည့်အတွက် ကျော်မြင့်မှာ ထိထိုးရာတွင် ပထမဆုံးမရသော်လည်း ဖျမ်းမျှ ကြေး ရနိုင်သေးသည်ကို မျှော်လင့်ရတော့မည်ဖြစ်လျက် ညွန့်တင်အား နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ခဲ့လေရာ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ ဖြည်းဖြည်းသောခြေလှမ်း ဖြင့်လှမ်းကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ထွက်သွားရှာသော ကျော်မြင့်ကို ညွန့်တင် မြင်ရသောအခါ နေရာမှ မရွေ့နိုင်ဘဲ မိမိအခန်းတံခါးကိုမှီကာ မချင့်မရဲ ဝမ်းနည်းသနားမိလေတော့၏။

သိန်းဖေမှာ ကျော်မြင့်အပြန်ကို စောင့်မျှော်လေရာ အတော်ပင်ကြာပြီ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ပြန်၍မလာသေးသည်ကို ထောက်ချင့်လျက် ဒါလောက်ကြာပုံထောက်တော့ နေရာကျလို့ပဲဟုတွေး၍ ဝမ်းသာလို့မှမဆုံးမိ ပြုံးရွှင်ခြင်းကင်းမဲ့သောမျက်နှာနှင့် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာသော ကျော်မြင့်၏မျက်နှာကို မြင်လိုက်လျှင် မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်၍သွားကာ အနားသို့ပြေး၍သွားပြီး ‘ဘယ်နှယ်တုန်း...နေရာကျခဲ့ရဲ့လား’ဟု မေးသည် တွင်...

‘မမေးနဲ့တော့ သူငယ်ချင်း၊ ချစ်တယ်လဲ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ မချစ်ဘူးလဲ

မဟုတ်ဘူးတဲ့'ဟု အောက်မေးလေးလေးကြီးနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်သဖြင့်...

'ဘယ်နှယ်တုန်းဗျ...ခင်ဗျားစကားဟာက ရာသက်ပန် အခွဲလဲ မဟုတ်၊ အတွဲလဲမဟုတ်ဘဲ အခုမခွဲသေးဘူး၊ နောက်တော့လဲ မတွဲဘူး ဆိုတာမျိုးကျနေပြီ'

'အစစ်ပဲ၊ အဲဒါမျိုးကျနေလို့ ကျွန်တော်ဖြင့် သေချင်လှပြီ'ဟု ပြော သောကြောင့် 'မသေချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ လင်းတတွေဖင်နှိုက်မှာ မကြောက် ဘူးလား'ဟုဆိုပြီးမှ 'အကျိုးအကြောင်းကလေးများ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ'ဟု ပြောကာ ကျော်မြင့်၏ပခုံးကို ပွေ့ဖက်ကာ ၎င်း၏အခန်းသို့ ခေါ်သွား လေ၏။

'အို xxx ကောလိပ်ကျောင်းက xxx ပြန်မယ့်အသစ်ကိုမောင် xxx လက်ထပ်တော့မယ် xxx တကယ်လားဆို xxx 'စသော တေးသီချင်းကို မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး သိဆိုနေကြသော ကျောင်းတော်သားတို့သည်ကား ဒီဇင်ဘာလ ခရစ္စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ရပ်ရွာဒေသသို့ ပြန်ကြတော့ မည် ဖြစ်သဖြင့် ခွဲခွာရစ်ခဲ့ရသူကလေးများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ရတော့မည့် အရေးကို မျှော်တွေးကာ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေကြသော်လည်း ကျော်မြင့်မှာ ထိုတေးသံကိုကြားလျှင် 'အို xxx ကောလိပ်ကျောင်းက ပြန်မယ့်ခင်မောင် xxx လက်ထပ်တော့မယ် တကယ်ပဲရှင်'ဟု ကြားရသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ မချီမဆန်သော အတွင်းဆွေးဝေဒနာကို ခံစားရလျက် မိမိအား မညွန့်တင် နှင့် စောင်းချိတ်၍ ဆိုသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ကာ တေးဆိုသူကို သတ်၍ပစ် လိုက်ချင်ပေတော့၏။ ညဉ့်အချိန်သို့ ရောက်သောအခါ ပြန်သူကပြန်၊

ကျန်သူကကျန်လျက် ဆူဆူညံညံ နှုတ်ဆက်သံများသည် မိမိအား မညွန့်တင် နှုတ်ဆက်ဘိသကဲ့သို့ ထင်မိလေ၏။ ညွန့်တင်လည်း ထိုနေ့ညတွင် ပြန်တော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ကျော်မြင့်မှာ ညွန့်တင်ထံမှ ကြားရမည့်အဖြေကိုလည်း မျှော်လင့်ရင်း နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်လို၍ ဆွယ်တာ အင်္ကျီကိုဝတ်ကာ လှေလှော်အဝတ်၊ ဘလေဇာအစိမ်း၊ ရွှေဝါကြိုးကွပ် အင်္ကျီကို ထပ်ဆင့်ဝတ်လျက် ဘူတာရုံကြီးဆီသို့ လာခဲ့လေ၏။

‘ဪ... ကိုကျော်မြင့်၊ မီးရထားလာပို့သလား’ ဟု ပြုံးရွှင်စွာဆီးကြို နှုတ်ဆက်သံကလေးသည် ကြည်လင်ချိုအေးသလောက် ကျော်မြင့်၏ နားထဲမှ အသည်းထိအောင် ကလိ၍ဆင်းသွားလေရာ ‘ဟုတ်ကဲ့... ဒီည ပြန်ဖြစ်တယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြန်ဖြစ်ပါတယ်’ ဟူ၍ ဖြေဆိုသံကိုသာ ကြားရပြီးလျှင် အခြားလိုက်ပို့သော ကျောင်းသူကလေးများနှင့်တကွ ညွန့်တင်၏ အမေနှင့် တူသူ မိန်းမကြီးကို မြင်ရသည့်အပြင် ညွန့်တင်မှာလည်း ကျောင်းသူများကို ဧည့်ခံစကားပြောနေသောကြောင့် ရထားတွဲဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းက ရပ်လျက်သာ ညွန့်တင်၏ မျက်နှာကို အားရပါးရ ဝဝကြီးကြည့်နေလေ တော့၏။ ကျော်မြင့်၏ မျက်လုံးနှင့် စိတ်အာရုံများမှာ ညွန့်တင်ပေါ်တွင်သာ စူးစိုက်နေရကား ထိုမီးရထားနှင့် အတူလိုက်ပါမည့် ကျောင်းသားများတွင် ကျော်မြင့်နှင့်သိသူအချို့ဝှို့က အနားသို့ကပ်၍ နောက်ပြောင်သွားသည်ကိုမျှ မကြားနိုင် မမြင်နိုင် ရှိရှာလေ၏။

မီးရထားထွက်ချိန် နီး၍လာသောအခါ ကျောင်းသူ ကလေးများလည်း ပြန်ကြရန် ဖင်တကြွကြွရှိကြသည်နှင့် စကားစပြတ်၍လာ သောကြောင့် ညွန့်တင်လည်း ရထားအပြင်ဘက်သို့ ခေါင်းပြုကာ ကျော်မြင့်အား

ကြည့်လျက် 'ဒီမှာစကားကောင်းနေတာနဲ့ ကိုကျော်မြင့်တောင် ဘာမှ မပြောရသေးဘူး၊ လိုက်ပို့တာ 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်' ဟု ပြောလိုက်စဉ် ညွန့်တင်၏ခေါင်းပေါ်မှ ပန်းပွင့်ကလေးသည် ကျွတ်၍ကျလာသဖြင့် ကျော်မြင့်က ကောက်ယူပြီးလျှင် ပေးတော့မလိုလိုလုပ်ပြီးမှ ပန်းကလေးကို နမ်းရှုံ့ကာ မိမိအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်တွင် ညွန့်တင်တွင် ကြင်နာသောစိတ်များ ပေါ်ပေါက်၍လာကာ နှစ်သက်သဘောကျသော ပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံးလိုက်သဖြင့် ကျော်မြင့်မှာ ကျေနပ်၍မဆုံးနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။

မီးရထားထွက်ရန် ပထမခေါင်းလောင်းထိုးလိုက်ကာမှ ညွန့်တင်တွင် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိရကာ လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာအိတ်သေးသေးကလေးကို ထုတ်ကာ 'တစ်ဆိတ် ဒီစာကလေး...ဆရာချူးကိုပေး...ပေးပါနော်' ဟုဆို၍ ပေးလိုက်သဖြင့် ကျော်မြင့်က လှမ်း၍ယူကာ အိတ်ထဲသို့ ထည့်မည်လုပ်ပြီးမှ စာအိတ်ကို သေချာစွာကြည့်မိရာ 'ကျောင်းကျလျှင် ဖွင့်ကြည့်ပါ' ဟု အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိမိအဖို့ စာဖြစ်သည်ကို သူများမသိအောင် ပြော၍ပေးခြင်းကို ရိပ်မိကာ ဖိုးကြိုင်းတုတ် ဖြစ်မိလေ၏။

တွဲပေါ်မှ ကျောင်းသူကလေးများ ဆင်းကြ၍ မကြာမီပင် ဒုတိယခေါင်းလောင်းအသံနှင့်ဆက်၍ ဂါတ်ဗိုလ်ခရာသံ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ဥဩမှုတ်သံမှာ ဝမ်းနည်းစွာဟစ်အော်ကြွေးကြော်လိုက်သကဲ့သို့ အောက်မေ့ရကား ကျော်မြင့်တွင် ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီးဖြစ်ကာ 'တစ်ခါဖြင့် ကွဲပေါ့ခင်ရေ...ကွဲကြပေါ့' ဟု ဝမ်းတွင်းကကြိတ်၍ ပူဆွေးငိုကြွေးမိလေတော့၏။ ဘူတာရုံအမိုးရှိ ပန်ကာများ ငြိမ်သက်၍သွားပြီးလျှင် ရထားတွဲ ရှည်ကြီး၏ဘေးတွင် လိုက်ပို့သူများ စီတန်းလျက်ရှိကာ အဆင်းအတက်

ရှင်း၍သွားသည့်ခဏ၌ ရထားတွဲနောက်မြီးမှ မီးစိမ်းရောင် ပြလိုက်သည် နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျုတ်ဂျုတ်မြည်သံ ပေါ်ထွက်လာသောအခါ...

‘ဝွတ်ဘိုင်...ဒိုရစ်၊ ဝွတ်ဘိုင်...မညွန့်တင်၊ ဝွတ်ဘိုင်...မဇရီ...’ စသောအသံဆာဆာကလေးများကို ကြားရပြီး ‘သွားပြီ ကိုကျော်မြင့်၊ သွားတော့မယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့...သွားတော့၊ သွားတော့’ဟု အားလျော့သောအသံဖြင့် ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ကာ ငေးငေးကြီးကြည့်နေစဉ် ရထားရွေ့လျားစပြုလာ လေရာ လက်ကိုင်ပဝါထုတ်၍ လှုပ်ပြန်ဆက်ကြသည်တွင် ကျော်မြင့် မှာမူ လက်ကိုင်ပဝါကို ကိုင်ဖို့ရန်ကိုမှ သတိမပြုနိုင်ဘဲ သံတိုင်ကိုမှိုကာ အားမရှိသောသူ၏ဟန်မျိုးဖြင့် ညွန့်တင်အား လက်လှုပ်၍ပြရင်းပင် မီးရထားသည် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍သွားကာ သိမ်ဖြူသုသာန်ကိုကျော်၍ ဘင်္ဂါလီစုလွန်သည်တွင် ဆောင်းရာသီအလျောက် တဖွေးဖွေးကျရောက် သော နှင်းဖြူတို့အကြားတွင် မီးရထားနောက်မီးနီရောင်သည် မှေးမှိန် ပျောက်ကွယ်၍သွား သာကြောင့် ကျော်မြင့်မှာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာကာ သက်ပြင်းကြီးချမိလေတော့၏။

‘လာဗျာ...ကိုကျော်မြင့်၊ မပြန်သေးဘူးလား’ဟု ကျောင်းသား တစ်ဦးက ခေါ်တော့မှ ကျော်မြင့်တွင် ပြန်ရန်သတိရကာ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်တာပေါ့’ဟု ဆိုပြီးလျှင် ထိုသူနှင့်အတူ မီးရထားဘူတာရုံအတွင်းမှ ထွက်ကာ တက္ကစိတစ်စီးကိုငှား၍ ကျောင်းသို့ပြန်ခဲ့ ၁တော့၏။

ကျော်မြင့်သည် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဥပုကင် လေးလိုက် သောစာကို ဖွင့်၍ဖတ်မည်ပြုနေစဉ် သိန်းဖေဝင်၍လာကာ...

‘ဘာစာတုန်းဗျာ’

‘မညွန့်တင်ပေးတဲ့စာလေ၊ မီးရထားမထွက်ခင် ပေးသွားတယ်’

‘ဟာ...ဟုတ်လား၊ လုပ်စမ်းဗျို့ ဖတ်ရအောင်’ဟုဆိုကာ အနားသို့ ကပ်၍လာမှ ကျော်မြင့်သည် စာအိတ်ကိုဖွင့်၍ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် ဖြည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ‘ချစ်ပါတယ်’ဟူ၍ ရေးထားသော သုံးလုံးသောစာကို တွေ့ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျော်မြင့်မှာ ပျော်ခြင်းမလှ ရွှင်ပျော်လျက် အားရဝမ်းသာထ၍ခုန်ကာ စာရွက်ကလေးကို ရင်ထဲတွင် ကပ်ပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ဖက်ရင်း မျက်စိကို မှေးလျက် ဇာတ်လိုက်မင်းသား အားရ၍မှိန်းသည့်ဟန်မျိုး လုပ်လိုက်ရာ သိန်းဖေက ‘ပျော်တယ်၊ သူ့ရည်းစား လင်ယူတော့မှာမို့’ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ကျော်မြင့်တွင် မညွန့်တင်၏အဖြစ်ကို ပြန်၍သတိရကာ မှိုင်၍ ကျသွားလေ၏။

‘ခက်တာပဲကိုသိန်းဖေ...ခက်ပြီ၊ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့သူကလေးနဲ့ဖြင့် ကွဲရတော့မယ်၊ ကွဲပြီဗျာ...ကွဲပြီ။ ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို ချစ်လိုက်ရတာ သေလုနေပြီ၊ သူကလဲ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်းပဲ ချစ်ရာပါရဲ့၊ ချစ်လို့မှ အားမရခင် ကွဲရချက်နာလှချည်ရဲ့ ကိုသိန်းဖေ၊ ဘယ်နှယ်ကြံရပါ့မလဲ၊ သိပ်စိတ်ညစ်စရာပဲဗျာ’

‘ဘယ်လိုမှမကြံနိုင်ဘူး ကိုကျော်မြင့်၊ လမ်းဆုံးပြီ’

‘အင်း...အဲဒီလိုလဲ အားပေးဦးမှပေါ့’ဟု ဆိုပြီးမှ...

‘ခင်ဗျားသာ ဒီအနားမှာမရှိရင် ကျွန်တော် ငိုချလိုက်ပါရဲ့’

‘ဗျာ... ဘယ်လိုပဲချစ်ချစ် ဖူးစာရှိမှ ပေါင်းရမှာပေါ့ဗျာ၊ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းပေမယ့်လဲ မရဘဲဟာ၊ ဘာထူးသေးသလဲဗျာ၊ စိတ်အပင်ပန်း မခံပါနဲ့၊ ဒီလိုပဲဖြေရတာပေါ့ဗျာ၊ ကြာရင်မေ့မှာပါပဲဗျာ’ဟု ပြောနေစဉ်

အဆောင်မှူး စစ်ဆေးရန် လှည့်လည်လာသောခြေသံကြား၍ သိန်းဖေမှာ ထွက်သွားရလေတော့၏။

ဝသန်ပြောင်းကြွ ဆောင်းလရာသီ ဤမည်သောအခါတွင် တသွင် သွင်၊ တဖြိုက်ဖြိုက်၊ တလှိုင်လှိုင်၊ တဝေဝေ စွေသွန်ကျဆင်းလျက်ရှိသော မြို့နင်းရည်များသည် ယူနီဘာစီတီအက်စတီတံခေါ်သော မြို့တော်ကလေး တစ်မြို့မျှ သာယာလှသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်း နယ်နိမိတ် တစ်ဝန်းလုံး တွင် လွမ်းဖုံးရစ်သိုင်း၊ ငွေ့နှင့်ရည်ဆိုင်းလျက်ရှိကာ တစ်ကျောင်းနှင့် တစ်ကျောင်း မမြင်နိုင်လောက်အောင် ပိတ်မှောင်ကာဆီးလျက် ရှိပေ တော့၏။ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ထားသဖြင့် ကျောင်းတက်ရန် မရှိသည့် အလျောက် စောစောစီးစီး ထရန်မလိုဘဲ ကာလနဂါးနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကာ ချမ်းချမ်းနှင့် ကွေးသူကကွေးလျက် နံနက်စောစော 'ဘန်း'ခေါ်သည့် ပေါင်မုန့်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကို မမိလိုက်လျှင် ဘိုင်ကျသည့်အခါ စားစရာ မရှိမည်ကိုစိုး၍ စောစောနိုးနှင့်သူက နိုးလေ၏။

'အိုင်ဆေး...ကိုကျော်မြင့်၊ ထလေဗျာ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ'ဟု မှန်ကိုခေါက်၍ တံခါးကိုတွန်းလှုပ်ကာ နှိုးလိုက်သော သိန်းဖေ၏အသံကို ကြားရသဖြင့် ကျော်မြင့်မှာ ချမ်းချမ်းနှင့် ကွေးနေရာက မထချင်ထချင်နှင့် တံခါးကိုဖွင့်ပေးရလေရာ...

'ခင်ဗျားက ဒီကနေ့ညက ခရစ္စမတ်ဒင်နာ ထမင်းစားပွဲကြီး စားရ မှာမို့ ဝမ်းချောင်အောင် ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေ စားထားလို့ ပျော့ပြီးခွေနေ တာလား'ဟု သိန်းဖေက မေးသဖြင့်...

‘မပြောပါနဲ့ဗျာ...ကျွန်တော်ဖြင့် တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူး၊ မနက် ကျမှ မှေးခနဲအိပ်ပျော်ပြီး စိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ ကွေးနေတာပဲ’

‘ဪ...သူ့စိတ်နော်...သူ့စိတ်၊ ဘာနဲ့မှမတူဘူး၊ တယ်ဆိုတဲ့ဟာ မျိုးပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ပဒိုင်းသီးနဲ့ အတူတူပဲဗျာ၊ စားရင်လဲရူး၊ ဆုပ်ရင်လဲ စူး ဆိုတာလို ကျနေပြီ၊ နို့ပေတဲ့ ကိုကျော်မြင့်ရာ၊ မထူးတဲ့ဘဝကြီး ရောက်နေပြီ မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့ဗျာ’

‘စိတ်ကိုဖြေလိုလဲ မရဘူးဗျာ၊ မေ့နိုင်ဖို့တော့ ဝေးရောပဲ’ ဟု ဆိုပြီးမှ ‘နေပါဦးဗျာ၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ စောစောကြီး ကျွန်တော့်အခန်း လာရတာတုန်း’ ဟု မေးမှ...

‘အားလုံးက ဒီကနေ့ညပျော်ပွဲကြီးမှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော် ဇာတ်ခုံ ပေါ်တက်ပြီး မျက်လှည့်ပြရမတဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နည်းနည်းပါးပါး ပြတတ် တာသိတော့ ခင်ဗျားကဆရာ၊ ကျွန်တော်က လူပြက်လုပ်ရမတဲ့၊ နို့ပြီး ကိုကျော်စိန်နဲ့ ကိုတင်တို့က နှစ်ပါးသွားစုံတွဲ၊ မိုဟာမက်ဟူစိန် (ခေါ်) မောင်မောင်လှက တရုတ်သီချင်း ဆိုရမတဲ့၊ ဒါကြောင့် စောစောစီးစီး ဇာတ်တိုက်မလို့လာခဲ့တာပဲ’

‘ဟာ...စိတ်ညစ်လို့ သေရတော့မယ့်အထဲ၊ ဒီဟာတွေ ဘာလုပ်နိုင် ပါ့မလဲဗျာ’

‘နို့ပေတဲ့ အများကခိုင်းရင် လုပ်ရမှာပဲ၊ ကိုင်းဗျာ...မျက်နှာသစ်ချေ၊ ခင်ဗျားက အတည်လုပ်၊ ကျွန်တော်က အရှုပ်ပေါ့ဗျာ’ ဟု ပြောရင်း သိန်းဖေ ထွက်သွားလေ၏။

ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် ခရစ္စမတ်ထမင်းစားပွဲကြီး ပြီးသောအခါ ရှုပ်ကြ၊ နောက်ကြ၊ တေးဆိုအော်ဟစ်ပျော်မြူးကြရန် ဇာတ်ခုံဆင်၍ စားပွဲ ကုလား

ထိုင်များ ရှင်းလင်းနေကြစဉ် သိန်းဖေသည် ကျော်မြင့်၏အခန်းသို့ ပြောင်းလာသောအခါ ကျော်မြင့်မှာ ဝီစကီဆိုဒါပုလင်းများ မားမား ရပ်တည်ရာ စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းစိုက်၍ လဲနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

‘ဟာ...ကိုကျော်မြင့်၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်နေတာတုန်းဗျာ၊ သိပ်ခွကျတာပဲ ဗျာ၊ ခင်ဗျား လူမှန်းယူမှန်းမသိ ဖြစ်နေရင် အားလုံး ချောက်ကျကုန် တော့မှာပဲဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ’

‘အို...ကိုသိန်းဖေ ခင်ဗျား မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် စိတ်ညစ်နေသလဲဆိုတာ ရင်သာခွဲပြီး ပြလိုက်ချင်တာပဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား စိတ်ညစ်နေလို့ သောက်ပေမယ့် ကနေ့ည ကျွန်တော်တို့ မျက်လှည့်ပြဖို့ တာဝန်ရှိသေးတယ်ဗျာ၊ အခု ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ တရုတ်မျက်လှည့်ဆရာကြီးဆိုပြီး ခင်ဗျားဝတ်ဖို့ ကရုတ်အင်္ကျီတွေ ငှားလာပြီးပြီ၊ အခု ခင်ဗျား ဒီလိုဖြစ်နေရင်’

‘နီးမင်း၊ ကျွန်တော်တော့ ခေါင်းမထူနိုင်ဘူး၊ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ ဘူ’ဟု ဆိုနေစဉ် ကပွဲအမှုဆောင်များ ဝင်ရောက်၍လာကာ ကျော်မြင့်၏ အဖြစ်ကို တွေ့ရသဖြင့်...

‘လုပ်ကြစမ်းပါဦး၊ မင်း ဒီလိုဆိုရင် အားလူးပျက်ကုန်တော့မယ်၊ ကနေ့ညနေ ခင်ဗျားတို့မျက်လှည့်နဲ့ အသားယူဖို့ဟာ အခုလိုဆိုရင် မခက်ဘူးလား’ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရေခဲများရှာကြံ၍ ကျော်မြင့်အား အမူးပြေအောင် ကုပ်ကိုပွတ်တိုက်ပေးကြလေ၏။

အနည်းငယ်ပေါ့၍လာသလိုလိုရှိသောအခါ ‘ကိုင်း...ကိုင်း...ပရော် ဖက်ဆာဟောလ်တို့တောင် ရောက်နေကြပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြ ပါဦး’ဟုဆိုကာ ဧည့်ခံရန်ထွက်သူက ထွက်သွားသဖြင့် ကျန်ရစ်သူများက

ကျော်မြင့်အား တရုတ်အင်္ကျီများ ဝတ်ပေးပြီးနောက် တွဲယူ၍ ထုတ်လာကြရာ ဝန်ကြီးအင်္ကျီထက် ရှည်လျားသော တရုတ်အင်္ကျီကို မူးယစ်နေသူ ကျော်မြင့်မှာ ကောင်းစွာမထိန်းသိမ်းနိုင်သဖြင့် အင်္ကျီများကိုနင်းမိ၍ ခြေနှင့်တုပ်ပြီးလဲရာမှ သတိမရတော့ဘဲ ရှိသောကြောင့် သူ၏အခန်းသို့ ပြန်ပို့ကာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ကောင်းစွာသိပ်ထားရလေ၏။

မျက်လှည့်ပြပို့ အစီအစဉ်မှာ ပြင်ဆင်၍မရတော့သဖြင့် ကျော်မြင့်မပါသော်လည်း သိန်းဖေမှာ ကျော်မြင့်ကဲ့သို့ တတ်ကျွမ်းသည်တိုင်အောင် သူတစ်ယောက်တည်းနှင့် ပြသရန် တာဝန်ရှိနေသောကြောင့် အချိန်ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် 'တိကနေ့ စွန်နော်လို့ ခလစ်စမတ် ထမင်းစားပွဲကီးမှာ တီလုပ်ပြည်ပြေကီးက မှော်ဆရာကီး ဆရာစံ မျက်လှည့်ပြမယ်လို့ စီမံထားပေမယ့် ဆရာကီးပြေကီးက မီးရထား ခိုးစီးလာတာ လမ်းမှာ ဘီးပေါက်လို့ ခြေလျင်လျှောက်လာတာနဲ့ မီးရောက်စေးလို့ စွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြရတော့မှာပဲ' ဟု စကားပလ္လင်ခံကာ ပြသရသည်တွင် အလျဉ်းမတတ်ကျွမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် သူလုပ်ပြသမျှမှာ ဘာမျှအခြီးအမောက်မတည့်သော်လည်း ရယ်စရာကောင်းအောင် ဖြစ်နေသည့်အတွက် တသောသောပွဲကျကာ တမင်စီစဉ်ထားသည်ဟု အောက်မေ့ကာ ကျေနပ်သဘောကျနေကြလေတော့၏။

သို့နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကခိုင်းဆိုခိုင်း၊ သီချင်းဆိုခိုင်းတီးမှုတ်ခိုင်းနှင့် ထမင်းစားခန်းကြီးထဲတွင် ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်နေကြားလည်း ကျော်မြင့်မှာမူ သူ၏အခန်းအတွင်း၌ လူးလွန့်ကာ သေချင်လှမျောပါးစိတ်ဒုက္ခခံနေရလေတော့၏။ ချစ်သူကြောင့် သည်းအူပြတ်လှမတတ်ရှိရသည်တွင် အရက်ကြောင့် အသည်းကျွမ်းလုနီးပါး ခံစားရသောဝေဒနာမှ

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျော်မြင့်၌ ခေါင်းကလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲမူးဝေ၍ အသည်းနှလုံးများ ဇောက်တိဇောက်ထိုးပြစ်သည့်အလား လှုပ်လှုပ်...လှုပ်လှုပ်နှင့် ရင်တွင်း၌ ပူလောင်ခြောက်သွေ့ကာ အမူးမပြေ နိုင်ဘဲရှိသည့်အလျောက် ကျောင်းဆေးရုံလက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ရောဘတ်ထံသို့သွားကာ အင်ဂျင်ရှင်းထိုးမှ သက်သာသလိုလို ရှိသွားလေ၏။

အမူးသက်သာသော်လည်း အချစ်ရူးမှာ မသက်သာဘဲရှိကာ မိတ်ဆွေများက ဖျောင်းဖျဖြေဖျော်၍လည်းမရ၊ သိန်းဖေတည်းဟူသော ပုဂံဟောလ်၏ လူရွှင်တော်ဘွဲ့ ရသူတစ်ဦးပင်လျှင် ကျော်မြင့်အား ရယ်မောအောင် ပြုလုပ်မရနိုင်၍ လက်လျှော့ရလေတော့၏။ ကျော်မြင့်မှာ ညွန့်တင်ကို စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရနိုင်ရသည်တွင် ဒိုဘီကုလား လာသဖြင့် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်ရာတွင် ခေါင်းအုံးအောက်မှ ညွန့်တင်၏ စာကလေးနှင့် ပန်းပွင့်ကလေး ထွက်လာသဖြင့် သာ၍ပင် အပူကိုပွားဖို့ရန် ပေါ်ပေါက်လာသည့်အလျောက် စိတ်ညစ်ခြင်းကို ပျောက်မှပျောက်စေဟု သဘောထားကာ အရက်ကို ထပ်မံသောက်ဦးမည်ဟု ဘွိုင်ကုလား တစ်ယောက်အား ငွေပေး၍ ဝယ်ခိုင်းလေ၏။

နေ့လယ်ချိန်လောက်တွင် ကျော်မြင့်မှာ သူ၏အခန်းတွင်း၌ လူးလိုမ့်နေကာ ဟစ်အော်ညည်းညူသံများကို ကြားရသဖြင့် 'လာကြပါဦးဟေ့ ကိုကျော်မြင့် ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး'ဟု သိန်းဖေနှင့်တကွ အခြားကျောင်းသားများသည် ပျာပျာသလဲ အော်ဟစ်ခေါ်ဆိုကာ ကျော်မြင့်၏ အခန်းကို ဇွတ်အတင်းဖွင့်၍ ဝင်ကြလေရာ ခုတင်ပေါ် ခေါင်းစိုက်၍ ကျလျက်ရှိသော ကျော်မြင့်နှင့် ဘေးတွင်ရှိသော ဘီယာပုလင်းများကို

မြင်ကြလေရာ ‘ဟိုက်...ဒီတစ်ခါဖြင့် ခက်တုန်ပြီဟေ့...ကိုကျော်မြင့်တော့
 သေတော့မှာပဲ။ မနက်က အင်ဂျက်ရှင်းထိုးပြီး အခု ဘီယာတွေသောက်လို့
 လူးနေပြီ။ အင်ဂျက်ရှင်းနဲ့ ဘီယာနဲ့ နည်းနည်းမှမတဲ့ဘူး။ အဆိပ်ထက်
 ဆိုးသေးတယ်။ ဝိစကီ၊ ဘရန်ဒီကမှ တော်သေးတယ်။ သထုံဟောလ်က
 ဆရာကိုတင်ကြည့် အရှင်တုန်းက သေသွားတာ အင်ဂျက်ရှင်းထိုးပြီး
 ဘီယာသောက်လို့ပေါ့။ သေတော့မှာပဲ လုပ်ကြပါဦး’ အခန်းတွင်း၌
 ကျောင်းသားများ ရှုပ်ထွေးနေလေတော့၏။

ကျော်မြင့်မှာ အူတွေပြတ်လုမတတ် ခံစားနေရသည့်တိုင်အောင်
 ညွန့်တင်ကို မမေ့နိုင်ဘဲ ‘အမယ်လေး...ခင်ရဲ့...ညွန့်ရဲ့...တင်ရဲ့ ခင်
 မောင်ကြီးကို မြင်လှည့်ပါဦးခင်ရဲ့။ သေရတော့မယ် သေတော့မယ် ခင်စိတ်
 ကြောင့် သေရတော့မယ်’ ဟု ညည်းညူနေသဖြင့် သိန်းဖေက ပွေ့ဖက်ကာ
 ‘ကိုကျော်မြင့်...ကိုကျော်မြင့် သတိထားလေ၊ သတိထားပါ’

‘ခင်ဗျား...ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော်လေ...ကျွန်တော်သိန်းဖေရယ်’

‘အမယ်လေး...ကိုသိန်းဖေရဲ့။ ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ပြာလာပြီ။
 သေတော့မှာပဲထင်ပါရဲ့။ ညွန့်ညွန့်ကိုသာ ပြောလိုက်ကြပါတော့။ သူ့စိတ်နဲ့
 သေရှာပြီလို့။ အမယ်လေး...မပေါင်းထိုက်တဲ့မယားပေမို့ အလောင်းပိုက်
 ထားဖို့ လာခဲ့ပါဦးလား ညွန့်ရဲ့’ ဟု ပြောစဉ်...

‘ကိုင်း...ကိုင်း မဖြစ်ဘူး...ဆရာကို ပြောကြပါဦး’ ဟု ဝိုင်း၍ပြောကြ
 သဖြင့် အဆောင်မှူးကို အကျိုးအကြောင်း တိုင်ကြားလေရာ ချက်ချင်းပင်
 ကျောင်းဆေးရုံမှ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ပြသည်တွင် အဆိပ်ဖြေဆေးကို
 ထိုးပေးပြီး ဆနတ်တိုးရိုးယမ်း (ခေါ်) ကျောင်းဆေးရုံသို့ ကျော်မြင့်အား

ပို့လိုက်ရလေတော့၏။

ခရစ်သက္ကရာဇ်ကူးပြောင်း၍ နှစ်သစ်သို့ရောက်သဖြင့် တက္ကသိုလ် ကျောင်းတော်ကြီး ပြန်၍ဖွင့်သောအခါ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတို့ ပါးစပ်ဖျားတွင် ကျော်မြင့်၏ အကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုကြလျက်...

‘သေမှာပါပဲဗျာ၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်သတ်သေတာဗျာ၊ အဆိပ် သောက်တာတို့၊ ဆွဲကြီးချသေတာတို့ဟာ ရိုးနေပြီ၊ မသေလို့ ရှင်ပြန်ရင်လဲ အစိုးရအပြစ်ဒဏ်နဲ့ မကင်းဘူး၊ ဟောဒီနည်းက ဆရာ မဦးရင် သေတာ ချည်းပဲ၊ မသေတောင် မသိလိုသောက်မိတယ်ဆိုရင် ဘယ်သူက ဘာပြော နိုင်ဦးမလဲဗျာ၊ အစစ်ပါပဲဗျာ၊ မညွန့်တင်ကြောင့် သက်သေတာပါ’ဟု တီးတိုးပြောဆိုကြလေတော့၏။ ကျောင်းဖွင့်၍ ကျောင်းသားများ ပြန်၍လာကြလေရာ အင်းလျားကျောင်းဆောင်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီး ဆိုက်လာသည်တွင် ကားတွင်း၌ မညွန့်တင် ပါလာလေရာ မသန်းကြည် တို့မှာ သူ့အားကြည့်လျက် ငေးမောနေပြီးမှ မသန်းစိန်က ပြေးသွားကာ...

‘မညွန့်တင်...အသက်မိအောင် လာခဲ့တာလား’ဟု မေးသဖြင့် ညွန့်တင်တွင် မျက်လုံးများပြူးသွားကာ ‘ဘာဖြစ်လို့တုန်း’ဟု မေးမှ...

‘ကိုကျော်မြင့်အင်ဂျင်ရှင်းထိုးပြီး စိတ်ညစ်လို့ ဘိယာသောက်တာနဲ့ အဆိပ်ဖြစ်ပြီး သေတော့မလို့၊ မျော့မျော့ကလေးရှိတော့တယ်တဲ့’

‘ဟင်...ဟုတ်လား...အခု ဘယ်မှာလဲ’

‘ကျောင်းဆေးရုံမှာ သေများသေပြီလားမသိဘူး’ဟု ဆိုသောကြောင့် ညွန့်တင်တွင် အသက်မှ မှန်မှန်မရှုနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ ‘ဒါဖြင့် သွား ကြည့်ဦးမှပဲ’ဟုဆိုကာ ကားပေါ်မှပင် မဆင်းနိုင်သေးဘဲ ကျောင်းဆေးရုံသို့ လိုက်လေ၏။

ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နဲ့ အသက်ငင်နေတာပဲ တွေ့ရမလား၊ သေနေတာပဲ တွေ့ရမလားဟု ပူပန်လျက်ပင် ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ညွန့်တင်၏စိတ်တွင် သုသာန်တစပြင်ကဲ့သို့ အောက်မေ့မိလေ၏။ ဆေးရုံထဲသို့ ရောက်သွားသောအခါ လူနာပြုစုသောအခန်းဝတွင် မှိုင်တွေနေသော သိန်းဖေကို တွေ့ရသဖြင့်...

‘ကိုကျော်မြင့်ရှိလား၊ ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲ’ဟု မေးရာ သိန်းဖေသည် မျက်ရည်မထွက်အောင် ကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ထားရသည့် မျက်နှာဖြင့် မလှုပ်ချင်လှုပ်ချင် ခေါင်းကိုခါပြီးလျှင် ဝမ်းနည်းပက်လက် အသံကြီးဖြင့် ‘သွားရှာပြီ၊ မရှိတော့ဘူး၊ အခုတင်ပဲ ရင်ခွဲကြည့်ဖို့ ဆေးရုံကြီးကို ပို့လိုက်ရပြီ၊ လက်မတင်လေး လွဲသွားတာပဲ၊ မညွန့်တင် အလာကောင်းပေမယ့် အရောက်နှောင်းနေပြီ ဝမ်းနည်းပါရဲ့’ဟုဆိုကာ မိမိ၏မျက်ရည်ကို မမြင်စေလိုသည့်အလား မျက်နှာလွဲလျက် မျက်စိကိုပွတ်သပ်နေသဖြင့် ညွန့်တင်မှာ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြီးဖြစ်လာကာ ဘာကိုမျှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ဖြစ်နေပြီးမှ...

‘မရှိတော့ဘူးနော်...ဒီမှာ’

‘မရှိဘူး...သူအိပ်သွားတဲ့ ခုတင်ပဲရှိတော့တယ်၊ ကြည့်ချင် ဝင်ပြီး ကြည့်ဦးလေ’ဟု ပြောသောကြောင့် ညွန့်တင်မှာ သိန်းဖေခေါ်ရာသို့ ပါလာကာ ဆေးရုံအခန်းတွင်းသို့ ရောက်သွားပြီးလျှင် ကျော်မြင့် အိပ်သွားသည်ဆိုသော ခုတင်ကိုကြည့်လျက် မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်း၍လာလေ၏။ ထို့နောက် သိန်းဖေကို ကြည့်လိုက်ရာ သူမရှိတော့သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းတွင်း၌ တစ်ခဲနေသော အလုံးကြီးကို ဖြေဖျောက်နိုင်ရန် ပိတ်ပင်၍ မရနိုင်သော မျက်ရည်များကို သူတို့အလိုအတိုင်း ကျစေပြီးနောက် ခုတင်

ပေါ်ရှိ ခေါင်းအုံးအောက်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် လှန်၍ကြည့်လိုက်ရာတွင် ‘ချစ်ပါတယ်’ဟု မိမိရေးပေးထားခဲ့သော စာကလေးနှင့် မီးရထားမထွက်မီက ကျော်မြင့် ကော့ကယူထားသော ပန်းပွင့်ကလေးကို တွေ့ရသည်တွင် မိမိပေါ်တွင် မည်မျှချစ်ကြိုက်စုံမက်၊ မေတ္တာသက်ရှာသည်ကို သိရှိရကား မဆည်မျှနိုင်ဘဲ ဖြစ်လာတော့သဖြင့် ရှိုက်၍ငိုကာ...

‘ကွဲကြပေါ့ ကိုကျော်မြင့်ရေ...ကွဲကြပေါ့၊ ကျွန်မမျက်နှာကို မကြည့်ချင်လို့ တမင်သက်သက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတ်သေတာလား ကိုကျော်မြင့်ရဲ့၊ ရက်စက်ပါလေရဲ့ရှင်၊ ကျွန်မ ကိုကျော်မြင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုကျော်မြင့် မသိဘူးနော်၊ ကိုကျော်မြင့်အချစ်ကို စမ်းချင်လို့ ကျွန်မ ယောက်ျားယူရတော့မယ်လို့ လိမ်ပြီးပြောတာ၊ တကယ်မှတ်ပြီး ကျွန်မလာအောင်မှ မစောင့်နိုင်ဘဲ သတ်သေတာလား၊ အချစ်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်မ ပြန်သွားရပေမယ့် တစ်နေ့မှမမေ့ဘဲ လွမ်းလွန်းလို့ ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်မကို မုန်းသွားလို့ ဒီလိုလုပ်ရက်တာပေါ့လေ၊ ကျွန်မဖြင့် မချီဘူး ကိုကျော်မြင့်ရဲ့၊ မချီဘူး၊ ကိုကျော်မြင့်စိတ်နဲ့ ကျွန်မလဲ သေရတော့မယ်၊ မနေဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ်...သိုက်ခဲ့မယ်’ဟု တတွတ်တွတ် ပြောလျက် စာရွက်ကလေးနှင့် ခြောက်သွေ့နေသော ပန်းပွင့်ကလေးကို အတန်တန် နမ်းရှုပ်ပြီး ခေါင်းအုံးကြီးကိုဖက်၍ တရှိုက်ရှိုက်ငိုမိလေတော့၏။

‘ငိုက်မရှက် ကြိုက်မရှက်ဆိုသလို ကျွန်မဖြင့် မ ဘဲနိုင်တော့ဘူး ကိုကျော်မြင့်ရဲ့’ဟုဆိုကာ ငိုနေလေရာ ကျောကို လက်တဖ ချောင်းတင် ရောက်ကာ အသာအယာပွတ်သပ်လျက် ‘ငိုလွန်းတော့ ကိုယ်နွမ်းသုတ်ခင်၊

သတိထားပြီး တရားနဲ့ဖြေမှပေါ့'ဟု ဆိုသံကို ကြားတွေ့ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ညွန့်တင်မှာ ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထပြီးလျှင် နာနာဘာဝနှင့် တွေ့ရသကဲ့သို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကျော်မြင့်၏မျက်နှာကို တွေ့ရပြီးမှ...

'ကိုကျော်မြင့်...ရှင် ကိုကျော်မြင့်ပဲနော်'ဟု သူ့အား ကိုင်၍မေးရာ 'အစစ်ပါပဲ၊ ရေမရောပါဘူး'ဟု ကျော်မြင့်က ပြုံးလျက်ပြောသဖြင့် 'ရှင်ကတော့ ရယ်နိုင် မောနိုင်ပါပေရဲ့၊ ကျွန်မဖြင့် သေရတော့မလောက် ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ဘာပြုလို့ ဒီလိုလိမ်ရတာတုန်း'

'ကျုပ်လိမ်တာက တော်ပါသေးရဲ့၊ ခင်လိမ်လိုက်တာ တကယ့်ကို ယောက်ျားယူတော့မယ် အောက်မေ့ပြီး မပြောပါနဲ့တော့ ခင်ရဲ့၊ ကံကောင်း လို့မသေတယ်၊ တတ်လဲတတ်နိုင်ပါပေရဲ့၊ ပလီအိုးမလေးရဲ့... 'ဟုဆိုကာ ညွန့်တင်၏ပါးလေးကို အုသာအယာဆွဲကာ 'စိတ်ဆိုးတာနော်...သိပ်စိတ် ဆိုးတာပဲ၊ ဟောဒီလိုလိမ်လိုက်ရ'ဟုဆိုကာ မနာမကျင်လိမ်လိုက်ရာ 'တော်ပါ၊ ရှင်တော့လေ...မေတ္တာမရှိလိုက်တာ'ဟု ခနဲတဲ့တဲ့ ပြန်ပြော လိုက်စဉ်

'အပိုင်း(၁၄)ပြီးပါပြီ'ဟုသော အသံကို ကြားသဖြင့် လန့်ဖျပ်ကာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ မျက်မှန်ကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ထားသော်လည်း လက်ချောင်းများကို ဖြဲထားကာ ကြည့်နေသူ သိန်းဖေကို တွေ့ရသဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားကြလေသတည်း။ ။

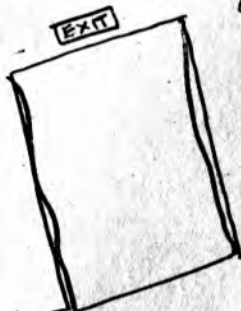
သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၁၉၃၅

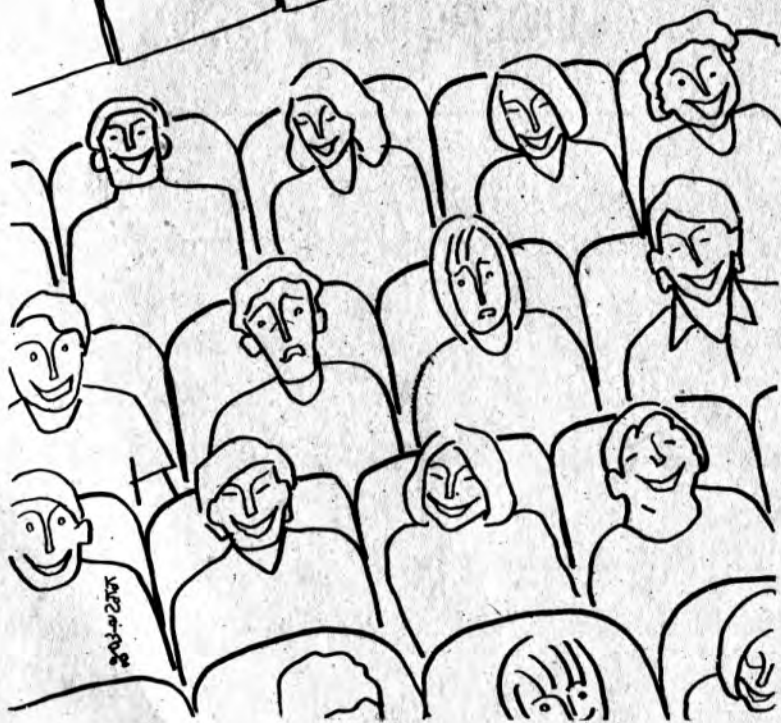

ရယ်စရာများနှင့်အချစ်

ဝေမျိုးသွင်

3871100
3871100
3871100

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရယ်မောစရာများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ဝတ်စုံ တစ်စုံမျှသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ ဒီအဆိုကို အခြားသော သူများက ပျက်ရယ်ပြုကန့်ကွက်ချင် ကန့်ကွက်နိုင်သော်လည်း ကျွန်တော် ကဲ့သို့သော ဘာမှမဟုတ်သည့်ကောင်၏ စကားကို ဘယ်သူကမှ အလုပ် ရှုပ်ခံပြီး ကန့်ကွက်လိုက်မည်မဟုတ်ပါ။

ရယ်မောခြင်းသည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လူကြိုက်များသည်။ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်တွေကို ရုပ်ရှင်ရိုက်လျှင် အောင်မြင်သည်။ ရယ်စရာ အကြောင်းတွေကို ဝတ္ထုရေးလျှင် အောင်မြင်သည်။ လူရွှင်တော်များ၏ ရယ်စရာပြက်လုံးများနှင့် အငြိမ်း၊ ဟာသပဒေသာဆိုသည့် ရယ်စရာစာအုပ် များ၊ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း စသည်ဖြင့် ရယ်မောရန်မျိုးစုံရှိသည်။ အခုဆိုလျှင် ရယ်စရာသီချင်းတွေပင် ရှိလာပြီ။ (ထိုသီချင်းခွေကို ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ကောက်နွယ်ကနောင်က စီစဉ်ပါသည်) ကျွန်တော့်ကို ထိုအခွေ အား ကြော်ငြာပေးသည်ဟု အထင်မလွဲစေလိုပါ။ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အရည်းကြီးအယ်ဒီတာကြီးက အထက်ပါအရေးအသားကြောင့် စိတ်ဆိုး ကောင်း ဆိုးနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်မတတ်နိုင်ပေ။

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်များနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကျွန်တော့် ချစ်သူသည် ကျွမ်းကျင်နှံ့စပ်သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အား ရယ်စရာအဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာကို သူမက ပြောပြခဲ့၏။

ရယ်စရာအကြောင်းတွေပြောပြီး ရယ်ရလွန်း၍ မောလာလျှင် သူမက ကျွန်တော်လက်မောင်းပေါ်တွင် မှီ၍ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ရင်ခုန်နေတတ်သည်။ ညနေခင်းဆည်းဆာကို ကျွန်တော်တို့ အတူတကွ ငေးကြည့်ခဲ့စဉ်များက ငှက်ကလေးများသည် ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ တိမ်ရောင်စုံတို့မှာ ရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမနှုတ်ခမ်းများမှာ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံး တို့မှာ ရယ်စရာဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒီလိုနေ့တွင် အိမ်ပြန်ချိန်တို့သည် နောက်ကျစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟေ့...မောင် အိမ်ပြန်ဖို့ တော်တော်နောက်ကျနေပြီကွ။ အခု ဘယ်နှစ်နာရီ ရှိသွားပြီလဲ”

“မောင့်မှာ နာရီမပါဘူးကွ”

“နာရီက မရှိတာလား၊ မပါတာလား”

“မရှိလည်း မရှိဘူး၊ မပါလည်း မပါဘူး”

“ဘာလဲ မောင်က နာရီပတ်တဲ့ အလေ့အကျင့် မရှိဘူးပေါ့”

“မောင်က နာရီမပတ်ဘူး။ ပြင်သစ်သမ္မတဟောင်း မီးတရောင်း လည်း နာရီမပတ်ဘူး”

“အံ့မယ်...သူ့ကိုယ်သူ”

သူမက စကားကို ဆုံးအောင်မပြောတော့ဘဲ ရယ်မောပါတော့သည်။

“ဒါဖြင့် အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိတာကရော”

“သမ္မတမီးတရောင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ”

“တကယ်...”

သူမက မယုံနိုင်ကာမေးတော့ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော်က ရယ်မောရ သည်။

“တကယ်ပြောတာပေါ့ကွ။ မီးတရောင်းဆိုရင် ဆိုင်တွေမှာ စားသောက်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပိုက်ဆံမရှင်းဘူး။ သူ့အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း အမြဲစိုက်ရှင်းရလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါမှာတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောမနာဆိုမနာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က မီးတရောင်းကို မေးတယ်တဲ့။ ခင်ဗျား အဲဒီလိုစားသောက်ပြီး မရှင်းဘဲနေတာ မရှက်ဘူးလားလို့ဆိုတော့ မီးတရောင်းက ဘယ်လိုပြန်ဖြေလိုက်တယ်မှတ်လဲ”

“ဘယ်သိပါ့မလဲ မောင်ရဲ့...”

“ကျုပ်က သမ္မတဖြစ်မယ့်ကောင်ပဲ။ ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ သူမ၏စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ရယ်မောပုံကို ဒီတစ်ကြိမ်တည်းသာ မြင်ဖူးပါသည်။ သူမက မကြာခဏ ရယ်မောသူဖြစ်သော်လည်း အမြဲလိုလို အကာအကွယ်တစ်ခုနှင့် ရယ်မောတတ်သူဖြစ်၏။ များသောအားဖြင့် ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းသာ ရယ်မောလေ့ရှိသော သူမသည် ဘာကြောင့် ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် မရယ်မောသည်ကို ယနေ့ထက်တိုင် ကျွန်တော်မသိပေ။

ကျွန်တော်တို့၏ ချစ်သူဘဝ အချိန်ကာလအတန်ကြာ ဖြတ်သန်းပြီးသောအခါ သူမက ကျွန်တော့်ကို ပထမဆုံး...ကြိမ် နမ်းပါသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဘဝင်မြင့်ခဲ့ပါသည်။

ဘဝ၏ ရယ်မောစရာ ပုံစံခွက်ထဲမှ အောင်မြင်မှုကို ကျွန်တော့်ချစ်သူက လှောင်ပြောင်ချင်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို အားကုန်ခါယမ်းလိုက်မိ၏။ သူမ၏အသံများမှာ လောကကြီးကို တမင်ဖန်တီး၍ ရယ်စရာဖြစ်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့မှန်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

အချို့ရယ်စရာကိစ္စများမှာလည်း ဖန်တီးပြုလုပ်ထားပေမယ့် အချိန်

တန်လျှင် တာဝန်အရ ရယ်လိုက်ကြတာပဲဖြစ်သည်။

“မောင့်ကို ဒီနေ့ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောပြမယ်။ ဒါပေမယ့် မရယ်ဘဲ နေနေော်”

“အင်း...မောင်ကြီးစားကြည့်မယ်လေ”

“ဒီလိုမောင်ရဲ့...လန်ဒန်မြို့ကြီးရဲ့ လမ်းတစ်နေရာမှာ သူတောင်းစား နှစ်ဦး ဆုံကြဟယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ပထမသူတောင်းစားက ဒုတိယသူတောင်း စားကို ပြောတယ်။ ဟေ့ကောင်...မင်းအရင်နေရာက လန်ဒန်တံတားကြီး နားမှာ မဟုတ်လားတဲ့။ ဒီတော့ ဒုတိယသူတောင်းစားက ပထမသူတောင်း စားကို ပြန်ပြောတယ်။ အေး...မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု အဲဒီနေရာကို ငါ့သားအတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့လိုက်ပြီတဲ့”

ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်သည် သူမတားမြစ်ခဲ့သော မရယ်ရဆိုသည့် စကားကို မေ့သွားပြီး ရယ်မောမိခဲ့၏။

“မောင်”

“ပြောလေ”

“မောင် စာရေးတဲ့အခါ ရယ်စရာအကြောင်းတွေ များများထည့်ရေး ပါလား။ တို့ဆီမှာ ရယ်စရာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ မောင့်ကို ရယ်စရာ တွေ တို့ပြောပြမှာပေါ့!”

ထိုစကားကို ပြောခဲ့သော သူမသည် ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်သော အခါမှ ရယ်စရာဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။ ခံစားချက်အကြောင်းတို့ မှာလည်း အမြဲပင် နာကျင်ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့၏။

သူမသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုသော ညနေခင်း၌ ရယ်စရာတစ်ခု ပြောပြခဲ့သည်။

“တို့သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူ့အဖေကို သူ ရည်းစားရထားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာပဲ ငွေမက်တဲ့ သူ့အဖေက ကောင်မလေးကို ပြန်ပြောတယ်။ သမီးကောင်လေးက ပိုက်ဆံချမ်းသာသလားပေါ့။ ဒီတော့ တို့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးက သူ့အဖေစကားကြောင့် မှတ်ချက်တစ်ခုချသတဲ့ မောင်ရဲ့”

“ဘယ်လိုမှတ်ချက်မျိုးပါလိမ့်”

“အဖေတို့ယောက်ျားတွေဟာ တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ သူကလည်း ဖေဖေကို ပိုက်ဆံချမ်းသာသလားတဲ့လေ”

ကျွန်တော်သည် သူမ၏ဟာသကို နောင်အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ မရယ်မောခဲ့ဘဲ တကယ်တမ်း ရယ်မောမိချိန်တွင် ကျွန်တော့်အနားတွင် သူမ မရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်၏ ဝေးကွာသွားခဲ့သော အချိန်တို့မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရယ်စရာဟာသတစ်ခုခုကို ရုတ်တရက် ရင်ဆိုင်မိချိန်တိုင်းမှာ ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေက ပူနွေးနေဆဲဖြစ်သည်။

နေ့ဥတုမှာ ပူနွေးနေဆဲ။

နေရောင်ခြည်သည် ပူနွေးနေဆဲ။ ဆုံးဖြတ်ရန် ခက်ခဲ့သော ကျွန်တော့် ခံစားမှုတို့က ပူနွေးနေဆဲ။

ဘဝ၏ ပျင်းရိစရာအချိန်သည် ရယ်စရာကောင်းသော အခြေအနေ များမှပင် တိုးဝေ့လာခဲ့ကြဟန်တူသည်။ စိတ်ပျက်ဖို့မလိုသော်လည်း ရယ် စရာအချစ်ဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်း ယမ်းခဲ့ဖူး၏။

“မောင် တို့တွေ ဘယ်တော့လက်ထပ်ကြမလဲဟင်”

သူမ၏ထိုမေးခွန်းကို ကျွန်တော်က နှစ်ကာလကြာမြင့်ခဲ့သည့်တိုင်
အောင် အဖြေမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် သူမက
ကျွန်တော့်ကုပ်ပိုးကို ရှိုက်နမ်းရင်း ရုပ်ရှင်လိုက်ပြဖို့ ပူဆာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က လိုက်လျောသဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသော
အခါ သူမခန္ဓာကိုယ်သည် သာမန်မဟုတ်သော ခံစားမှုတွေကို ကိုယ်စားပြု
ထားကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိ၏။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
သည် ကြုံရာရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံတွင် ကြုံရာရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ဝင်ကြည့်
ဖြစ်ကြသည်။

ကံဆိုသည်မှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဝင်ကြည့်ခဲ့သော ရုပ်ရှင်ကား
သည် ရယ်စရာဟာသကားတစ်ကား ဖြစ်နေသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲရှိ အခြားသော ရုပ်ရှင်ကြည့်သူများက တဝါးဝါး
ဘဟားဟားနှင့် ရယ်နေကြသော ရုပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
က တစ်ချက်ကလေးမှ မပြုံးမရယ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ပြီးသည်အထိ ခပ်တည်တည်
ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ဟာသနှင့်
ထိုသူများ၏ဟာသမှာ ကွဲပြားခြားနားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနေ့က ရုပ်ရှင်ရုံမှအပြန်တွင် သူမ မျက်ရည်ကျခဲ့၏။ ထိုနေ့က
၁၉၉၅ ခုနှစ်၏ ဆောင်းရာသီအဦးအဖျား တစ်ရက်ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က
ကျွန်တော် အသည်းကွဲခဲ့၏။ ထိုနေ့က မြန်မာဘောလုံးအသင်း၏ ကွင်း
လယ်ကစားသမား ကြည်လွင်က လာအိုအသင်းသို့ ပယ်နယ်တီတစ်စုံ
ကန်သွင်းခဲ့၏။ ထိုနေ့က တစ်ရှူးထုပ်ကလေးများကို သူမ အားရပါးရ
ဆုတ်ဖြဲပစ်ခဲ့၏။ ထိုနေ့က မောင်ချောနွယ်၏ ရထားကဗျာစာအုပ်ကို
ကျွန်တော် ဝယ်ခဲ့၏။

ထိုနေ့က ရယ်စရာတွေတော့ မရှိခဲ့ပေ။

အလွမ်းအဆွေးသီချင်းများသည်လည်းကောင်း၊ အမှတ်တရလက်ဆောင်ပစ္စည်းများသည်လည်းကောင်း၊ မှတ်မိစရာမကောင်းသော သူမ၏အနှမ်းများသည်လည်းကောင်း၊ နာကျင်ဖွယ်ခံစားမှုများသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ရှိမနေခဲ့ပါ။ အကယ်၍ မတော်တဆထိုက်စွတွေ့ ရှိနေခဲ့လျှင်ပင် သူမက ရယ်စရာလုပ်ပစ်ဦးမှာ သေချာပါသည်။

အခုတော့ ကျွန်တော့်ဘေးနားတွင် သူမကိုယ်စား ရယ်စရာဟာသစာအုပ်တွေသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အချိန်တွေ အကြာကြီး ကျွန်တော်အိပ်ပျော်သွားခဲ့တော့၏။

ဖယောင်းတိုင်မီးသည် အခန်းထဲတွင် မှိန်မှိန်ကလေး လင်းလဲ့နေ၏။ သူမ၏အရိပ်သည် ဖယောင်းတိုင်အရိပ်များနှင့် ရောထွေးသွားသည်။ ကျွန်တော်က ဘာအကြောင်းပြချက်မှမရှိဘဲ တာဝန်အရ ရယ်မောနေမိသည်။ အိပ်မက်...

ထိုရယ်သံတွေကြားထဲမှ ကျွန်တော် လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ သူမ၏ မာကြောခက်ထန်သော အသံကို ရုတ်တရက် ကြားရ၏။

“မောင်...ဘယ်တော့မှရယ်လို့ မရတော့ဘူး။ အဲဒါ...တို့ဒဏ်ခတ်ထားတာ။ မောင်က တို့အပြင် တခြားကောင်မလေးတွေကိုလည်း ရည်းစားပြိုင်တူထားတယ်။ အဲဒီအပြစ်ကို ပြန်ပေးဆပ်ရမယ်”

ကျွန်တော်က မခံချင်စိတ်နဲ့ အားရပါးရ ရယ်မောဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အသံတို့က ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့။ ကျွန်တော် ထပ်ကြိုးစားကြည့်မိ၏။ လုံးဝရယ်လို့မရပါ။ ပုံမှန်စကားပြောခြင်းမှလွဲ၍ တကယ်ပင် ကျွန်တော် ရယ်မော၍မရတော့ချေ။

ဘုရား...ဘုရား ငါဟာ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး မရယ်မောတတ်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဘယ်လိုဆက်လက်ရှင်သန်ရမှာပါလိမ့်။ ကျွန်တော် သွေးပျက်စွာတွေးနေမိဆဲ။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လှမ်းခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင် ငါတို့ ဒီမှာ ဟာသကားတစ်ခွေငှားလာတယ်။ သိပ်ရယ် ရတာပဲဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ အခွေပေါ့။ လာလေကွာ ကြည့်ရအောင်”

“အေး...ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုဟာသကားသစ်ကို ကြည့် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ရယ်မောဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်းကို ပြုလုပ်နေ ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ဝါးခနဲရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်မရသူက ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ပထမဦးဆုံး သတိပြုမိသော သူငယ်ချင်းက အောက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ချ၏။

“ဒီကောင်ကြီး အတော်ရင့်ကျက်သွားတယ်။ မျက်နှာထားက တည် နေတာပဲ။ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး”

စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော် ရယ်ချင်သွားသော်လည်း မျက်နှာပေါ်ရှိ အရေပြားဆိုင်ရာ နာဗ်ကြောတွေက သေဆုံးကုန်ပြီထင်ပါသည်။ သို့သော် သူမကိုချစ်သည့် ကျွန်တော့်အချစ်စိတ်တွေကတော့ ရယ်မောစရာအချိန်များ နှင့်အတူ ရှင်သန်နေဆဲဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်မိသည်မှာ ကျွန်တော် ပြန်လည်ရယ်မောနိုင်မည့်နေ့ ဖြစ် သည်။ ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် အကုန်လျှောက် ရယ်ပစ်လိုက်မည်။

သူမ၏အချစ်ကရော...။ ဒါကိုလည်း ရယ်ပစ်ရလိမ့်မည်။ သို့သော်

ဘယ်သူမှ မသိစေရ။

အချစ်၏ရယ်စရာကောင်းသော နေ့ရက်များတွင် ကျွန်တော်ဘဝကို မြှုပ်နှံထားပါသည်။ မာရ်နတ်၏လက်များနှင့် မတူးဖော်ရပါ။ ဝံပုလွေ စိတ်ဓာတ်များနှင့် မတူးဖော်ရပါ။ အမုန်းတရားကို နှလုံးသွင်းထားသူများ မတူးဖော်ရပါ။

အေးစက်စွာ ဖြားယောင်းတတ်သော သူမ၏မျက်ဝန်းများမှလွဲ၍ ကျွန်တော်၏ ရယ်စရာအချစ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်ထားရပါဦးမည်။

အချစ် (သို့မဟုတ်) ကျွန်တော်၏ကျွမ်းကျင်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ရယ်စရာများ၊ ရိုမိယို၊ သစ်တော်သီး၊ ပါပါရာဇီ၊ အေဂျေခရိုနင်၊ ဂျွန်လင် နွန်၊ ထူးအိမ်သင်၊ ဆော်ဒီသန်းကြွယ်သူဌေး၊ အကြမ်းဖက်သမား၊ အိုစမာ ဘင်လာဒင်၊ ချာလီချက်ပလင်၊ ဘယ်သူတွေ ဘယ်အရာတွေက ရယ်စရာ ဖြစ်ခဲ့သနည်း။ ကျွန်တော် ပြန်ရယ်မောနိုင်သောနေ့တွင် အောက်ပါလိပ်စာ အတိုင်း ရယ်စရာပုံကင်တစ်ပုဒ်ကို ရေးပို့ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အမှတ် (၆၉၀)

တရုတ်တန်းလမ်း၊

ပြည်မြို့။

လူ့ဘဝဆိုသည်မှာ ရယ်မောစရာများဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသော ဝတ်စုံ တစ်စုံမျှသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။

ဝေမျိုးသွင်

ဂျီကာ

ଠିକ୍‌ସ
ଆପଣଙ୍କୁ ଆମର:

ଶ୍ରୀମତୀ

အချစ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကလေး

၉၇

အချစ်ဆိုတဲ့ အိမ်ကလေး

ဝိဇယ

A man's house is his castle.
လူတစ်ယောက်၏အိမ်သည် သူ၏ရဲတိုက်ဖြစ်သည်။

[၁]

ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းတို့မည်သည် ဂူတစ်ဂူထဲတွင် နှစ်ကောင်
မအောင်းဟု ဆိုသော်လည်း...

အောင်ချိုနှင့် ထူးသော်တို့ နှစ်ကောင်သည်ကား အခန်းတစ်ခန်းတည်း
တွင် အတူတွဲ၍နေလေသတတ်။ မညာမတာ ဥပမာပေးရသည်ရှိသော်
ဖိနပ်ထည့်သည့်ဘူးထဲတွင် ဘက်မညီသော ဖိနပ်တစ်ရန် အတူတူထည့်
ထားဘိသကဲ့သို့ရှိ၏။ ဤဥပမာကို အဆိုးမဆိုသာ။ သူတို့ ငှားရမ်းနေထိုင်
ကြသော အခန်းမှာ ဖိနပ်ဘူးသာသာဟု ဆိုရလောက်အောင် ကျဉ်းမြောင်း
လှသောကြောင့်ပေတည်း။

မီးဖိုနှင့် ခပ်သေးသေးပန်းကန်စင်၊ တစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးနှင့်
စားပွဲခုံတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်တစ်လုံး၊ စာအုပ်ပုံများ၊ ပြီးတော့ ပက်လက်
ကုလားထိုင်တစ်လုံး။ ဤမျှလောက်သော ပရိဘောဂမျှလောက်နှင့်ပင်
သူတို့အခန်းမှာ ပြည့်ကျပ်သလောက် ရှိနေလေသည်။ လူနှစ်ယောက်က
ဤတစ်ယောက်အိပ်ခုတင်တစ်လုံးတွင် မည်ကဲ့သို့အိပ်သည်ဟု သိချင်

ကြ၍ ဖြေရသော တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ အိပ်လေ၏ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ နားမျက်စိမလည်အောင် ရှင်းလင်းပြရမည်ဆိုသော်...

အောင်ချိုသည်ကား မိဘမဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ စာပေးစာယူဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရထားသူဖြစ်၏။ နယ်မှ ရန်ကုန်သို့ လာအလုပ်လုပ်၏။ ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ကံကောင်းစွာ အလုပ်ကလေးတစ်ခုရသဖြင့် အသိဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်နေရာမှ ကိုယ်ပိုင်အခန်းလေးတစ်ခုဖြင့် နေထိုင်ရန် ကြိုးစားရင်း...

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ညွှန်ပြသဖြင့် ဒဂုံမြို့နယ်တွင်ရှိသော ဤတိုက်ခန်းကလေးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။ အဆောက်အအုံမှာ (၄)ထပ်ဖြစ်၍ အခန်း(၈)ခန်းရှိ၏။ ငှားရန်ရှိသည်က အပေါ်ဆုံးထပ်ရှိ ညာဘက်ခန်း။ အိမ်ရှင် ဒေါ်ငွေခင်ဆိုသော မိန်းမကြီးနှင့်တွေ့တော့ အမည်နှင့် လိုက်အောင် ငွေခင်ပုံရသော မိန်းမကြီးက အိမ်လခသုံးသောင်းဟု ဆို၏။ သူ့လခက (၇)သောင်းသာရ၏။ သူက တစ်သောင်းခွဲထက် ပိုမပေးနိုင်သဖြင့် အငှားအရမ်းမဖြစ်ခဲ့။

တစ်ပတ်ခန့်ရှိသောအခါ အိမ်ငှားရန်ဆက်ပေးသော မိတ်ဆွေကပင် ဒေါ်ငွေခင်က တွေ့ချင်သည်၊ ခေါ်နေသည်ဆိုသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ရောက်၍သွားသည်။ ဒီမိန်းမကြီး စိတ်လျှော့ကာ သူဆစ်တဲ့ဈေးဖြင့်ပင် အခန်းကို ငှားတော့မည်ဟု တွေးမိ၏။ သို့သော်...တကယ်တွေ့သောအခါ...

ဒေါ်ငွေခင်က...

“တစ်သောင်းခွဲရရင် မင်း ဒီအခန်းမှာ တကယ်နေမှာလား”

“မေးနေရသေးလားဒေါ်ဒေါ်၊ နေမှာပေါ့”

“အေးလေ...ဒီလိုတိုက်မျိုး၊ ဒီလိုအခန်းမျိုး ရန်ကုန်မှာ ရှာတွေ့ဖို့မှ မလွယ်ဘဲ”

ဤစကားကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့တိုက်က ပြောရလျှင် အတော်ပင်အိုမင်းမစွမ်းရှိနေကာ လူသာဆိုပါက ဘိုးဘွားရိပ်သာ ပို့ရမည့် အခြေအနေဖြစ်သည်။ စာကလေးနားလျှင်ပင် ပြိုကျမှာ ကြောက်ရသော ဤလိုတိုက်မျိုး ရန်ကုန်တွင် ရှာတွေ့ရန်မလွယ်။ သူတို့နေသောအခန်းကလည်း ကျဉ်းကာ မှောင်မည်းနေ၏။ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းပေါက်ကလည်း ဖွင့်မရ။ တိုက်နံရံတွင် ညောင်ပင်ကပ်ပေါက်နေသောကြောင့် ညောင်ပင်ခံကာ ပြတင်းပေါက်တွေဖွင့်မရခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့ ထိုင်စကားပြောနေစဉ် အသက် ၃၅ နှစ်ခန့်ရှိသော တိုက်ပုံဝတ် မျက်မှန်နှင့်လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ဒေါ်ငွေခင်က...

“လာဟေ့... မောင်ထူးသော်။ မင်းရောက်လာတာ အတော်ပဲ”

ဟုခေါ်ကာ အောင်ချိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဟောဒါ...မင်းနဲ့ အခန်းစပ်တူငှားနေမလို့ မောင်အောင်ချိုပဲ”

“ဗျာ...စပ်တူ၊ ဟုတ်လား”

အောင်ချို အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအခန်းကို ဒေါ်ဒေါ်က ငှားခ သုံးသောင်းလိုချင်တယ်။ မင်းက တစ်သောင်းခွဲပဲ တတ်နိုင်တယ်။ မင်းလိုပဲ ဟောဒီက မောင်ထူးသော်ကလဲ တစ်သောင်းခွဲပဲ

တတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ချင်း တော့ဆိုင်ပေးတာ။
နှစ်ယောက်ပေါင်းနေတော့ မင်းတို့လဲ အဆင်ပြေ၊ ဒေါ်ဒေါ်လဲ
အဆင်ပြေ”

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။
ဒေါ်ငွေခင်က...

“ဒီလိုကွ...ဟောဒီ မောင်အောင်ချိုက နေ့ဘက် ကုမ္ပဏီ
မှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒီတော့ မောင်ထူးသော်က ဒီအခန်းမှာ
တစ်နေ့လုံး တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနိုင်
တယ်။ အဲ...ဒီလိုပဲ မောင်ထူးသော်က ညဘက်အလုပ်ဆင်းရတဲ့
သတင်းစာက ညအယ်ဒီတာ။ ဒီတော့ မောင်အောင်ချို အလုပ်
က ပြန်လာတဲ့အချိန်ဆို မောင်ထူးသော်က အလုပ်သွားပြီ။
တစ်ညလုံး မင်း ဒီအခန်းမှာ ကြိုက်သလိုနေနိုင်တယ်”

ဒီမိန်းမကြီး တွေးခေါ်ပုံကို နှစ်ယောက်လုံး သဘောကျသွား၏။
ဈေးလဲသက်သာသည်။ သူတို့ မငြင်းနိုင်တော့။ ဒေါ်ငွေခင်က...

“ဒီအခန်းထဲမှာ ခုတင်တစ်လုံးလဲရှိတယ်၊ မင်းတို့ တစ်
ယောက်ကနေ၊ တစ်ယောက်ကည တစ်လှည့်စီအိပ်ကြပေါ့”
ကိုထူးသော်က...

“ဒေါ်ဒေါ်က အခန်းသာမဟုတ်ဘူး၊ ခုတင်ပါငှားသလား”

“မငှားပါဘူး၊ ခုတင်က မင်းတို့ကို မေတ္တာလက်ဆောင်
ပေးတာ။ ဒီခုတင်က အရင်က ဒီအခန်းမှာနေသွားတဲ့လူရဲ့
ခုတင်ပါ”

အောင်ချိုက...

“ဒီလူက အခန်းပြောင်းတော့ သူ့ခုတင်ကို ယူမသွားဘူးလား”

“သူက ပြောင်းသွားတာမဟုတ်ဘူး၊ ဝရန်တာက ခုန်ချပြီး သတ်သေသွားတာ”

“ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာရှိလို့လဲ”

“သူ အခန်းခ မပေးတာ သုံးလရှိပြီ။ ဒေါ်ဒေါ်က တပူပူ တဆာဆာတောင်းနေတာ နားမခံနိုင်လို့တဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ကတော့ မှန်မှန်ပေးမှာပါ ဒေါ်ဒေါ်”
အောင်ချိုက အလန့်တကြားပြောလိုက်၏။ ဒေါ်ငွေခင်က...

“မင်းတို့ ဒီမှာနေမယ်ဆိုရင် စည်းကမ်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ခင်ဗျာ”

“ဒီအခန်းထဲမှာ ငရုတ်သီးထောင်းရဘူး”

“ဗျာ...”

“ဒီလိုလေ...ဒေါ်ဒေါ်တိုက်က ဆောက်ထားတာ ကြာပြီဆိုတော့ ငရုတ်သီးထောင်းတဲ့ဒဏ် ခံနိုင်ရည် ရှိမရှိ သေသေချာချာ ပြောလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော်တို့ သဘောပေါက်ပါပြီ။ ဒီတိုက်ကိုရော ဒေါ်ဒေါ်ပြင်ဆောက်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူးလား”

“ရှိပါတယ်။ ပြိုကျသွားရင်တော့ ပြင်ဆောက်ရမှာပေါ့”

ကြောက်တတ်ရင် စောစောစီးစီး သရဏဂုံတင်ထားရမလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးဟု သဘောထားကာ သူ ဤအခန်းကို

ငှားလိုက်၏။ ငှားရခြင်းမှာလဲ အကြောင်းရှိ၏။ သူနှင့် ကုမ္ပဏီတွင်
 တွေ့သည့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဘယ်မှာနေသလဲ မေးတိုင်း သူက
 “ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတယ်” ဟု ဖြေသော် လှောင်ပြုံး ပြုံးကြ၏။
 အခုတော့ သူ ရင်ကျောကာ ရဲရဲတင်းတင်းပြောနိုင်လေပြီ။

“ကျွန်တော် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ငှားနေတယ်”

တကယ်ပင် ဘုရားစူးရစေ၊ မိုးကြိုးပွတ်ရစေ အခန်းကလေးတစ်ခန်း
 ကို သူ ပိုင်ပါ၏။ သို့မဟုတ် ကိုထူးသော်ဆိုသောလူနှင့် စပ်တူပိုင်ပါ၏။
 ထိုသူကား စာသမားဖြစ်၏။ စကားနည်း၏။ သူတို့လည်း မျက်နှာချင်း
 ဆုံရလေ့သိပ်မရှိ။ တစ်ယောက်ကို သော့တစ်ချောင်းစီ ဆောင်ထားကြရာ
 တစ်ယောက်ကအဝင်၊ တစ်ယောက်ကအထွက်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ
 လှေကား၌ သို့မဟုတ် အခန်း၌ ဆုံမိကြ၏။ ပြဿနာက တစ်ခုပဲရှိသည်။
 ထိုလူပိုင်သော စာအုပ်များ။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစာအုပ်မျိုးစုံမှာ အခန်းကျဉ်း
 ကျဉ်းထဲတွင် တောင်ပုံရာပုံရှိနေလေရာ တစ်ခါတစ်ရံ သွားလိုသောနေရာ
 ရောက်အောင် ကျော်ခွဲသွားရ၏။ ကြွက်တစ်ကောင်ပင် သူတို့အခန်းထဲ
 ဝင်လာပါက မျက်စိလည်ကာ ပြန်ထွက်တတ်မည်မထင်။ ကိုထူးသော်က
 ကြောင်တစ်ကောင်မွေးထား၍ တော်ပါသေး၏။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရသော် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စရိတ်ငြိမ်း ကပ်နေ
 နိုင်ပါလျက် (အသုံးပြတ်သောအခါ ဆွမ်းကျွန် ပာင်းကျန်ပင် ကပ်စား
 ခွင့်ရသေး၏။) ဘာကြောင့် အပူတပြင်း ဤကဲ့သို့ အခန်းတစ်ခန်းရှာရ
 သနည်း ဆိုလေသော် လက်ညှိုးထိုးပြစရာ တရားခံကား ရှိ၏။ ယင်းမှာ
 ‘အချစ်’ပင်ဖြစ်လေသတည်း။

* * *
 ဂျီက

လေတိုးသော သစ်ရွက်စိမ်းစိမန်းကလေးတွေက မော်ဒယ်ဂဲလ်ပိုက်
ဖမ်းကာ လမ်းလျှောက်လာသည့် အပျိုမလေး၏ စကတ်အနားတွေလို
လှုပ်ခတ်နေ၏။ သကြားလုံးနီနီနှင့်တူသော နေလုံးကလေးက ရှစ်ထပ်
တိုက်တစ်လုံး၏ အမိုးပေါ် မေးတင်နေ၏။ အစာမကြေသော မွေးတစ်
ကောင် လမ်းပေါ်ထိုးအန်လိုက်သလို ရုံးလွတ်ချိန်မို့ ကုမ္ပဏီအဆောက်
အအုံထဲမှ ဝန်ထမ်းတွေ လုံးလုံးထွေးထွေး အပြင်ထွက်လာကြသည်။

မဇ္ဈဝေလည်း သူစီးရမည့်ကားဂိတ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ
ဘေးတွင် အောင်ချိုလည်း ပါလာ၏။ အောင်ချိုက မဇ္ဈဝေကို ရုံးဆင်း
တိုင်း ယခုကဲ့သို့ ကားဂိတ်ကို လိုက်ပို့နေကျဖြစ်၏။ သူက မဇ္ဈဝေကို
ချစ်ခွင့်ပန်ထားသည်မှာ ကြာလေပြီ။ လူက လူရိုးလူကောင်းတစ်ယောက်
ဖြစ်ကာ နည်းနည်းကြောင်တောင်တောင်နေတတ်တာကလွဲလို့ ခုပ်ရည်
ကလဲ မဲဆိုးလှ။ သို့သော် သူ့ဘဝက အချစ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန်
ဆုံးဖြတ်ရမည့်အခြေအနေမဟုတ်။ လက်တွေ့ကျကျ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ဘဝ။
အောင်ချိုသည် ဘေးမှယှဉ်တွဲလျှောက်လာရင်း ချောင်းတဟန်ဟန်လုပ်နေ
သဖြင့် မဇ္ဈဝေက...

“ရှင် ဒီလောက်ချောင်းဆိုးနေပုံထောက်ရင် အဆုတ်ရောဂါ
ရှိနေပြီနဲ့တူတယ်။ ဓာတ်မှန်လေးဘာလေး ရိုက်ကြည့်ဦး”

အောင်ချိုက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနှင့်ရိုက်လိုက်၏။ တကယ်တော့
ပြောစရာစကား ရှိသော်လည်း ရုတ်တရက် ပြောမထွက်သဖြင့် အရှိန်ယူရန်
ချောင်းဟန်နေခြင်းသာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရဲစွန့်ကာ...

“ဟိုဒင်းလေ...ကျွန်တော့်အခန်းကို မဇ္ဈ လာကြည့်မယ်
ဆို။ ဘယ်တော့လာကြည့်မှာလဲ...ဟင်”

မဇ္ဈိမက သက်ပြင်းချလိုက်ကာ...

“လာလည်မှာမဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ချို၊ လာကြည့်မှာ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ အမေပါ ခေါ်လာမှာ”

မဇ္ဈိမကိုချစ်ခွင့်ပန်စဉ်က မဇ္ဈိမက စကားတစ်ခွန်းပြော၏။

“ကျွန်မတို့မှာ မောင်နှမ(၇)ယောက်ရှိတယ်။ အဘိုးရယ်၊ အဘွားရယ်၊ အဖေ အမေနဲ့ဆို (၁၁)ယောက်။ အဖေတို့ရုံးက ပေးတဲ့ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာတိုက်ခန်းကလေးမှာ စုနေခဲ့ကြတယ်။ မွေးကတည်းက ကျွန်မ အဲဒီအခန်းကျဉ်းကလေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ် နေရမှာ ကြောက်လန့်နေပြီ။ ဒါကြောင့် အရွယ်ရောက်လာတဲ့အခါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုမယ့်သူဟာ ကျွန်မကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နဲ့ ထားနိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”

ထိုစကားက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ကပ်နေရသော အောင်ချိုကို အကြီးအကျယ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစေခဲ့သည်။

“ရှင် အဆင်သင့်ဖြစ်ရင် ပြောလေ။ ကျွန်မ အမေကို ခေါ်ပြီး လာကြည့်မယ်”

ကားပေါ်မတက်မီ မဇ္ဈိမ ပြောသွားသော စကားသာဖြစ်လေသည်။

Do not sell the hide before you have caught the fox.

မြေခွေးကို မပိမီ အရေခွံကို မရောင်းပါနှင့်။

[၂]

ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်...

ဤတံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသော အောင်ချိုမှာ ခွေးစားခွက် ခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသည့် ခွေးတစ်ကောင်လို မြူးကြွသွား၏။ ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့။ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း မဇ္ဈဝေနှင့် သူ့အမေ ရောက်လာတာပဲဖြစ်မည်။ အောင်ချိုက တံခါးကိုဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ

“အောင်ချိုက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုပါတယ်ခင်ဗျာ”

သို့သော်...

“မင်းဟာမင်း ဝမ်းမြောက်မြောက်၊ ဝမ်းသွားသွား ငါက သောက်ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲသို့ အသက် ၆၀ ခန့်ရှိသော ဆံပင်ရှည် သျှောင်တစောင်းနှင့်လူကြီးက ခပ်တည်တည်တိုးဝင်သွား၏။ တောတွင်နေ

သည့် သူ့ဦးကြီးဝမ်းကွဲ ဦးကြက်တောပင်ဖြစ်သည်။ ငယ်ငယ်ကလေးကတည်းက သူ့ကြောက်ရသူဖြစ်၏။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် သံကြိုးကွဲလောင်းနှင့် မျောက်တစ်ကောင်လည်း ပါလာသေး၏။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သနည်း။

“ငါလဲ မြို့တက်ဘုရားဖူးချင်နေတာ ကြာပြီ။ တည်းစရာ မရှိလို့။ အခု ရန်ကုန်မှာ မင်း အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေတယ် ကြားလို့ ထွက်လာခဲ့တာ။ မင်းအခန်းကလဲ မီးခြစ်ဘူးသာသာ လောက်ပဲကွ”

ဟု ကြည့်ကာ အပြစ်တင်လေ၏။

“ဒါထက် ဘာစားစရာများရှိလဲ၊ ငါ့အတွက်မဟုတ်ဘူး၊ စံနက်ကျော်အတွက်”

“ဦးကြီးနောက် လူတစ်ယောက်ပါသေးလို့လား”

“လူမပါပါဘူး၊ စံနက်ကျော်ဆိုတာ ဒီငါ့မျောက်ရဲ့နာမည်။ ငါ့အချစ်တော်ဆိုပါတော့ကွာ။ ဘယ်သွားသွား ငါကလဲ ခေါ်သွားရမှ စိတ်ချတာ ဖြစ်ပါတယ်နော်...”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ဖြစ်ပါတယ်”

ငယ်ကြောက်ဖြစ်သော ဦးကြီးကို မဖြစ်ဘူးလို့ အဘယ်မှာပြောဝံ့မည်နည်း။ ဦးကြီးက ဧည့်ခန်းထဲတွင် ချထားသော တယ်လီဗေးရှင်းကြီးကို ကြည့်ကာ...

“ရုပ်မြင်သံကြားစက်ကြီး တယ်ကောင်းပါလား။ မင်း တော်တော်အဆင်ပြေနေပြီထင်တယ်”

တကယ်တော့ သူ့စက်မဟုတ်။ အောက်ထပ်က မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာ ဝေမျိုးသွင်အခန်းက ခဏငှားထားခြင်းဖြစ်၏။ ဤရုပ်မြင်သံကြား

စက်ကိုမြင်ကာ ယောက္ခမလောင်း အထင်ကြီးစေရန်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်သုံးလုံးလဲ တစ်ဖက်ခန်းကငှားကာ ချထားသေး၏။ ယောက္ခမလောင်းကို ကြမ်းပေါ်ထိုင်ခိုင်း၍မဖြစ်။ ကုလားထိုင်တွေနဲ့ဆိုတော့ အခန်းက ပို၍ကျဉ်းမြောင်းနေသယောင် ထင်ရ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် မဇ္ဈစေတို့ သားအမိက ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာကြ၏။ ယောက္ခမလောင်းက မြင်မြင်ချင်း နှာခေါင်းရှုံ့၏။ ပြီးတော့...

“မင်းအခန်းက ကျဉ်းလှချည်လား”

“ဘောလုံးကွင်းမှ မဟုတ်ပဲဗျာ”

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဘကြီးဦးကြက်တောက ဘုဝင်တောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ဒီလိုပင် စကားပြောလျှင် ဘုဂလန့်ကျသူဖြစ်သဖြင့် လူ အတော်များများနှင့်မတည့်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘကြီးပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီမှာနေတာပဲလား”

“မဟုတ်ပဲ ဘူး။ ဒီမနက်မှ တောက အလည်ရောက်လာတာပါ။ ထိုင်ပါ...ဒေါ်ဒေါ်...ထိုင်လေ...မဇ္ဈ”

ကုလားထိုင်တွင်အိပ်နေသော ကိုထူးသော်၏ ကြောင်နက်ကြီးကို မောင်းချကာ နေရာထိုင်ခင်းပေးနေစဉ်...

စံနက်ကျော်က ဗီရိုပေါ်မှ စားပွဲပေါ် ခုန်ချလိုက်သဖြင့်...

“အောင်မယ်လေး...လန့်လိုက်တာ၊ ဘာပြုလဲ”

မဇ္ဈဝေအမေက အော်၏။ ဦးကြက်တောက...

“မျောက် မမြင်ဖူးဘူးလား”

“မျောက်မှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ဒီရောက်နေ
တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ဘကြီးက ခေါ်လာတာပါ”

မဉ္ဇူဝေ၏အမေက သက်ပြင်းချ၏။

“စာအုပ်တွေကလဲ ခြေချစရာတောင်မရှိဘူး၊ ရှုပ်ပွနေ
တာပဲ”

“ဒါက ကျွန်တော်နဲ့ အတူနေတဲ့ အခန်းဖော်ရဲ့စာအုပ်
တွေပါ”

“သူက စာအုပ်အဟောင်းရောင်းတဲ့လူလား”

“ဘိုင်ကျတဲ့အခါ ရောင်းချင်ရောင်းမှာပေါ့။ သူက
သတင်းစာတိုက်က အယ်ဒီတာပါ”

“လှောင်လိုက်တာ ပြတင်းတံခါး ဖွင့်လို့ရလား”

“မရဘူးဒေါ်ဒေါ်၊ အပြင်မှာ ညောင်ပင်ကပ်ပေါက်နေလို့”

“ဒါဆို ဒီတယ်လီဖေးရှင်းကြီးကရော ဖွင့်လို့ရရဲ့လား”

“ရပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ရပါတယ်”

မဉ္ဇူဝေက စိတ်ညစ်နေသည်။ သူ့အမေက အခန်းကို သိပ်သဘော
တွေ့ပုံမရ။ ရိပ်မိသော အောင်ချိုက...

“ဒီအခန်းက ခဏယာယီနေတာပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်

ဒီထက်ကောင်းတဲ့အခန်းရအောင် အမြန်ဆုံးရှာနေပါတယ်”

သူက နောက်ဖေးဝင်ကာ ခပ်မြန်မြန် ကော်ဖီနှစ်ခွက်ဖျော်လာကာ
ဝယ်ထားသော ပလိန်းကိတ်ကို လှီး၍ ဧည့်ခံ၏။

“ကြောင်ချေးနဲ့လို့၊ ကြောင်သေးနဲ့လို့လိုရတယ်”

မဉ္ဇူဝေအမေက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ပြော၏။ ကိုထူးသော်၏ကြောင်က
ချေးယိုသေးပေါက်ရာ၌ စည်းကမ်းမရှိ။ သူတို့ကတော့ ထိုအနံ့ကို နှာခေါင်း
ယဉ်နေလေပြီ။ ကိုထူးသော်က သူ့စာအုပ်တွေ ကြွက်မကိုက်အောင်
မွေးထားရခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် အခန်းထဲကို ဝေမျိုးသွင် ဝင်လာကာ...

“အောင်ချိုရေ...ငါ တယ်လီဗေးရှင်း ပြန်ယူသွားတော့
မယ်နော်။ ညက ဘောလုံးပွဲရှုံးလို့။ လောင်းကြေးတွေ ပေးစရာ
မရှိဘူး။ ဒါကြီးပဲ အပေါင်ဆိုင်သွားပို့ရတော့မယ်”

ဟုဆိုကာ တယ်လီဗေးရှင်းကြီး မ,ကာ ပြန်ထွက်သွား၏။ တော်
တော်အရှက်ခွဲတဲ့လူ။ မဉ္ဇူဝေအမေက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး၏။ သူက
အာရုံလွဲစေရန်...

“ဒေါ်ဒေါ်...ကျွန်တော်ဆေးသုတ်ထားတဲ့အရောင်လေး
ကြိုက်လို့လား။”

ဟု စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပေးလိုက်၏။ မဉ္ဇူဝေ၏အမေက...

“အင်း...မီးခိုးရောင်လေးဆိုတော့ မဆိုပါဘူး။”

ဟုပြောရင်း လက်ဝါးဖြင့် သွားထိလိုက်ရာ လက်ဝါးက နံရံတွင်
ကပ်နေလေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်ကို ဆေးမခြောက်သေးဘူးလို့ သတိပေးဖို့
မေ့သွားတယ်။ ကျွန်တော် မနက်ကမှ သုတ်ထားတာလေ”

ထိုစဉ် စာအုပ်ပုံထဲမှ ထွက်လာသော ကြွက်ကို ကြောင်က လိုက်ရာ
နှစ်ကောင်လုံးက မဉ္ဇူအမေကြီး၏ပေါင်အောက် ခြေထောက်ကြားက
ပြေးထွက်သွားလေရာ...

“အမယ်လေးတော့...”

ဆူဆူညံညံအဖြစ်ကြောင့် မျောက်ကလဲ လန့်ကာ ဗီရိပေါ်မှ ခုန်ချ
လေရာ ယောက္ခမလောင်းကုပ်ပေါ်သို့ ခွလျက်ကြီးကျသွားလေတော့သည်။

* * *

အာဒံနှင့်ဇဝကပဲစစ၊ ဗြဟ္မာကြီးလေးဦးကပဲစစ ဤကမ္ဘာလောကကြီး
တွင် အချစ်ဆိုတာ စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကတည်းက လူတွေ ကိစ္စ
များတော့သည်။ အချစ်အတွက်...အချစ်အတွက်...အချစ်အတွက်...

- အချစ်အတွက် မှန်ကြည့်သည်
- အချစ်အတွက် ပန်းပန်သည်
- အချစ်အတွက် အမဲလိုက်သည်
- အချစ်အတွက် သွားဖြဲပြသည်
- အချစ်အတွက် ကဗျာရေးသည်
- အချစ်အတွက် အူနု ကျွဲခတ်သည်
- အချစ်အတွက် စစ်တိုက်သည်
- အချစ်အတွက် မျက်ရည်ကျသည်။
- ဘာကောင်းသည့် အချစ်လဲ။

သို့သော်...အချစ်မရှိပါက ကမ္ဘာမြေကြီးသည် အစစ အရာရာ
ပျော်ရွှင်သာယာမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်း၍သွားပေမည်။ အိုအေစစ်မရှိသော
သဲကန္တာရလို ခြောက်သွေ့ပူပြင်းနေပေမည်။ လူတိုင်းပင် (တိရစ္ဆာန်တွေ
တောင်ပါသေး)။ အချစ်အတွက် အသက်ရှူကြသည်။ အချစ်အတွက်
ရင်ခုန်ကြသည်။ အချစ်အတွက် အိပ်မက် မက်ကြသည်။

အခုတော့ အောင်ချို၏ အိပ်မက်ကလေးမှာ ကလေးလက်မှ လွတ်ကျသော ပန်းကန်ပြားလို အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြေရလေပြီ။ နောက်တစ်နေ့ ရုံးခန်းတွင် မဇ္ဈဝေနှင့် တွေ့သောအခါ...

“ပြတင်းပေါက်ဖွင့်မရ၊ ငရုတ်သီးထောင်းမရ၊ ဖင်လှည့်မရ၊ ခေါင်းလှည့်မရ တိုက်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ လူက နှစ်ယောက်၊ ဧည့်သည်ကတစ်ယောက်၊ မျောက်တစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်၊ ကြွက်တစ်သိုက်နဲ့။ ဒီလိုအခန်းမျိုးကို ငါ့သမီးကို တစ်သက်လုံးမပို့နိုင်ဘူးတဲ့”

သူ့အမေ၏ ခိုင်မာသောဆုံးဖြတ်ချက်ကို မဇ္ဈဝေက အကြောင်းပြန်လာသည်။ သူကတော့ အားပေးရှာသည်။

“အားမလျှော့ပါနဲ့ ကိုအောင်ချိုရယ်။ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အခန်း ရှာဦးပေါ့”

သို့သော်...

ဒီအခန်းတောင် ကံကောင်းထောက်မလို့ သူ့ရခဲခြင်းဖြစ်၏။ နောက် ဒီထက်ကောင်းတာ ရှာဖို့ဆိုတာကတော့...

ရွှေပြည်တော် မျှော်တိုင်းဝေးလိမ့်မည်ထင်၏။

ကံမကောင်းခြင်းဟူသည် တစ်ကိုယ်တည်းမလား။ အပေါင်းအဖော် အငယ်အနှောင်း မောင်းမမိသံတွေနှင့် လာတတ်သည်ဆိုသောစကားဟာ မှန်ပုံရ၏။ ညနေ ရုံးကအပြန် သူ့စီးလာသော မော်တော်ကားမှာ လမ်းတွင် ဘီးပေါက်၍သွား၏။ အရင်ဘဝတွေက ငါးပိရောင်းခဲသောဝဋ်က ပြန်လည်တယ်ထင်ရအောင် ကားထဲတွင် ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် လိုက်ပါလာခဲ့ရတာ (ဒီလို ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ခြေတစ်နေရာစာရဖို့တောင် သူ

တော်တော်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရ၏။ ကိုယ့်ရှေ့က ကလေးတစ်ဦးကို တွန်းပစ်ကာ လူကြီးတစ်ဦးကို တံတောင်နှင့်တွက်၍ မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို ခြေထောက် တက်နင်းကာ လုတက်ခဲ့ရ၏။) အခုတော့ သဲထဲရေသွန် ဖြစ်ရလေပြီ။

သူနေသောနေရာရောက်အောင် မှတ်တိုင် နှစ်တိုင်စာလောက် လိုသေး၏။ ကားထပ်မစီးဘဲ ခြေလျင်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပိုက်ဆံချွေတာရာရောက်ကာ ကျန်းမာရေးနှင့်လည်း ညီညွတ်သည်။ ယခုမှ သေသေချာချာဂရုထားမိသည်။ ဤနေရာတစ်ဝိုက်ကို ယခင်က ကားပေါ်မှသာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ရှိခဲ့ဖူး၏။ ဤနေရာကား လူချမ်းသာ များ နေထိုင်ရာ ဖြစ်ပုံရ၏။ တစ်ထပ်တိုက် နှစ်ထပ်တိုက် လှလှကလေး တွေကို ဝင်းနှင့်ခြံနှင့် တွေ့နေရ၏။ လုံးချင်းအိမ်ရာစခန်းတစ်ခု။ ဤနေရာ တွင် အိမ်ကလေးတစ်လုံး ပိုင်လိုက်ရသော် အဘယ်မျှကောင်းလိုက်မည် နည်းဟု စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိ၏။ ဒါဆို သူနှင့် မဇ္ဈဝေလည်း အဆင် မပြေစရာ မရှိတော့။ အားလုံး အိုကေမည်။

တစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံး၏ရှေ့ ခြံတံခါးဝတွင် 'တိုက်ရောင်း မည်'ဟု ရေးထားသော စာတွေ့ရသဖြင့် သူ ဝင်ကာ ရပ်ကြည့်မိ၏။ ဤလိုလှပသောတစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံး၏ ပေါက်ဈေးကို သိချင် စိတ်သက်သက်သာဖြစ်သည်။ ပေတစ်ရာ၊ ပေငါးဆယ်လောက်ရှိမည့် မြေကွက်ပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်ကလေးမှာ အတော်ပင် ခေတ်မီလှပသည်။ ခြံထဲတွင် မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းနှင့် ပန်းပင် တချို့ စိုက်ပျိုးထားပုံကလည်း ရှုမငြီးစရာ။

ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် 'တိုက်ရောင်းမည်'ဟုသာ ရေးထားတာ။ ဈေးနှုန်း ရေးမထား။ ဆက်သွယ်ရန် တယ်လီဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကိုတော့ ရေးထား၏။

ကိုယ့်ဘာသာတွေ့မိကာ ကိုယ့်ဘာသာပင်ရယ်လိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် ရက်ရှက်နှင့် ပြန်လှည့်ထွက်မည်အပြု...

နောက်မှထွက်ပေါ်လာသော ကားဟွန်းသံကြောင့် သူ လန့်ကာ ခုန်လိုက်မိ၏။ သူ့နောက်တွင် ခြံထဲသို့ဝင်ရန် ဦးတည်၍ မိမိခံကားကြီး တစ်စီး ရပ်ထား၏။ ကားဒရိုင်ဘာက ကားပေါ်ကဆင်းကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်၏။ ဤတိုက်ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ပုံရ၏။ ဤတိုက်တွင်တော့ နေထိုင်ပုံမရ။ တိုက်က လူသူမရှိဘဲ တံခါးတွေပိတ်ထား၏။

ကားပေါ်နောက်ခန်းက အသက် ၅၀ ကျော်ခန့်ရှိ၏။ ဝဝမိန်းမကြီး တစ်ဦး ဆင်းလာ၏။ သူ့ကိုမြင်ရုံနှင့် သနားမိသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ရွှေတွေဖုံးလှအောင် ဝတ်ဆင်ထားရာ အတော်ပင်လေးမည်ဟု ထင်လိုက် ရ၏။ ထိုမိန်းမကြီးက သူ့ကို ပြုံးပြကာ...

“မင်းက ဘာလို့ကြည့်နေတာလဲ၊ ဝယ်မလို့လား”

ဟုမေးတော့ သူက နှုတ်မှယောင်ကာ...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

ဟု ထွက်သွား၏။ သူ့ရင်ထဲတွင် တကယ်ပင်ဝယ်ချင်စိတ် ရှိနေ သဖြင့် ရုတ်တရက်ယောင်ကာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးမှ...

“ဒီလိုပါခင်ဗျာ...ကျွန်တော် ဝယ်တော့ဝယ်ချင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လွတ်ခနဲပြောမိတာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ဟုပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားမည်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ထိုမိန်းမ ကြီးက...

“နေပါဦးလေ...အလျင်မလို့ပါနဲ့။ မင်းက မတတ်နိုင် ပါဘူး ပြောရအောင် ငါကလဲ ရောင်းဈေးတောင် မပြောရ

သေးဘူး။ မင်းလိုချင်တယ်ဆိုရင် ငါက ဈေးချိုချိုလျှော့ဈေးနဲ့
ရောင်းမှာပါ”

အောင်ချိုက မချိုပြုံး ပြုံးလိုက်၏။ ကာလပေါက်ဈေးနှင့် ဤခြံနှင့်
တိုက်က သိန်းငါးရာလောက်တန်မည်။ လျှော့ဈေးနှုန်းနှင့်ရောင်းရင်
သိန်းလေးရာပေါ့။ ဒီမိန်းမကြီးက ဖြစ်တဲ့ဈေးနဲ့ ရောင်းရအောင် ဗိုက်နာ
နေပုံလဲမရ။

“ကျွန်တော် တကယ်ကို မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လျှော့ရောင်း
ရင်တောင် ဒီအိမ်ရောင်းဈေးက သေးမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရောင်းဈေးဆိုတာ ဝယ်သူက သတ်မှတ်ရတာ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ရောင်းသူက သတ်မှတ်ရတာပါ။ ကဲ... ဒါလောက်
မတတ်နိုင်ရင် မင်းဘယ်လောက်တတ်နိုင်လဲ၊ ငါက မင်းပေး
တဲ့ဈေးနဲ့ပဲရောင်းမယ်”

“ဗျာ...”

“မင်းက ဝယ်ချင်နေတဲ့သူ၊ ငါက ရောင်းချင်နေတဲ့သူ။
ဒီတော့ အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်”

“ဗျာ...”

ဒီစကားပဲ အောင်ချို ရေရွတ်နေနိုင်သည်။ သူဆတ်ဆော့ကာ
အိမ်ကိုဝင်ကြည့်မိတာ အခုတော့ ဒုက္ခတွေ့ပြီ။ အရှက်ကွဲတော့မည့်ကိန်း
ဆိုက်နေလေပြီ။ ဒါကြောင့်...

“ကျွန်တော် မဝယ်နိုင်သေးပါဘူး”

ဟု စကားပြတ်အောင်ပြောကာ လှည့်ထွက်မည်ပြုသော်လဲ

“နေပါဦး၊ မင်းအိတ်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ပါသလဲ။

ပါသလောက်ငွေနဲ့ ရောင်းမယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဗျာ...”

ဒီတစ်ခါ ဗျာလိုက်သောအခါ သူ့ပါးစပ်က ဆင်တစ်ကောင် ဖင်
ထောင်ဝင်လောက်အောင် ဟကျယ်သွား၏။ သူ့နားတွေကို သူမယုံ။

“အိတ်ထဲမှာ ပါသလောက်နဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်ပါသလဲ၊ ထုတ်ရေတွက်စမ်း”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဖြစ်နိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ကွ”

“ဒေါ်ဒေါ် ရယ်စရာလုပ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ငါက လူရွှင်တော်ရွှေဖလား ဝင်ပြိုင်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက မဝံ့မရဲ သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ ထုတ်ရေတွက်၏။
လကုန်ခါနီးဖြစ်သဖြင့် အိတ်ထဲတွင် သိပ်မပါ။

“အင်း...ငါးထောင့်သုံးရာနဲ့ ရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်”

“သုံးရာရှစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ဖယ်ထားလိုက်ပါကွာ။ တို့

ငါးထောင်နဲ့ပဲ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတာပေါ့”

လောကကြီးမှာ ဆန်းကြယ်တာတွေ အများကြီးရှိမည်ဟု ကြားဖူး၏။
ယခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံသည်။ ထိုမိန်းမကြီးက သူ့ကို ကားပေါ်တင်ကာ
ရန်ကုန်မြို့လယ် ဘားလမ်းထဲရှိ ရှေ့နေရုံးခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်သွား၏။
ရှေ့နေကား အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ လူလတ်တစ်ဦးဖြစ်ကာ နာမည်
က ကိုကျော်ဇောဟု ဆိုလေသည်။ သူကပင် အိမ်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်
တစ်ခု တရားဝင်ပြုလုပ်ပေးခဲ့၏။ ပြီးတော့ ထိုတိုက်၏ ဂရန်ကိုပါ
အောင်ချိုကို ပေးသည်။

“ကဲ...ဒီတိုက်ဟာ အခုအချိန်ကစပြီး မင်းပိုင်တဲ့တိုက်
ဖြစ်ပြီ”

ဟု မိန်းမဝဝကြီးက ဆို၏။ အောင်ချိုက မယုံကြည်နိုင်သေး။ အိပ်မက် မက်နေသည်ဟုပင် စိတ်ကထင်သဖြင့် သူ့အသားကို သူ ဆိတ်ကြည့်၏။ တကယ်နာသဖြင့် အိပ်မက် မဟုတ်နိုင်။ သူသည် တိုက်ခန်းကို မပြန်တော့ဘဲ ထိုဇိုက်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့လက် ထဲတွင် အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး ပေးလိုက်သော တိုက်သော့လည်း ပါသေး၏။ စာချုပ်ချုပ်တော့မှ ထိုမိန်းမကြီး၏အမည်ကို ဒေါ်ပပဟု သိရ၏။ သူက ရွှေတောင်ကြားတွင်နေထိုင်သော ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးမကြီးတစ်ဦးဟု သိရသည်။

တိုက်ခန်းကိုဖွင့်ကာ ဝင်လာခဲ့သည်။ တိုက်အတွင်းမှာလဲ ပရိဘောဂ အပြည့်အစုံ။ မီးရောင်တွင် ထိန်လင်းနေသော ခမ်းနားလှသည့် ဤတိုက် ကြီးအတွင်း သူသည် သူ့ကိုယ်သူ နတ်ပြည်ရောက်နေသကဲ့သို့ ခံစားရ၏။ သူ့အခန်းထဲက ခုတင်ကြီးပေါ်တွင်ပစ်လှဲကာ အိပ်ပစ်လိုက်သည်။ အိပ်မက် ထဲတွင် သူသည် နတ်ပြည်ရောက်နေလေသည်။

Gold is tested by fire; man by gold
ရွှေကိုမီးဖြင့်စမ်းသပ်ရသည်။ လူကို ရွှေဖြင့်စမ်းသပ်ရသည်။

[၃]

နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်စောစောထကာ သူ့ အခန်းသို့သွား၏။
ညဂျူတီမှ ကိုထူးသော်သည် ပြန်ရောက်လာကာ အိပ်စက်ဖို့ပြင်နေ၏။
သူ့ကိုမြင်တော့...

“ခင်ဗျားလည်း အခုမှပြန်လာတာထင်တယ်၊ တစ်ညလုံး
ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ခုတင်က
တစ်လုံးတည်း ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် အိပ်မလဲ။
ကျားဗိုလ်ဆွဲမယ်ဗျာ။ နိုင်တဲ့လူ အိပ်ပေါ့”

“ကျားဗိုလ်ဆွဲစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားပဲအိပ်။ အိုဗျာ၊ နောင်
လည်း ခင်ဗျားပဲ နေ့ဖြစ်ဖြစ် ညဖြစ်ဖြစ် ဒီခုတင်ပေါ်မှာ
အိပ်တော့”

“ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ ကြမ်းပေါ်ဆင်းအိပ်တော့မယ်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကနေ တစ်ခါတည်းပြောင်းတော့မလို့၊
ပစ္စည်းတွေလာသိမ်းတာ”

ကိုထူးသော်က အံ့သြစွာကြည့်၏။ အောင်ချိုတွင် ဤနေရာမှလွဲ၍
အခြားနေစရာမရှိမှန်းလည်း သိ၏။

“ကျွန်တော့်...ရပ်ကွက်...လမ်း ခြံနံပါတ် ၀၀၇ က
တိုက်ကို ပြောင်းတော့မလို့”

“ခင်ဗျားဟာ ကုမ္ပဏီအလုပ်ကထွက်ပြီး အဲဒီမှာ ခြံစောင့်
သွားလုပ်မလို့လား”

သူ့ကို အထင်မကြီးပုံမှာ ဤမျှအထိဖြစ်သည်။ အမှန်တော့ အထင်
ကြီးလောက်စရာလည်း ရှိမှမရှိဘဲ။ သူက ရှင်းပြမနေတော့။ ရှင်းပြလည်း
ထိုထူးသော်က ယုံမှာမဟုတ်။ သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေယူကာ ထိုအခန်းက
ထွက်လာခဲ့၏။ သူ့တိုက်မှာ ပစ္စည်းတွေသွားထား၏။ ပြီးတော့ ကုမ္ပဏီ
ရုံးခန်းကို ဖုန်းဆက်ကာ ဒီနေ့ ခွင့်တိုင်လိုက်၏။ ရင်တွေခုန်နေသည်။
သူကြိုနေရတာတွေက တကယ်ဟုတ် မဟုတ် အချိန်ယူ စဉ်းစားရဦးမည်။
မနေ့ကရောက်ခဲ့သော ရှေ့နေကြီးရုံးခန်းကို ပြန်သွား၏။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်မိပါတယ်နော်”

“ခင်ဗျားလောက် ကံထူးတဲ့သူကို မမှတ်မိပဲ ဘယ်နေ
မလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်တော်မေးချင်လို့။ ဒီတိုက်ကို ကျွန်တော်
တကယ်ပိုင်သလား”

ရှေ့နေကြီးက ရယ်မောကာ...

“တရားဝင်စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ကျွန်တော်က လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ခင်ဗျားလက်ထဲကို ဂရုနဲ့လည်းပေးလိုက်ပြီ။ သော့လည်းပေးလိုက်ပြီ။ တကယ်ပိုင်တာပေါ့။”

“တစ်ခုမေးပါရစေဦး။ ဒီ ဒေါ်ပပဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးက စိတ်ကောကောင်းရဲ့လား။”

“အင်း... အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို ကောင်းပါတယ်။”

“ဒါဆို ဘာလို့များ ဒီလို မတန်တဆဈေးနဲ့ ရောင်းရတာလဲဗျာ...”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။”

“သိပြီ...ဒီအိမ်က အင်မတန် သရဲခြောက်တယ် ထင်တယ်။”

“ကြံကြီးစည်ရာဗျာ...ခင်ဗျား ဟိုကဗျာ ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“သူတည်းတစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မှ၊ သူတစ်ယောက်မှာ၊ ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်းဆိုတာ...”

“သိပြီ၊ အရင်က ဒီတိုက်ကိုပိုင်တာ အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးပေါ့ ဟုတ်လား။”

“လွဲလိုက်လေဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားက ကောင်းစားသွားသလောက် တခြားတစ်ဖက်ကလူတော့ ခံလိုက်ရပြီလို့ ပြောတာ။ ခင်ဗျားကို ဘာကြောင့် ဒီဈေးနဲ့ ဒေါ်ပပက ရောင်းသလဲ...သိလား...”

“ကွယ်လွန်သွားတဲ့ သူ့သားနဲ့ သိပ်တူနေလို့ ဖြစ်ရမယ်”

“အင်း...ခင်ဗျားပြောလိုက်ရင် တလွဲချည်းပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ပြောတာပဲ သေသေချာချာနားထောင်တော့”

ရှေ့နေကိုကျော်ဇောပြောစကားအရဆိုသော်...

ဖြစ်ပုံကား ဤသို့...

မကြာခင်က ဒေါ်ပပ၏ယောက်ျား ဦးချမ်းသာ ကွယ်လွန်သွား၏။

ဦးချမ်းသာသည် ဒေါ်ပပ မတိုင်မီ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်က ပထမဇနီး ရှိခဲ့ဖူး၏။ ထိုမိန်းမ ကိုယ်ဝန်ကြီးကွဲသွားကာ ဒေါ်ပပနှင့်ရ၏။

ဤကြားထဲတွင် ပထမမိန်းမနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိ။

မကြာမီက ဦးချမ်းသာ ကွယ်လွန်သွား၏။ သူပိုင်သော ခြံမြေ တိုက်တာ၊ အဆောက်အအုံများစွာ ကျန်ခဲ့၏။ ဦးချမ်းသာက ရှေ့နေ ကို ခေါ်ကာ သေတမ်းစာရေးခဲ့ရာတွင်...

ဤ အောင်ချိုဝယ်ခဲ့သော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးကို ရောင်းကာ ရသောငွေကို ကွဲကွာခဲ့သည့် သူ့ပထမဇနီးအား ရှာဖွေပေးဖို့၊ ဇနီး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်ရှိသော် ကျန်ရစ်သော သားသမီးအား ပေးဖို့ဖြစ်သည်။

စိတ်ထားယုတ်မာသော ဒေါ်ပပသည် သူ့ခင်ပွန်းပြောသည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန် ဤအိမ်ကို ယခုကဲ့သို့ မတန်တဆပေါသောဈေးနဲ့ ရောင်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အခု သူက ကျွန်တော့်ကိုပဲ သူ့ခင်ပွန်းရဲ့ ပထမဇနီး ကြီးနဲ့ ကလေးကို လိုက်ရှာခိုင်းနေပြီ။ တွေ့ရင် အမွေဆက်ခံ ခွင့် စာချုပ်အတိုင်း ဒီတိုက်ရောင်းရလို့ရတဲ့ ငွေငါးထောင်ကို ပေးလိုက်မယ်ပေါ့ဗျာ”

အခုမှပင် ရောင်းရခြင်းရည်ရွယ်ချက်ကို သိရသည်။ ဒီမိန်းမကြီး၏ စိတ်ထားယုတ်မာပုံကိုလည်း သိရသည်။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ဤကိစ္စတွင် အမြတ်ထွက်လိုက်သည်။

မတန်တဆငွေငါးထောင်နှင့် လှပသောတစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးကို ရလိုက်သည်မဟုတ်လား။

အခုတော့ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၊ လှပသောခြံနှင့် သူ့ကိုယ်သူ မယုံနိုင်သောဘဝကို အောင်ချို ရောက်နေသည်။ တော်ပါသေးသည်။ သူ့ဘကြီးဦးကြက်တော့ ပြန်သွားပေလို့။ ဒီလိုသာ နေရမယ်ဆို ရန်ကုန်က တော်တော်နှင့်ပြန်ဦးမှာမဟုတ်။ သူက တိုက်ခန်းက လက်ကျန်ပစ္စည်းကလေးတွေ သွားသိမ်းကာ ထွက်လာတော့ သူ့အခန်း အောက်ထပ်က စာရေးဆရာလေး ဝေမှူးသွင်နှင့်တွေ့၏။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဒီတိုက်က ပြောင်းပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို စိတ်နာလို့။ တယ်လီဗေးရှင်းကြီးကိစ္စလေး။ ယောက္ခမလောင်းရှေ့မှာမှ အရှက်ခွဲရက်တယ်”

“တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီနေ့က တကယ်ကို အကြွေးတောင်းတဲ့လူ နေရာကလာလို့ပါ။ အင်း...မင်းကတော့ ဒီတိုက်က ပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ကံကောင်းတာပေါ့။ တို့ကတော့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မိုးလေဝသသတင်း နားထောင်ပြီး ရင်မ၊နေကြရတာ။ လေပြင်းတိုက်ရင် ဒီတိုက်က တကယ်ပြိုကျမှာ”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ တစ်ခါတည်း အုတ်ဂူ

သွင်းပြီးသားဖြစ်တာပေါ့”

“ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ။ ဒါထက် မင်းအိမ်လခ မပေးနိုင်လို့ ထွက်ပြေးတာပေါ့၊ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ခင်ဗျားလိုမှတ်လို့လား။ တလောက် ဒေါ်ငွေခင် အိမ်လခ လာတောင်းတော့ ဖျာလိပ်ထဲဝင်ပုန်းနေတယ်ဆို”

“ကြမ်းပိုးဝင်ရှာနေတာပါကွ။ မင်းက နာမည်မဖျက်နဲ့”
အောင်ချိုက ရယ်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ အလုပ်ကိုရောက်တော့ သူနှင့် စားပွဲချင်းကပ်လျက်ထိုင်သော ရဲကျော်မြင့်က သူ့ခါးက သော့တွဲကိုကြည့်ကာ...

“ကိုအောင်ချို၊ အရင်က ခင်ဗျားမှာ ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါ ရှိတာ မသိဘူးဗျာ”

“မဟုတ်တာဗျာ၊ အရင်ကတည်းက မရှိဘူး။ အခုလည်း မရှိဘူး။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကပြောလဲ”

“ခင်ဗျားခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ သော့ကိုကြည့်ပြီး ပြောတာ။ ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါထလာရင် လက်ဝါးကို သော့ခတ်ရတယ် မဟုတ်လား”

“မဆိုင်လိုက်တာဗျာ”

“ဒါဆိုရင် သိပြီ။ အလုပ်တစ်ခုတည်းလုပ်တာ ပိုက်ဆံ မလောက်လို့ ညဘက် ဂိုဒေါင်တစ်ခုခုမှာ ဂိုဒေါင်စောင့် လုပ်နေ တယ်ပေါ့လေ...ဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ငွေမရှိရင် ပိုက်ဆံမရှိဘူးထင်ကြတယ်”

“အဲဒါ မမှန်ဘူးလား”

“အထင်သေးကြတယ်လို့ပြောတာ”

“အထင်ဘစ် (Big)စရာရော ရှိလို့လား?”

“ဒါ ဘာသော့ကြီးလဲ”

“ငါမြင်တာကတော့ ကြေးသော့ပဲ”

“အဲဒါ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒါ တိုက်သော့ဗျ။ တိုက်သော့။ အင်မတန်လှတဲ့ ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ခေတ်မီတစ်ထပ်တိုက်ကလေးတစ်လုံးရဲ့သော့”

ရဲကျော်မြင့်က ခေါင်းကိုရမ်းလိုက်သည်။ အောင်ချိုကို ရူးသွားပြီဟု ထင်ပုံရ၏။ ဒီကောင် ရူးမယ်ဆိုလည်း ရူးလောက်သည်။ သူတို့ဌာနမှ သူကြိုက်နေသော ကောင်မလေး မဇ္ဈဝေက အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ရမှ လက်ထပ်နိုင်မည်ဟု ပြောသဖြင့် အိမ်ရူး ရူးနေခြင်းဖြစ်၏။

နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ မဇ္ဈဝေရှိရာစားပွဲသို့ လျှောက်သွားကာ ထမင်းဘူးကို ဇွန်းခပ်စားနေသည့် မဇ္ဈဝေအား သူ့လက်ထဲက သော့တွဲကို မြှောက်ပြကာ...

“မဇ္ဈ...ဒါ ဘာလဲဟင်...”

“သော့တွဲလေ”

“ဒီအတိုင်းကြည့်ရင်တော့ သော့တွဲပဲမြင်မှာပေါ့!”

“ဒီအတိုင်းမကြည့်လို့ ကင်းမြီးကောက်ထောင်ကြည့်ရဦးမှာလား။ စောစောစီးစီး လာကြောင်မနေနဲ့ရှင်။ ဒီမှာ ဟင်းမကောင်းလို့ ထမင်းစားမဝင်ရတဲ့အထဲ”

မဇ္ဈဝေက မျက်နှာကြုတ်ကာ စိတ်ရှုပ်ဟန်ပြောသည်။ အောင်ချိုက အင်္ဂလန်ကျွန်းကို သိမ်းပိုက်လိုက်နိုင်သည့်နပိုလီယမ်ပုံစံ ရင်ကိုကော့ကာ...

“ဆောရီး...ကျွန်တော် စကားပြောချင်လွန်းလို့ လောသွား
တယ်။ ဒီသောဟာ ဘာခတ်တဲ့သော့ထင်လဲဟင်”

“အို...ဖိနပ်အပြတ်တွေ ထည့်ထားတဲ့ သေတ္တာစုတ်ကို
ခတ်တဲ့သော့ နေမှာပေါ့”

ဟု အရွဲ့တိုက်ပြောလိုက်၏။

“မဉ္ဇူ ဒီတစ်ခါတော့ လွဲသွားပြီ။ ဒီသော့က ငါးရာတန်
ဝင်းနဲ့ခြံနဲ့ တစ်ထပ်တိုက်ကလေးရဲ့ အိမ်တံခါးသော့ဗျ”

“ဪ...ရှင် အဲဒီခြံမှာ မာလီလုပ်နေလား”

ဪ...လူတွေ အထင်စမော (Small)ကြပုံက။ သူတို့ကိုလည်း
အပြစ်မဆိုသာ။ အောင်ချိုလို ဖွတ်ဘိုးအေက ဒီလိုတိုက်နဲ့ခြံကို ပိုင်ဆိုင်
မည်ဟု ဘယ်သူက တွေးမိနိုင်ပါမည်နည်း။

“ကျွန်တော်က အဲဒီတိုက်ပိုင်ရှင်ဗျ။ အခု အဲဒီတိုက်ကို
ပြောင်းနေပြီ...”

မဉ္ဇူဝေက မယုံသလိုကြည့်သည်။

“ရှင် စိတ်ကူးယဉ်နေတာမဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး။ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ ကျွန်
တော် တကယ်ပိုင်တဲ့တိုက်ပါ။ လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ကျရှင်
အဲဒီတိုက်ကို လာလည်ပါလား။ မဉ္ဇူအမေကိုလည်း ခေါ်လာ
ခဲ့နော်”

မဉ္ဇူဝေက သူ့ခေါင်းကလေးကိုကုတ်ကာ...

“ခက်တာပဲ၊ မေမေက ပထမတစ်ခေါက်တည်းက ရှင်ကို
စိတ်ပျက်သွားတာ”

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ တစ်ကြိမ်တလေ မှားတာ ခွင့်ပြုပြီး နောက်ဆုံးအနေနဲ့ ဒီအခွင့်အရေးကလေး ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်မ ယုံတော့မယုံဘူး။ ဒါပေမဲ့ လာကြည့် ရတာပေါ့။ ဒီအိမ်ကရော စပ်တူပဲလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပိုင်တာပါ”

“တောကဧည့်သည်ရော ရှိသေးလား။”

“ကျွန်တော့်ဘကြီး ပြန်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော် နောက် ဘယ်ဧည့်သည်မှ လက်မခံတော့ပါဘူး။”

“မျောက်တို့၊ ကြောင်တို့ရော ရှိသေးလား။”

“မရှိပါဘူး၊ မရှိပါဘူး၊ သန့်သန့်လေးပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ တစ်ခါတုန်းကလို ကိုးရိုးကားရားတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဒီတစ်သက် ဝေးကြရမှာနော်”

“စိန်လိုက်ပါ မဇ္ဈိမဝေရယ်။ ကျွန်တော်က အသည်းချင်း ထပ်ပြီး လောင်းလိုက်ချင်ပါသေးတယ်”

* * *

တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်တွင် သူ့တိုက်ရှိရာသို့ မဇ္ဈိမဝေတို့သားအမိ ရောက်လာသည်။ သူတို့က ခြံနှင့်တိုက်ကိုကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်း ပန်းရောင်စုံတို့အလယ်မှာ အပြာနုရောင် တစ်ထပ် တိုက်အသစ်ကလေး။ သူတို့သားအမိမှာ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲ ရောက်နေကြ

သလို ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ အင်မတန်ကြိုက်တဲ့နင်းဆီဝါတွေပဲ။ ကိုအောင်ချို ဒါတွေကို ရှင် တကယ်ပိုင်တာနော်”

“တကယ်ပါ။ မယုံရင် ကျွန်တော် သက်သေပြမယ်”

အောင်ချိုက ပန်းအိုးထဲမှ နင်းဆီဝါပင်ကို ပင်စည်ကကိုင်၍ ဆွဲနုတ်လိုက်ရာ အမြစ်ကကျွတ်၍ သူ့လက်ထဲပါလာ၏။ ထိုအပင်မှ အလှဆုံးနင်းဆီတစ်ပွင့်ကိုခုူးကာ မဇ္ဈဝေကို ပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ယုံပြီမဟုတ်လား”

တိုက်ထဲရောက်သောအခါ တောက်ပြောင်ခမ်းနားသည့် ပရိဘောဂ တွေကိုကြည့်ကာ မဇ္ဈဝေ၏အမေက...

“မောင်အောင်ချို၊ ဒါတွေကို မင်းပိုင်တယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ မယုံရင် ကျွန်တော် သက်သေ ပြမယ်၊ သူက...”

ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဒေါက်စားပွဲကလေးတစ်လုံးပေါ် တင်ထားသည့် အလှပြင်ကြွေပန်းအိုးကြီးတစ်လုံးကိုယူကာ ပေါက်ခွဲပြလိုက်ရာ ကြမ်း ပေါ်တွင် အစိပ်စိပ်အမြွှာမြွှာကွဲသွား၏။

“ဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော်ပိုင်တယ်၊ ဒေါ်ဒေါ် မယုံရင် ဒီတိုက်ကိုတောင် မီးရှို့ပြရဲပါတယ်”

“တော်ပါတော့ မောင်ရင်ရယ်၊ နှမြောစရာကြီး”

“ကဲ...ရောက်တုန်း ထမင်းစားပြီးမှပြန်နော်၊ ကျွန်တော် ကြက်သားချက်ထားတယ်”

“အဲဒီကြက်က ငှားထားတဲ့ကြက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

နော်”

မဇ္ဈဝေက တစ်ခါက တယ်လီဗေးရှင်းငှားထားတာ အမှတ်ရကာ
နောက်ပြောင်လိုက်သဖြင့် ရယ်မောကြရလေသည်။

Ivory does not come from a rat's mouth.
ဆင်စွယ်သည် ကြွက်တစ်ကောင်၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာခြင်းမဟုတ်။

[၄]

လောကတွင် အပြောင်းအလဲအမြန်ဆုံးသောအရာကို ပြပါဟု ဆိုလျှင် ဟိုမင်းသမီးလေး၏ ရည်းစားစာရင်း အဲလေ...ယောင်လို့၊ လူ့စိတ်ကိုသာ ပြရမည်ထင်ပါ၏။ ဒါက ဘုရားဟောပဲ။ ဘုရား ဘယ်လိုဟောသလဲ၊ သိချင်လျှင် သင်္ဂြိုဟ်ကျမ်းသာ လှန်ကြည့်ပေတော့။ ဤနေရာတွင် စာလေး မည်စိုးသဖြင့် မဖော်ပြတော့။

အပြောင်းအလဲတကား အပြောင်းအလဲထဲတွင် မဇ္ဈဝေအမေ၏ စိတ်မှာ ထိပ်ဆုံးကပါမည်ဟုထင်၏။ သူ့ခြံနှင့်တိုက်ကို လာကြည့်ပြီး ကတည်းက ဆက်ဆံရေးပုံစံ ပြောင်းသွား၏။ သူက ဂရန်ကိုထုတ်ပြ လိုက်တာကိုး။ နောက်တနင်္ဂနွေတွင် သူတို့အိမ်သို့ လိုက်လည်ရန် ဖိတ်၏။ မဇ္ဈဝေက မေမေက ဖိတ်ခိုင်းလိုက်တာပါဟုဆိုသည်။

သူရောက်သွားတော့ အိမ်ဝက ဆီးကြိုကာ...

“မောင်အောင်ချို...လာဟေ့၊ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကွယ်၊ မင်း ညကရော အိပ်လို့ပျော်ရဲ့ လား။”

ဟု ခရားရေလွတ်ပြောနေလေသည်။ တိုက်နှင့်ခြံ၏ မျက်နှာကား ကြီးလှချေ၏။

“မတွေ့တာကြာလို့ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း လွမ်းနေတာ။ နောက်ဆို မကြာခဏ ဝင်ထွက်ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာ လို သဘောထား။”

မျက်နှာက သကာ၊ လေသံက ပျားရည်။

“ထိုင်လေ၊ ဘယ်နှယ် ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေရတာလဲ။ ခေါင်းရင်းမှာထိုင်လေ။ ဘုန်းတွေကံတွေ နိမ့်ကုန်ဦးမယ်။ သမီးရေ...သူ့ဘေးက ပြတင်းပေါက်ကလေး ပိတ်ပေးလိုက် ပါ။ တော်တော်ကြာ လေစိမ်းတိုက်လို့ ဖျားနေဦးမယ်”

ဪ...မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ။ ယောက္ခမလောင်းက ဂရုစိုက် လိုက်တာ၊ အောင်ချိုတောင် ဘယ်လိုနေရမည်မသိ ဖြစ်၍သွား၏။ ပြီးတော့ ထမင်းပွဲပြင်ကျွေးတော့လည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တဲ့ပုံ။ ဘေးမှာ လက် ဆေးရည်ခွက်၊ သောက်ရေခွက် အသင့်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ထမင်းစားချိန်တစ်လျှောက်လုံး အောင်ချိုကို ယပ်ခပ်ပေး နေသေး၏။

ဪ...အောင်ချိုတို့ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားနေပုံအား အမေနှင့်

အဖေကို သေရွာကပြန်ခေါ်ကာ ပြလိုက်ချင်သေး၏။ သို့သော် ထမင်းစားပြီး သူ့ အချို့ပွဲစားနေစဉ် အိမ်ထဲသို့ အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုသူမှာ ရှေ့နေကိုကျော်ဇောဖြစ်နေ၏။ ရှေ့နေ ကိုကျော်ဇောလည်း မဇ္ဈဝေအစ်ကိုနှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကာ ဤအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေကျဟုဆို၏။ မဇ္ဈဝေ၏အမေက အောင်ချိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့...

“သူ့ကို ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ အောင်ချို ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကံထူးလို့ ပြောင်းသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာလပေါက်ဈေး သိန်းငါးရာလောက် တန်နေတဲ့ တိုက်ကို သူက ငါးထောင်နဲ့ရလိုက်လို့ပဲ”

ကိုကျော်ဇောက သွေးရိုးသားရိုးပြောသော်လည်း ထိုစကားက အောင်ချိုကို ချောက်ထဲတွန်းချသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ကိုကျော်ဇော ပြောပြ၍ အကြောင်းစုံသိရသောအခါ မဇ္ဈဝေ၏အမေကြီးက...

“မောင်အောင်ချို၊ ငါတို့က အဟုတ်မှတ်လို့။ အခု မင်းအဖြစ်က မပိုင်ဝက်မွေးကြီးပါလား။ ဒါက မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ရတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးဝယ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မတော်လို့ ပိုင်ရှင်က ပြန်တောင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မျောက်ကတော့ သစ်ကိုင်းလွတ်မလွတ် မသိ။ သူကတော့ မဇ္ဈဝေကို လွတ်ရပြန်လေသည်။

လောကကြီးမှာ နပန်းပွဲကျင်းပနေသော စင်မြင့်ကြီးနှင့်တူသည်ဟု အောင်ချို ဒဿနထုတ်ချင်သည်။ (အခုခေတ်မှာ ဒဿနဆိုတဲ့ စကားက

ခေတ်စားတော့ ကြံရာလူက ဒဿနထုတ်နေကြတာ အဆန်မဟုတ်သဖြင့် အောင်ချိုလည်း ခါတော်မီ လှေကြူစီးခြင်းဟု ယူဆတော်မူကြပါကုန်။) သူ့ဘဝက ပေးအပ်လာသော လေးနက်သည့်အတွေးအမြင်မှ ယခုဒဿနကို မီးရှူးသန့်စင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟူလို။ (အင်း...လေးနက်အောင် စကားပြောရတာ အတော်ပင်ပန်းမှန်း အခုမှသိတော့သည်။ သို့သော်...တစ်ခါတလေဆိုတော့ အပင်ပန်းခံလိုက်ပါဦးမည်။)

လောကဆိုသော စင်မြင့်ကြီးပေါ် သတ်မှတ်နေသည့် နပန်းသမာနှစ်ဦးသည်ကား ကံကောင်းခြင်းနှင့် ကံဆိုးခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ဘဝဆိုတာ ကံကောင်းလိုက်၊ ကံဆိုးလိုက်။ နပန်းသတ်နေကြသလို တစ်လှည့်စီ အပေါ်ရောက်လိုက် အောက်ရောက်လိုက်ပေါ့။

ရှင်းပြပါမည်။

သူသည် တောမြို့ကလေးမှာ မိခင်ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ကံဆိုးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဇာတိလာကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကပ်နေရင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသဖြင့် ကံကောင်းလာ၏။ ပိုကံကောင်းတာက ထိုအလုပ်ထဲတွင် သူ့အသည်းနှလုံးကိုပုံကာ ချစ်ရမည့် မဇ္ဈဝေဆိုသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်...

ကောင်မလေးက အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နေချင်သည် ဆိုသဖြင့် ကံမကောင်း။ ဟော...ကံကောင်းချင်တော့ အခန်းတစ်ခန်းကို ထူးသော် ဆိုသူနှင့် စပ်တူငှားနိုင်ပြန်၏။ သို့သော် ကံမကောင်းချင်တော့ မဇ္ဈဝေ အမေက အခန်းကို လာရောက်စစ်ဆေးကြကာ စာမေးပွဲတွင် သူသည် ၇ ဇာတိထူးအမှတ်နှင့် ကျဆုံးခဲ့၏။

အဲ...ကံကောင်းချင်တော့ သူသည် ငွေငါးထောင်နှင့် သိန်းငါးရာ လောက်တန်သော ခြံနှင့်တိုက်ကိုဝယ်ကာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ မဇ္ဈဝေတို့မိသားစုမှာ ရှေ့နေကိုကျော်ဇောနှင့် အသိ အကျွမ်းတွေဖြစ်နေသည်။ လောဘ...လောဘ...

ကိုယ်တိုင်မကြိမ်းရဲသဖြင့် ဖာတစ်လုံးခေါင်းကြားကို အရက်တိုက် ကာ အကြိမ်းခိုင်းရမလိုဖြစ်နေ၏။ သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ လျှောက်လာစဉ်...

“ဟေ့ကောင်...အောင်ချို...အောင်ချို...”

အရပ်ကြီးကလန်ကလားနှင့် ဆရာဝေမျိုးသွင် သူ့အနားကို ရောက် လာသည်။ စိတ်ညစ်တာတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ သူက အနားရောက်တာနဲ့ ဆီးကာ အပြစ်တင်၏။

“မင်းကွာ၊ တိုက်ခန်းကပြောင်းသွားကတည်းက တစ်ခါမှ လာမလည်ဘူး။ တော်တော်နေနိုင်တဲ့ကောင်။ ငါ့ အခု ဒုက္ခ ဖြစ်နေပြီ”

“အဲ...ကိုက်ခံရပြီလား”

သူက ဒီလောက်ရှုပ်တာ၊ ရစရာရှိရင် ဒီရောဂါပဲရမည်။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ ငါ့အခန်းက ကောင်မလေး ဆင်းသွားတာလည်း မင်းအသိပဲ။ အဲဒါ အခု ငါဆာရင် အပြင်က ဝယ်စားနေရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အဲကိုက်ခံရမယ်ပြောတာပေါ့”

“အောင်ချို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အပြင်က ဝယ်စား

နေရတယ်ဆိုတာ ထမင်းကိုပြောတာကွ၊ ထမင်း...”

“အဲသလို ရှင်ရှင်ပြောပါ”

“ငါစကားက ရှင်တယ်၊ မင်အတွေးအခေါ်က မရှင်တော့၊ အခုတော့ ဒီမိန်းမကို ငါ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့လင်မယား ကွာရှင်းတော့မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ရှေ့နေခေါ်ပေးရမလား။ အသိသက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးရမလား”

“မင်းပြောမှ ဆိုးကုန်ပြီ။ ငါက ကွာဖို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နောက်မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ ကြိုးစားမယ့် သဘောလား”

“ဒီမိန်းမတစ်ယောက်တောင် ဖူးစာရေးနတ် မျက်စိလည်လို့ ရထားတာ။ ငါ့ကို ဘယ်သူက ထပ်ကြိုက်ဦးမှာလဲ။ ဒီတော့ အပိုတွေ မင်းမပြောနဲ့၊ ငါပြောတာ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ့မိန်းမကို မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ဒီလောက်ကြာအောင် ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ”

ဪ...တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သူက အောင်ချိုအပေါ် လူနိုင်ပီပီ ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ...

“ငါ့မိန်းမ အိမ်က ဘာကြောင့်ဆင်းသွားသလဲ သိလား”

“အိမ်ကမဟုတ်ပါဘူး၊ အခန်းကပါ”

“တို့ဘဝက အခန်းကို အိမ်လုပ်နေရတာမဟုတ်လား။
ငါက စာရေးဆရာ၊ ငါ့ကို မိကျောင်း မင်း ရေးခင်းပြမနေနဲ့။”

“ခင်ဗျားမိန်းမ ဆင်းသွားရတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော်
သိပါတယ်။ ခင်ဗျား နေ့တိုင်း သူ့ကိုရှာမကျွေးလို့နေမှာပေါ့။”

“ဘာလဲကွ...ဘာရှာမကျွေးလို့လဲ”

“ခင်ဗျား တလွဲတချော်တွေ မတွေ့နဲ့၊ နေ့တိုင်း ခင်ဗျား
သူ့ကို ဈေးဖိုးပေးသလား။”

“အေးလေ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း မေ့နေတာပေါ့။”

“နောက်ဆို နေ့တိုင်းရှာကျွေး။”

“သိပြီ၊ ငါမှတ်ထားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့မိန်းမ
အိမ်ကဆင်းသွားတာက ငါက ဘောလုံးပွဲကို သူ့ထက်
ပိုချစ်တယ်ဆိုလို့ စိတ်ကောက်သွားတာကွ။ အခုတော့ ဘောလုံး
ပွဲကို ငါဖြတ်လိုက်ပြီ။”

“တကယ်လား။”

“သူမသိအောင်ပဲ ခိုးကြည့်တော့မယ်”

“သိပြီ၊ အဲဒီတော့ အခု ခင်ဗျားက ကိုယ်မိန်းမကို
ကားတင်ဖို့ကြံနေတာပေါ့။ ဒါက ရာဇဝတ်မှု၊ ဒါတော့ ကျွန်
တော်လည်း မကူနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားဘော်ဒါ မာန်ထက်သာတို့၊
တိုးနှောင်မိုးတို့ ခေါ်သွား။”

“ဒီကောင်တွေ ဒီမှာမရှိဘူး။”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြော၏။

“ဂျပန်သွား ပန်းကန်ဆေးနေကြလား။”

“စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံမှာ အရက်တက်ဖြတ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ငါက ကိုယ့်မိန်းမကို ကားတင်ပျံမလာကွ။ တရားသူကြီးတွေ ဒီလောက်ဦးနှောက်ခြောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါပြန်ပေါင်းဖို့ ဒီလောက်မခက်ပါဘူး။”

“အေးလေ၊ နောက် သူမခံချင်အောင် မပြောနဲ့ပေါ့”

“မင်း အတွေးအခေါ် ရှင်းပါတယ်နော်”

“ရှင်းပါတယ်၊ စပါးရိတ်ပြီးစ လယ်ကွင်းထဲမှာ ကပ္ပလီကိုယ်လုံးတီး ဖြတ်ပြေးသလိုပဲ”

“ဒီလိုကွ၊ ငါ့မိန်းမက အချောကြိုက်တယ်။ အဲဒါ အခုယောက္ခမကြီးအိမ်သွားပြီး ချောမလို့၊ လက်ချည်း သွားချောလို့လည်း မကောင်းဘူးလေကွာ။ သူ့ကြိုက်တဲ့ အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်ကလေး ဝယ်သွားမလို့”

“သိပြီ၊ ကျွန်တော်က ဆိုင်လိုက်ပြပေးရမှာလား”
သူက အကင်းမပါးရန်ကောဟု ရန်လိုသလိုကြည့်ကာ...

“နင်နဲ့ စကားပြောတာ ငါ့သိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဆိုင်က နင်လိုက်ပြမှလား။ ငါက ကန်းနေလို့လား။ အခု အဲဒီအင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်က နှစ်သောင်းခွဲတဲ့။ အဲဒါ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလိုနေလို့ ငါးထောင်လောက်ချေးစမ်း”

“စောစောစီးစီး ဒီစကားပြောလိုက်ရင် ပြီးရောပျာ၊ ခင်ဗျားက လုံးချင်းဝတ္ထုရေးနေတာကျနေတာပဲ။ ရှည်လျားလိုက်တာ။ လကုန်ခါနီးပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ငါးထောင်ရှိမလဲ”

“မရှိရင် ရှိသလောက်ပေး”

သူ့ကိုချေးရင်ဖြစ်စေ၊ သူက ကိုယ့်အခန်းက တစ်ခုခုငှားသွားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ပြန်ရရှိထုံးစံမရှိ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကွယ်ရာတွင် လင်းညှို့ သွေးတို့က Mrs: No Return, မစ္စတာ နိုးရီတန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သုံးထောင်ပေးလိုက်ရ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ လင်းညှို့သွေးဆီ သွား တောင်းမယ်”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်ပါသလဲ”
မေးတော့ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်...

“ဟဲဟဲ...ငါက ပါးစပ်စိုက်ရတယ်လေ။ ကြယ်ပွင့်စာပေ က တရုတ်ကြီးသန့်စင်ထွန်းက တစ်သောင်း၊ သူ လူပျိုကြီး ဘဝက ကျွတ်အောင် အမြန်ဆုတောင်းပေးပါတဲ့။ ပြီးတော့ လူနေက ငါးထောင်၊ ငါတို့စာပေက ဟန်နီက ငါးထောင်... အင်း...ဒီအတိုင်းဆို လမ်းစရိတ်က ငါစိုက်ရမလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ရင်း ထွက်သွား၏။ အောင်ချို က ရင်မောကျန်ရစ်သည်။ သူ့သောကတွေလည်း ဘယ်လွင့်သွားမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ထက်အပူကြီးတဲ့သူကို ကူညီလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

အောင်ချိုက ရုံးက ကင်တင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်မိုင်နေသည်။ သူ့ဘေးကို မဇ္ဈဝေ ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း ညှိုးလျနေသည်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မဇ္ဈဝေကလည်း အောင်ချိုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပါသည်။ သို့သော် သူ့အမေရဲ့ဩဇာ

သူ့ရောက်သွားတော့ အိမ်ဝက ဆီးကြိုကာ...

“မောင်အောင်ချို...လာဟေ့၊ မတွေ့ရတာ တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မင်းကြည့်ရတာ နည်းနည်းပိန်သွားသလိုပဲ။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ကွယ်၊ မင်း ညကရော အိပ်လို့ပျော်ရဲ့ လား”

ဟု ခရားရေလွှတ်ပြောနေလေသည်။ တိုက်နှင့်ခြံ၏မျက်နှာကား ကြီးလှချေ၏။

“မတွေ့တာကြာလို့ ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း လွမ်းနေတာ။ နောက်ဆို မကြာခဏ ဝင်ထွက်ပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာ လို့ သဘောထား”

မျက်နှာက သကာ၊ လေသံက ပျားရည်။

“ထိုင်လေ၊ ဘယ်နှယ် ခြေရင်းမှာ ထိုင်နေရတာလဲ။ ခေါင်းရင်းမှာထိုင်လေ။ ဘုန်းတွေကံတွေ နိမ့်ကုန်ဦးမယ်။ သမီးရေ...သူ့ဘေးက ပြတင်းပေါက်ကလေး ပိတ်ပေးလိုက် ပါ။ တော်တော်ကြာ လေစိမ်းတိုက်လို့ ဖျားနေဦးမယ်”

ဪ...မေတ္တာတွေ၊ စေတနာတွေ။ ယောက္ခမလောင်းက ဂရုစိုက် လိုက်တာ၊ အောင်ချိုတောင် ဘယ်လိုနေရမည်မသိ ဖြစ်၍သွား၏။ ပြီးတော့ ထမင်းပွဲပြင်ကျွေးတော့လည်း ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်တဲ့ပုံ။ ဘေးမှာ လက် ဆေးရည်ခွက်၊ သောက်ရေခွက် အသင့်။ ပြီးတော့ သူကိုယ်တိုင် ဘေးတွင် ထိုင်ကာ ထမင်းစားချိန်တစ်လျှောက်လုံး အောင်ချိုကို ယပ်ခပ်ပေး နေသေး၏။

ဪ...အောင်ချိုတို့ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားနေပုံအား အမေနှင့်

အဖေကို သေရွာကပြန်ခေါ်ကာ ပြလိုက်ချင်သေး၏။ သို့သော် ထမင်းစားပြီး သူ့ အချို့ပွဲစားနေစဉ် အိမ်ထဲသို့ အရပ်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက် ဝင်လာ၏။ ထိုသူမှာ ရှေ့နေကိုကျော်ဇောဖြစ်နေ၏။ ရှေ့နေ ကိုကျော်ဇောလည်း မဇ္ဈိမအစ်ကိုနှင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကာ ဤအိမ်သို့ ဝင်ထွက်သွားလာနေကျဟုဆို၏။ မဇ္ဈိမ၏အမေက အောင်ချိုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတော့...

“သူ့ကို ကျွန်တော်သိပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ အောင်ချို ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကံထူးလို့ ပြောင်းသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကာလပေါက်ဈေး သိန်းငါးရာလောက် တန်နေတဲ့ တိုက်ကို သူက ငါးထောင်နဲ့ရလိုက်လို့ပဲ”

ကိုကျော်ဇောက သွေးရိုးသားရိုးပြောသော်လည်း ထိုစကားက အောင်ချိုကို ချောက်ထဲတွန်းချသကဲ့သို့ ဖြစ်လေသည်။ ကိုကျော်ဇောပြောပြ၍ အကြောင်းစုံသိရသောအခါ မဇ္ဈိမ၏အမေကြီးက...

“မောင်အောင်ချို၊ ငါတို့က အဟုတ်မှတ်လို့။ အခု မင်းအဖြစ်က မပိုင်ဝက်မွေးကြီးပါလား။ ဒါက မင်းအစွမ်းအစနဲ့ ရတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးဝယ်ထားတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မတော်လို့ ပိုင်ရှင်က ပြန်တောင်းရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ မျောက်သစ်ကိုင်းလွတ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

မျောက်ကတော့ သစ်ကိုင်းလွတ်မလွတ် မသိ။ သူကတော့ မဇ္ဈိမကို လွတ်ရပြန်လေသည်။

လောကကြီးမှာ နပန်းပွဲကျင်းပနေသော စင်မြင့်ကြီးနှင့်တူသည်ဟု အောင်ချို ဒဿနထုတ်ချင်သည်။ (အခုခေတ်မှာ ဒဿနဆိုတဲ့ စကားက

ခေတ်စားတော့ ကြံရာလူက ဒဿနထုတ်နေကြတာ အဆန်မဟုတ်သဖြင့် အောင်ချိုလည်း ခါတော်မီ လှေကြုံစီးခြင်းဟု ယူဆတော်မူကြပါကုန်။) သူ့ဘဝက ပေးအပ်လာသော လေးနက်သည့်အတွေးအမြင်မှ ယခုဒဿနကို မီးရှူးသန့်စင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟုလို။ (အင်း...လေးနက်အောင် စကားပြောရတာ အတော်ပင်ပန်းမှန်း အခုမှသိတော့သည်။ သို့သော်...တစ်ခါတလေဆိုတော့ အပင်ပန်းခံလိုက်ပါဦးမည်။)

လောကဆိုသော စင်မြင့်ကြီးပေါ် သတ်ပုတ်နေသည့် နပန်းသမာနှစ်ဦးသည်ကား ကံကောင်းခြင်းနှင့် ကံဆိုးခြင်းတို့ဖြစ်သည်။ ဘဝဆိုတာ ကံကောင်းလိုက်၊ ကံဆိုးလိုက်။ နပန်းသတ်နေကြသလို တစ်လှည့်စီ အပေါ်ရောက်လိုက် အောက်ရောက်လိုက်ပေါ့။

ရှင်းပြပါမည်။

သူသည် တောမြို့ကလေးမှာ မိခင်ဆုံးပါးသွားသဖြင့် ကံဆိုးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက်လာကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကပ်နေရင်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသဖြင့် ကံကောင်းလာ၏။ ပိုကံကောင်းတာက ထိုအလုပ်ထဲတွင် သူ့အသည်းနှလုံးကိုပုံကာ ချစ်ရမည့် မဇ္ဈဝေဆိုသော ကောင်မလေး တစ်ယောက်နှင့် ဆုံစည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော်...

ကောင်မလေးက အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်နေချင်သည်-ဆိုသဖြင့် ကံမကောင်း။ ဟော...ကံကောင်းချင်တော့ အခန်းတစ်ခန်းကို ထူးသော်ဆိုသူနှင့် စပ်တူငှားနိုင်ပြန်၏။ သို့သော် ကံမကောင်းချင်တော့ မဇ္ဈဝေအမေက အခန်းကို လာရောက်စစ်ဆေးကြကာ စာမေးပွဲတွင် သူသည် ဂုဏ်ထူးအမှတ်နှင့် ကျဆုံးခဲ့၏။

အဲ...ကံကောင်းချင်တော့ သူသည် ငွေငါးထောင်နှင့် သိန်းငါးရာ လောက်တန်သော ခြံနှင့်တိုက်ကိုဝယ်ကာ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့၏။ သို့သော် ကံဆိုးချင်တော့ မဇ္ဈဇေတုမိသားစုမှာ ရှေ့နေကိုကျော်စောနှင့် အသိ အကျွမ်းတွေဖြစ်နေသည်။ လောဘ...လောဘ...

ကိုယ်တိုင်မကြိမ်းရဲသဖြင့် ဖာတစ်လုံးခေါင်းကြားကို အရက်တိုက် ကာ အကြိမ်းခိုင်းရမလိုဖြစ်နေ၏။ သူ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ခေါင်းငိုက် စိုက်ချကာ လျှောက်လာစဉ်...

“ဟေ့ကောင်...အောင်ချို...အောင်ချို...”

အရပ်ကြီးကလန်ကလားနှင့် ဆရာဝေမှူးသွင် သူ့အနားကို ရောက် လာသည်။ စိတ်ညစ်တာတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။ သူက အနားရောက်တာနဲ့ ဆီးကာ အပြစ်တင်၏။

“မင်းကွာ၊ တိုက်ခန်းကပြောင်းသွားကတည်းက တစ်ခါမှ လာမလည်ဘူး။ တော်တော်နေနိုင်တဲ့ကောင်။ ငါ အခု ဒုက္ခ ဖြစ်နေပြီ”

“အဲ...ကိုက်ခံရပြီလား”

သူက ဒီလောက်ရှုပ်တာ၊ ရစရာရှိရင် ဒီရောဂါပဲရမည်။ သူ့မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားကာ...

“ဖွဟဲ့...လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။ ငါ့အခန်းက ကောင်မလေး ဆင်းသွားတာလည်း မင်းအသိပဲ။ အဲဒါ အခု ငါဆာရင် အပြင်က ဝယ်စားနေရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် အေကိုက်ခံရမယ်ပြောတာပေါ့”

“အောင်ချို ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ အပြင်က ဝယ်စား

နေရတယ်ဆိုတာ ထမင်းကိုပြောတာကွ၊ ထမင်း...”

“အဲသလို ရှင်းရှင်းပြောပါ”

“ငါ့စကားက ရှင်းတယ်၊ မင်းအတွေးအခေါ်က မရှင်းတာ၊ အခုတော့ ဒီမိန်းမကို ငါ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့လင်မယား ကွာရှင်းတော့မယ်ပေါ့။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ ရှေ့နေခေါ်ပေးရမလား။ အသိသက်သေ လက်မှတ်ထိုးပေးရမလား”

“မင်းပြောမှ ဆိုးကုန်ပြီ။ ငါက ကွာဖို့ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို နောက်မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ ကြိုးစားမယ့် သဘောလား”

“ဒီမိန်းမတစ်ယောက်တောင် ဖူးစာရေးနတ် မျက်စိလည်လို့ ရထားတာ။ ငါ့ကို ဘယ်သူက ထပ်ကြိုက်ဦးမှာလဲ။ ဒီတော့ အပိုတွေ မင်းမပြောနဲ့၊ ငါပြောတာ နားထောင်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပြောပါ”

“ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ငါမိန်းမကို မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ဒီလောက်ကြာအောင် ခွဲမနေနိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောတာ”

ဪ...တော်တော်တရားကျဖို့ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏။ သူက အောင်ချိုအပေါ် လူနိုင်ပီပီ ပခုံးပေါ်လက်တင်ကာ...

“ငါ့မိန်းမ အိမ်က ဘာကြောင့်ဆင်းသွားသလဲ သိလား”

“အိမ်ကမဟုတ်ပါဘူး၊ အခန်းကပါ”

“တို့ဘဝက အခန်းကို အိမ်လုပ်နေရတာမဟုတ်လား။ ငါက စာရေးဆရာ၊ ငါ့ကို မိကျောင်းမင်း ရေခင်းပြမနေနဲ့။”

“ခင်ဗျားမိန်းမ ဆင်းသွားရတဲ့အကြောင်း ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ခင်ဗျား နေ့တိုင်း သူ့ကိုရှာမကျွေးလို့နေမှာပေါ့။”

“ဘာလဲကွ...ဘာရှာမကျွေးလို့လဲ”

“ခင်ဗျား တလွဲတချော်တွေ မတွေ့နဲ့၊ နေ့တိုင်း ခင်ဗျား သူ့ကို ဈေးဖိုးပေးသလား။”

“အေးလေ၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း မေ့နေတာပေါ့။”

“နောက်ဆို နေ့တိုင်းရှာကျွေး။”

“သိပြီ၊ ငါမှတ်ထားပါ့မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု ငါ့မိန်းမ အိမ်ကဆင်းသွားတာက ငါက ဘောလုံးပွဲကို သူ့ထက် ပိုချစ်တယ်ဆိုလို့ စိတ်ကောက်သွားတာကွ။ အခုတော့ ဘောလုံး ပွဲကို ငါဖြတ်လိုက်ပြီ။”

“တကယ်လား။”

“သူမသိအောင်ပဲ ခိုးကြည့်တော့မယ်။”

“သိပြီ၊ အဲဒီတော့ အခု ခင်ဗျားက ကိုယ်မိန်းမကို ကားတင်ဖို့ကြံနေတာပေါ့။ ဒါက ရာဇဝတ်မှု၊ ဒါတော့ ကျွန်တော်လည်း မကူနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားဘော်ဒါ မာန်ထက်သာတို့၊ တိုးနှောင်မိုးတို့ ခေါ်သွား။”

“ဒီကောင်တွေ ဒီမှာမရှိဘူး။”

မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြော၏။

“ဂျပန်သွား ပန်းကန်ဆေးနေကြလား။”

“စိတ်ရောဂါအထူးကုဆေးရုံမှာ အရက်တံက်ဖြတ်နေကြတယ်။ ပြီးတော့ ငါက ကိုယ့်မိန်းမကို ကားတင်ပို့မလာ ကွ။ တရားသူကြီးတွေ ဒီလောက်ဦးနှောက်ခြောက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါပြန်ပေါင်းဖို့ ဒီလောက်မခက်ပါဘူး။”

“အေးလေ၊ နောက် သူမခံချင်အောင် မပြောနဲ့ပေါ့”

“မင်း အတွေးအခေါ် ရှင်းပါတယ်နော်”

“ရှင်းပါတယ်၊ စပါးရိတ်ပြီးစ လယ်ကွင်းထဲမှာ ကပ္ပလီကိုယ်လုံးတီး ဖြတ်ပြေးသလိုပဲ”

“ဒီလိုကွ၊ ငါ့မိန်းမက အချောကြိုက်တယ်။ အဲဒါ အခု ယောက္ခမကြီးအိမ်သွားပြီး ချော့မလို့၊ လက်ချည်း သွားချော့လို့လည်း မကောင်းဘူးလေကွာ။ သူကြိုက်တဲ့ အင်ဒိုနီးရှား ပါတိတ်ကလေး ဝယ်သွားမလို့”

“သိပြီ၊ ကျွန်တော်က ဆိုင်လိုက်ပြပေးရမှာလား”

သူက အကင်းမပါးရန်ကောဟု ရန်လိုသလိုကြည့်ကာ...

“နင်နဲ့ စကားပြောတာ ငါသိပ်စိတ်မရှည်တော့ဘူး။ ဆိုင်က နင်လိုက်ပြမှာလား။ ငါက ကန်းနေငို့လား။ အခု အဲဒီအင်ဒိုနီးရှားပါတိတ်က နှစ်သောင်းခွဲတဲ့။ အဲဒါ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံလိုနေလို့ ငါးထောင်လောက်ချေးစမ်း”

“ဖောဖောစီးစီး ဒီစကားပြောလိုက်ရင် ပြီးရော့ပျာ၊ ခင်ဗျားက လုံးချင်းဝတ္ထုရေးနေတာကျနေတာပဲ။ ရှည်လျားလိုက်တာ။ လကုန်ခါနီးပြီ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘယ်ငါးထောင်ရှိမလဲ”

“မရှိရင် ရှိသလောက်ပေး”

သူ့ကိုချေးရင်ဖြစ်စေ၊ သူက ကိုယ့်အခန်းက တစ်ခုခုငှားသွားလျှင် ဖြစ်စေ၊ ပြန်ရရိုးထုံးစံမရှိ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ကွယ်ရာတွင် လင်းညှို့ သွေးတို့က Mrs: No Return, မစ္စတာ နိုးရီတန်းဟု ခေါ်ကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် သုံးထောင်ပေးလိုက်ရ၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျန်တဲ့ပိုက်ဆံ လင်းညှို့ သွေးဆီ သွား တောင်းမယ်”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်ပါသလဲ”
မေးတော့ စပ်ဖြဲဖြဲနှင့်...

“ဟဲဟဲ...ငါက ပါးစပ်စိုက်ရတယ်လေ။ ကြယ်ပွင့်စာပေ က တရုတ်ကြီးသန့်စင်ထွန်းက တစ်သောင်း၊ သူ လူပျိုကြီး ဘဝက ကျွတ်အောင် အမြန်ဆုတောင်းပေးပါတဲ့။ ပြီးတော့ လူနေက ငါးထောင်၊ ငါတို့စာပေက ဟန်နီက ငါးထောင်... အင်း...ဒီအတိုင်းဆို လမ်းစရိတ်က ငါစိုက်ရမလို ဖြစ်နေပြီ”
ဟု တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်ရင်း ထွက်သွား၏။ အောင်ချို က ရင်မောကျန်ရစ်သည်။ သူ့သောကတွေလည်း ဘယ်လွင့်သွားမှန်း မသိ။ ကိုယ့်ထက်အပူကြီးတဲ့သူကို ကူညီလိုက်ရသည်မဟုတ်လား။

အောင်ချိုက ရုံးက ကင်တင်းစားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ထိုင်မှိုင်းနေသည်။ သူ့ဘေးကို မဇ္ဈဝေ ရောက်လာ၏။ သူ့မျက်နှာ ကလည်း ညှို့လျနေသည်။ မှန်တဲ့အတိုင်း ဝန်ခံရရင် မဇ္ဈဝေကလည်း အောင်ချိုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေပါသည်။ သို့သော် သူ့အမေရဲ့ဩဇာ

ကိုလည်း မလွန်ဆန်ရဲ့။

“ခက်တာပဲ၊ မဇ္ဈလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး”

“မင်းအမေက အဆင့်အတန်းခွဲခြားလွန်းပါတယ် မဇ္ဈရယ်။ ဓနရှင်အိမ်ထောင်ရေးစနစ်ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်ရတာက တို့နှစ်ယောက်ပါ။ စတာလင်နဲ့သာ တိုင်ပြောလိုက်ချင်တယ်”

“စတာလင်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်”

ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေ ဗဟုသုတနည်းပုံက ထိုသို့ဖြစ်၏။ ရုရှားက ပစ္စည်းမဲ့အာဏာရှင်ကြီးကို မကြားဖူး။ အောင်ချိုက...

“နိုင်ငံရေးသမား ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ယောက်ပေါ့ မဇ္ဈရယ်။ ရန်ကနားပြောသလိုပါပဲ။ ဘဝကို ဖြူစင်အောင် လျှော်ဖွပ်ဖို့အတွက်ဆိုရင် ဆပ်ပြာလိုတယ်တဲ့”

“အဲဒီရန်ကနား ဆိုတာလည်း နိုင်ငံရေးသမား ခေါင်းဆောင်ကြီးပဲလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့လမ်းထဲက ပင်မင်းလုပ်တဲ့ အဝတ်လျှော်တဲ့ကုလားပါ”

“ရှင်နဲ့ ခွဲရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မတော့ သတ်သေမိမယ် ထင်တယ်”

“ရိုးမီးယိုနဲ့ ဂျူးလီယက်လိုလားဟင်”

“သူတို့ကလည်း အဝတ်လျှော်တဲ့ကုလားလင်မယားလား”

“ရှိတ်စပီးယားရဲ့ ကမ္ဘာကျော်အချစ်ပြဇာတ်ထဲက ဇာတ်လိုက်တွေလေ။ ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်တို့ သူတို့နောက်လိုက်တာ ကောင်းတယ်”

“ပြဇာတ်ကတဲ့နောက် လိုက်ကြည့်ကြမယ်ပြောတာလား။”

“မဟုတ်ဘူး၊ သတ်သေကြမယ်ပြောတာ”

မဇ္ဈိဝေက လန့်သွား၏။

“အဖန်ငါးရာ ငါးကမ္ဘာ ခံရတတ်တယ်တဲ့။ ပြီးတော့ တမလွန်မှာ ပျင်းစရာကြီးနေမှာပေါ့”

“ပျင်းရင် ဟစ်ဟော့ပုံဓာတ်ပြားတွေဖွင့်ပြီး က၊မှာပေါ့”

“ကဲ... ဟုတ်ပြီပဲထားပါတော့။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လို သေမှာလဲ”

“ပက်လက်ကလေး...အဲလေး...စန့်စန့်ကလေး...”

“ဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာနဲ့သေမလဲပြောတာ”

“သေနတ်နဲ့...”

“ဘယ်မလဲသေနတ်၊ ရှင် လိုင်စင်မရှိကိုင်ရင် အဖမ်းခံ နေရမှာ”

“ဓားနဲ့ဆိုင်ရင်ရော...”

“ဘယ်နားထိုးမှာလဲ...”

“ရင်အုံ...”

“နာမှာပေါ့...”

“ဒါဆို ရေထဲခုန်ချတာကောင်းတယ်”

“ကျွန်မမှ ရေမကူးတတ်ပဲ”

“အလကားနောက်နေတာပါ မဇ္ဈိရယ်၊ အချစ်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်ဆိုတာ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းမဲ့တဲ့လူတွေရဲ့အလုပ်ပါ”

“မဇ္ဈ နားလည်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ လောကကြီးကိုပဲ စိတ်နာတယ်။ အခုနေ ဖန်ဆင်းရှင်ကသာ လိုရာဆုတောင်းပါဆိုရင် လောကကြီးကို ကြက်သွန်ဥတစ်ခုဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ပဲ ဆုတောင်းချင် တယ်”

“ကြဲကြဲဖန်ဖန် ကိုအောင်ချိုရယ်...”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီကြက်သွန်ဥကို အခွံနွှာ၊ ပါးပါး လှီးပြီး ငရုတ်ဆုံထဲ ထည့်ထောင်းပစ်ချင်လို့”

မဇ္ဈဝေက သဘောကျကာ ပြုံးလိုက်၏။

“တကယ်တော့ မဇ္ဈအမေရဲ့သဘောထားက တကယ် မှန်ပါတယ်။ ကိုယ်လည်း မထိုက်တန်ပဲ ရထားတဲ့ ဒီတိုက်နဲ့ ခြံကို မမက်မောတော့ဘူး။ ပိုင်ရှင်ပေါ်လာရင် သူ့ကို ငါးထောင် နဲ့ပဲ ပြန်ရောင်းလိုက်တော့မယ်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့။ ဒီအတွက် မဇ္ဈက စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ် လား”

“စိတ်မဆိုးတဲ့အပြင် ခုလို မြင့်မြင့်မြတ်မြတ်စိတ် ထား နိုင်တဲ့အတွက် ပိုတောင်အထင်ကြီးသွားသေးတယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မဇ္ဈ။ အခုတော့ မဇ္ဈနဲ့ နီးရဖို့ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ ကိုယ် အသုံးအစွဲချွေတာပြီး ငွေစုမယ်။ တစ်နေ့ တစ်လ ပုဂံဘယ်ရွှေ့မလဲပေါ့။ ပြီးရင် အခန်းတစ်ခန်း ငှားမယ်။ ဒီလောက်ဆို မဇ္ဈ ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

မဇ္ဈဝေက ကျေကျေနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

* * *

ရုံးပိတ်ရက် အိမ်ရှေ့ကပန်းခြံထဲမှာ ထိုင်မှိုင်းနေတုန်း ကိုထူးသော် ဝင်လာသည်။ အောင်ချိုနှင့် ယခင်က အခန်းတစ်ခန်းကို နှစ်ယောက် စပ်ကာ နေထိုင်ခဲ့သောသူဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အိမ်လေးတောင် လာမလည်ဘူးဗျာ”

ဟု တွေ့တာနှင့် အပြစ်တင်၏။ အောင်ချိုက...

“ကျွန်တော့်မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်ပါဦးဗျာ...”

ကိုထူးသော်က သေသေချာချာကြည့်ကာ...

“အင်း...ဘယ်ဘက်ပါးက ဝက်ခြံက မှည့်နေပြီ။ ညာဘက်နားရွက်က နားရွက်က ပိုကြီးနေသလိုပဲ။ ငယ်ငယ်က စာမရလို့ ဆရာမက ခဏခဏဆွဲလိမ်တာခံရတယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာတွေကြည့်နေတာလဲ။ ဒီမျက်နှာက ပျော်ရွှင်နေတဲ့မျက်နှာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ဒုက္ခ ခံစားနေရတဲ့ မျက်နှာလို့ ပြောတာ။ မြင်ပြီလား”

ကိုထူးဇော်က ပြုံးဖြဲဖြဲကြည့်ကာ...

“ဒီလောက်တောင် ချစ်ဒုက္ခတွေ ခံစားနေရရင်လည်း အဆိပ်သာသောက်လိုက်တော့ပေါ့ဗျာ”

“အဆိပ်တော့ သောက်ချင်တာပေါ့။ သေမှာကြောက်လို့။ အဲလေ...သေရင် ဘယ်မှာသွားနေရမလဲ”

“သူ့ဟာသူတော့ ရှိမှာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း စမ်း

မသေဘူးတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ အရပ်ကြီးကို သွားရမယ်ဆိုတော့ ဒုက္ခဘယ်လောက်များမလဲ။ ကျိုက်လတ်ကရွေ့ကို ဟောင်ကောင်သွားလွတ်သလိုနေမှာပေါ့”

“အင်း...ဟင်းအိုးထဲရောက်မှာ သေချာတယ်”

“ဒီမယ် ကိုထူးသော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေတယ်ဆိုတာ မီးရထားလက်မှတ်ဝယ်သလို မှတ်ပုံတင်ထပ်ရတာမျိုး၊ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ဝယ်သလို တန်းစီရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ကွက်ထောက်ခံစာလည်း မလိုဘူး။ ဘယ်အချိန်လုပ်လုပ် ဖြစ်တယ်။ အလောသုံးဆယ်လုပ်စရာမလိုဘူး။ လမ်းထိပ်က အပေါင်ဆိုင်မှာ ပေါင်ထားတဲ့ လက်စွပ်ကလေး မရွေးရသေးလို့ ခဏဆိုင်ထားတာ။ ခင်ဗျားလာတာနဲ့ လွမ်းတာတောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မလွမ်းရတော့ဘူး။ ကဲ...ပြော...ပိုက်ဆံတော့ မ်ချေးနဲ့နော်...”

ကိုထူးသော်က မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အောက်ထပ်အခန်းက ဝေမျိုးသွင် လိုကောင်များ မှတ်နေသလား။ ဪ...ဒါထက် ခင်ဗျားကို ပြောရဦးမယ်။ သူ့အခန်းမှာ ကောင်မလေးအသစ်တစ်ယောက် ထပ်ရောက်နေပြန်ပြီ”

“သူ ဝတ္ထုရှည်ရေးမလို့ ကုန်ကြမ်းရှာနေတာပါ။ ကဲ...ပြော၊ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျုပ်တို့အခန်းအကြောင်း ပြောမလို့”

သူတို့အခန်းအတွက် သူက လကုန်အထိ လခပေးထားခဲ့၏။

“ကျုပ်မှ ဆက်မနေတော့တာ။ ကျွန်တဲလတွေတော့ ခင်ဗျားဘာသာ လခပေးပေတော့”

အောင်ချိုက သူ့ကို ခွဲတမ်းလာချသည်ဟု ထင်နေ၏။

“အဲဒါ လာပြောတာ။ ခင်ဗျားဝမ်းသာပေတော့။ နောက် ဆို ကျွန်တော် ဒီအခန်းအတွက် လခပေးစရာ မလိုတော့ဘူး”

“ဗျာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါ်ငွေခင် လက်ထပ်လိုက်ပြီ”

အောင်ချိုက သူ့နဖူးသူ လက်ဝါးနဲ့ရိုက်လိုက်ကာ...

“ခင်ဗျားဗျာ၊ ဒီအိမ်လခကလေး သက်သာဖို့လောက်နဲ့ တော့ ဒီ ကိုယ့်အမေလောက်ရှိတဲ့ မိန်းမကြီးကို လက်ထပ်ဖို့ မကောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ ဒေါ်ငွေခင် လက်ထပ်လိုက်ပြီဆို”

ဒေါ်ငွေခင်ဆိုတာ သူတို့အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒေါ်ငွေခင်လက်ထပ်လိုက်တာ ဦးငွေချစ် နဲ့ဗျ”

“အဲဒါနဲ့ ခင်ဗျား အခန်းခ မပေးရတာနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့။ ဦးငွေချစ်က ကျွန်တော့်အဖေလေ”

ဒီတော့မှ အောင်ချို လိပ်ပတ်လည်သွား၏။

“တလောက နယ်က ကျွန်တော့်အဖေ ကျွန်တော်ရှိရာ ရန်ကုန်ကိုလာလည်ရင်း ဒေါ်ငွေခင်နဲ့တွေ့သွားတယ်။ သူတို့

နှစ်ယောက်က ငယ်ရည်းစားတွေတဲ့။ ကွဲနေကြတာ အနှစ်
 သုံးဆယ်ရှိပြီ။ အဖေက အမေဆုံးပြီးကတည်းက ဒေါ်ငွေခင်
 အတွက် ရည်ရွယ်ပေးထားတာတဲ့။ ဒေါ်ငွေခင်ကတော့ အဖေနဲ့
 လွဲကတည်းက တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးလုပ်နေခဲ့တာတဲ့။
 အခုတော့ ဇာတ်တော်ပေါင်းခန်းပေါ့ဗျာ။ သူတို့ ရုံးတက်
 လက်မှတ်ထိုးလိုက်ကြတယ်။ အခု ကျွန်တော်နေတဲ့အခန်းကို
 လည်း ဒေါ်ငွေခင်က ကျွန်တော့်ကို မင်းနေချင်သလောက်နေ၊
 လခပေးစရာမလိုဘူးတဲ့။ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ”

ဪ...ကြားရတဲ့စကားက ဝမ်းသာစရာပင်။ ကံကောင်းချင်တဲ့
 လူများကျတော့လည်း ပြေးရင်းလွှားရင်း ခလုတ်တိုက်လဲတာတောင်
 ပဲဟင်းအိုးပေါ် မှောက်လျက်ကျတယ်ဆိုလား ဘာလားပဲ။

“ဝမ်းသာပါတယ်၊ တလောကလုံး အဆင်ပြေနေကြတာ
 ပဲ။ အဆင်မပြေတဲ့သူဆိုလို့ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်”

ထိုစဉ်မှာ ခြံဝန်းထဲကို ကားအနက်တစ်စီး ဝင်လာကာ ရပ်လိုက်၏။
 ကားပေါ်ကဆင်းလာသူက ရှေ့နေကိုကျော်ဇော။ ကိုကျော်ဇော တွေ့တော့
 သူ လန့်သွား၏။ ကိုကျော်ဇောနှင့်တွေ့တိုင်း သူ ကံဆိုးလိုက်၊ ကံကောင်း
 လိုက် ဖြစ်တတ်သောကြောင့်ပင်။ ဒီတစ်ခါလည်း ဘယ်လိုအရာမျိုးကို
 သယ်ဆောင်လာဦးမည်မသိ။ သူက အောင်ချိုဆီ တည့်တည့်လျှောက်
 လာကာ...

“ခင်ဗျားနာမည် ကိုအောင်ချိုနော်”

“ခင်ဗျား သိပြီးသားပဲဗျာ”

“ဟို...သေချာအောင်မေးရတာပါ။ ခင်ဗျားမိဘတွေ

နာမည် ပြောပါဦး”

“အဖေက ဦးချမ်းသာ၊ အမေက ဒေါ်ခင်ရွှေ”

“ခင်ဗျား အဖေကို တွေ့ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အမေကပြောတော့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ် ကတည်းက ကွဲသွားတယ်။ သူက အင်မတန်ရက်စက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့သားအမိကို ပစ်ပြီး နောက်အိမ်ထောင် ထူထောင် သွားတာ။ အမေက ဒါထက်ပိုမပြောပြဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ်လည်းမရှိဘူး။ ခင်ဗျား ဘာလို့ ဒါတွေ လာမေး နေတာလဲ”

“အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။ ခင်ဗျားအဖေယူခဲ့တဲ့ နောက် မိန်းမဆိုတာ တခြားသူမဟုတ်ဘူး။ ဒေါ်ပပပဲ”

“ဗျာ...ကျွန်တော့်ကို ဒီအိမ်ရောင်းခဲ့တဲ့ ဒေါ်ပပလား”
အောင်ချိုက တအံ့တဩမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်။ ဦးချမ်းသာဟာ ခင်ဗျားတို့သားအမိအပေါ် မကောင်းခဲ့တာကို နောင်တရနေပုံပေါ်တယ်။ သူ သေခါနီး ရေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာထဲမှာ သူပိုင်ပစ္စည်းတွေထဲက ဒီတိုက်နဲ့ ခြံကို ရောင်းပြီး ရောင်းရတဲ့ငွေကို ခင်ဗျားတို့သားအမိကိုပေးဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က လိုက်စုံစမ်းရင်း ခင်ဗျား နေခဲ့တဲ့မြို့လည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ ဒီကိုရောက် လာတာပဲ”

အောင်ချို ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားကာ...

“ဒါဆို ဒီအိမ်နဲ့ခြံကို ကျွန်တော်ပိုင်တာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း၊ စာချုပ်ထဲကအတိုင်းဆို ခင်ဗျားရမှာက ဒီခြံနဲ့ တိုက်ကို ရောင်းလို့ရတဲ့ငွေပဲ။ ရှေး...ငွေငါးထောင်။ အဲဒါ ခင်ဗျားကိုလာပေးတာ”

ဒေါ်ပပက ယုတ်မာသောစိတ်ထားဖြင့် ဒီငွေနှင့် ရောင်းခဲ့တာ သဘော ပေါက်သွား၏။

“ဒါဆို ဒီအိမ်နဲ့ခြံကရော”

“ဒါကတော့ မူလအတိုင်းပဲပေါ့။ ဒီခြံနဲ့တိုက်ကို ငွေ ငါးထောင်နဲ့ တရားဝင်ဝယ်ခဲ့တဲ့ ကိုအောင်ချို ဆိုတဲ့လူပဲ ပိုင်တာပေါ့”

အောင်ချိုက ထခုန်လိုက်သည်။ ကိုကျော်ဇောက...

“ကဲ...ကျွန်တော့်ဝတ္တရားလည်း ကျေပြီမို့ ကျွန်တော် စိတ်အေးရပါပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒါဟာ ခင်ဗျား အမွေ ဆက်ခံထိုက်လို့ဖြစ်ရတယ်လို့ပဲ ယူဆရပါတော့မယ်။ ဒီအတိုင်း ဆို မဇ္ဈဝေတို့အမေလည်း သဘောမတူစရာ မရှိတော့ပါဘူး” ထိုစကားမှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ပတ်လောက်ကြာသောအခါ အောင်ချိုနှင့် မဇ္ဈဝေတို့၏ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲကို ဤခြံထဲမှာပင် ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြလေတော့သည်။
ရယ်မောနိုင်ကြပါစေ...

ဝိဇယ

(၂၀၀၈ အောက်တိုဘာ)

အကြွေးမကင်းတဲ့ နတ်မင်း

၁၄၉

အကြွေးမကင်းတဲ့ နတ်မင်း

တင်မြင့်စိုး

အကြွေးမကင်းတဲ့ နတ်မင်း

၁၄၉

အကြွေးမကင်းတဲ့ နတ်မင်း

တင်မြင့်ဦး

အကျွန်ုပ်တို့နှင့်
၀၁၆၆၆

မောင်တင်မြင့်ဟာ စိတ်နောက်လို့ ကိုယ်ခြောက်၊ စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ သူ လူတကာကို ဘာဘာညာညာ အကန့် မထား ကူညီပေးခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက အခက်သား။ မောင်တင်မြင့်ကူညီလို့ အောင်မြင် သွားရင် မသိတော့သလို၊ မမြင်တော့သလို အလျှိုလျှိုပျောက်သွားရော။ အဲ...မတော်တဆများ စေတနာကျံများသွားရင် မဆင်ခြင် အပြစ်တင် စကားတွေက ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်ပြီ။

ဒီတော့ မောင်တင်မြင့်ရင်ထဲမှာ စိတ်ဒဏ်ရာတွေ တောထလာတယ်။ တော်ပါပြီ...တော်ပြီ။ ဒဏ်ပေးစနစ်ရှိရင် ဆုပေးစနစ်ရှိရမယ်။ သူဟာ ဘာကိုမှ အလကားမစဉ်းစားတော့ဘူး။

တစ်ယောက်ယောက်က အကူအညီပေးပါလားဆိုရင် အကျိုးဆောင်ခ လာထား...။ အဲလို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့အဟူ 'ကုဋေကုဋာထိပ်မေတ္တာ' လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကို သွားနေပါတယ်။ အဲ...အဲဒီချိန်မှာပဲ...

“ဟေ့...မောင်တင်မြင့်...မောင်တင်မြင့်”

အပြေးအလွှားခေါ်သံကြားလို့ နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူရာ မေရိယဦးမြကြီး လိုက်လာတာတွေ့ရတယ်။ ဒီလူကြီးဆီမှာ သူ အရက်

ကြွေး မကျန်ပါဘူး။ ဦးမြကြီးက အနားရောက်တာနဲ့ အမောတောင် မဖြေအားပဲ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်တင်မြင့်ရာ၊ မင်းနဲ့တွေ့တော့ နေရာကျတာပဲ”

“ဗျာ...ကျွန်တော့်မှာ စေတနာနဲ့ကူညီဖို့အတွက် စိတ်ကော လူကော ဘာမှမရှိတော့ဘူးနော်”

မောင်တင်မြင့် ကြိုတင်ပိတ်ပြောလိုက်တယ်။ ပြောတာ နားထောင်ပြီးမှဆိုရင် အားနာစိတ် ဝင်ချင်ဝင်နေဦးမှာ။

“စိတ်ကော၊ ငွေကော ဘာမှစိုက်စရာမလိုပါဘူး မောင်ရာ၊ ပါးစပ်လေးသာ စိုက်စမ်းပါ၊ ငါက ကျေးဇူးမမေ့ တတ်ပါဘူး”

“ပြောကြတာပဲလေ၊ ဒါပေမဲ့ ပါးစပ်စူးလို့ ရူးချင်နေပြီဗျ။ ခင်ဗျားကိစ္စ နောက်တစ်ယောက်သာ ရှာစမ်းပါ”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ မောင်တင်မြင့်ရာ၊ ဒီကိစ္စက မင်းရယ်၊ ငါရယ်၊ ကိုထွန်းဝင်းရယ် ၃ ယောက်တည်းသိတာ”

“ဗျာ...ဦးထွန်းဝင်းက ဟိုတစ်လကပဲ ဆုံးသွားတာ မဟုတ်လား”

ဦးမြကြီးစကားကြောင့် မောင်တင်မြင့် ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်။ တောင်းစရာရှားလို့ တမလွန်ကိစ္စ လာအကူအညီတောင်းစရာလား။

“အေး...ဆုံးသွားတဲ့ကိုထွန်းဝင်းက ခု သူ့သားအိမ်မှာ ရောက်နေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ သေတဲ့လူက ဗီဇနဲ့သွားတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြန်လာမှာလဲ”

“ဟ...ခုက ကဲနားစီးခင်နိုင်ကို ဝင်ပူးပြောတာ။ အဲဒါ မင်း ခဏလိုက်ခဲ့စမ်းပါ”

“ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ် အခြောက်ဇာတ်နဲ့ မရောချင်ပါဘူး ဗျာ။ ဒီကောင်တွေက ငွေရမယ်ဆိုရင် နတ်ဝင်လိုက်၊ တစ္ဆေ ပူးလိုက်နဲ့ ရိုက်စားနေတာပဲ”

“ဒါမျိုးက နိပါတ်တော်လာ ပေတဝတ္ထုဆိုတာတွေ ရှိတယ်။ အပြတ်ဘူးခံငြင်းလို့မရဘူး”

မောင်တင်မြင့် တော်တော်ခေါင်းစားသွားတယ်။ သူနဲ့ ဦးထွန်းဝင်းက ဘာပတ်သက်မှုမှမရှိတာပဲ။

“ပေတဝတ္ထုရှိရှိ၊ ပေပွဝတ္ထုရှိရှိ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ”

“မင်းနဲ့မဆိုင်လို့ ငါက ပါးစပ်ကိုပဲ ခဏအကူအညီ တောင်းထားပေါ့၊ ငါပြောခဲ့သလို ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော်က ဦးထွန်းဝင်း ဝင်ပူးနေတယ် ဆိုတဲ့ ကနားစီးခင်နိုင်ကို ပါးစပ်ကြီးနဲ့ ပြေးဟပ်ရမှာလား”
ဦးမြကြီးက ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းကုတ်ရင်း...

“မဟုတ်တာ...အဲလိုဆို မင်းကို အမြီးတပ်ပေးသလို ဖြစ် သွားမှာပေါ့”

“ဒါဆိုဘာလဲ...”

“ကိုထွန်းဝင်းဆုံးတော့ ငါရမယ့်အကြွေးတွေ ပါသွား တယ်။ ရပ်ရွာအမြင်မှာ သူက ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာကြီး မဟုတ်လား။ ငါ သူ့သားဆီ ဘယ်လိုသွားတောင်းရဲမှာလဲ”

“ဒီကိစ္စဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က စိုက်လည်းမပေးနိုင်ဘူး၊
တောင်းလည်းမပေးနိုင်ဘူးနော်”

“မင်းစိုက်ပေးစရာ၊ တောင်းပေးစရာ မလိုပါဘူး။ ခု
ကိုထွန်းဝင်း ပူးနေတာဆိုတော့ ငါကိုယ်တိုင် သွားတောင်း
လိုက်မယ်။ ဒါကို မင်း ခဏလိုက်ပြီး ရစရာရှိတာ ဟုတ်မှန်
ကြောင်း သက်သေပြပေးစမ်းပါ။ ကိုထွန်းဝင်းသား ထွန်းပုက
အဆင်ပြေတော့ သူ့အဖေပြောရင် မပေးဘဲနေမှာမဟုတ်
ပါဘူး။”

မောင်တင်မြင့် စဉ်းစားခန်းတော့ဝင်သွားတယ်။ ဦးထွန်းဝင်းက
ဦးမြကြီးဆိုင်ကို နောက်ပေါက်ကဝင်ပြီး ခွက်ပုန်းသောက်နေကျ။ သူ့လို
နောက်ပေါက်ကဝင်တဲ့ မောင်တင်မြင့်နဲ့ ဆုံနေကျ။

မောင်တင်မြင့်က ရက်ကြိုကြား၊ ကြိုကြားကြောင့် လက်ငင်းပေး
သောက်ပါလည်း ပုံမှန်ခွက်ပုန်းတဲ့ ဦးထွန်းဝင်းက လပေး၊ နှစ်ပေး
စနစ်နဲ့ သောက်တယ်။ သူ အူမြူးတဲ့ရက်တွေမှာ မောင်တင်မြင့် သောက်
တာကိုတောင် သူ့စာရင်းထဲ မှတ်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။

ဦးထွန်းဝင်းရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန်ကြွေးက တစ်ထောင်လား၊
ထောင့်နှစ်ရာလား ဖျတ်ခနဲ သူတောင်မှတ်မိပါရဲ့။ ဒီလောက်ငွေကတော့
ထွန်းပုသိရင် မဆပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။

အဲဒီအကြွေးကို ထွန်းပုပေးရင် ပါးစပ်ဝင်စိုက်တဲ့ မောင်တင်မြင့်ဟာ
ပါးစပ်မစိုစရာမရှိနိုင်လောက်ပါဘူး။ ဦးမြကြီးက ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးလို့
ပြောပြီးသား။ ၁၀ ရာခိုင်နှုန်း အကျိုးဆောင်ခလောက်ကတော့ ဟုတ်ပြီ
ပေါ့။

“အေးဗျာ၊ ကျွန်တော် သက်သေလောက် ပြရမယ် ဆိုရင်တော့...”

“ငါ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူးမောင်ရာ...”

ဒီလိုနဲ့ မောင်တင်မြင့်နဲ့ ဦးမြကြီးတို့နှစ်ယောက် ထွန်းပုအိမ်ကို လက်ညှိ၊ ခြေညှိလျှောက်သွားပါတော့တယ်။

“ဟား...ဟား... အဖေ့နတ်ပြည်မှာ စံစားနေရတော့ ဝမ်းသာတော့ဟေ့၊ ငါ့သားလည်း အဖေ့ကို စံနမူထားပြီး လုပ်စား၊ အဲ...ကြိုးစား၊ သားဆီကို အဖေ မကြာမကြာ လာခဲ့မယ်။ ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ဖို့၊ ချီးမြှင့်ထိုက်သူကို ချီးမြှင့်ဖို့ မာမနဲ့၊ ဒါမှ အဖေ ခဏခဏလာနိုင်မှာ...”

“စိတ်ချပါအဖေ၊ အဖေလည်း ရောက်တာကြာပြီဆိုတော့ ပြန်ချင်ပြန်ပါတော့”

ဦးမြကြီးနဲ့ မောင်တင်မြင့် အိမ်ပေါ်ရောက်ရုံရှိသေးတယ်။ ဦးထွန်းဝင်း ဝင်ပူးနေပါတယ်ဆိုတဲ့ ကနားစီးခင်နိုင်နဲ့ ထွန်းပုနဲ့ သားအဖဇာတ်စုံခင်းလို့ ပြန်ဖို့စကားနင်းနေပြီ။

ဦးမြကြီးက ကြည့်နေတဲ့လူအုပ်ကို အတင်းဖြဲပြီး ရှေ့တိုးဝင်သွား တယ်။ ဒါမှ သူ့ကိစ္စမိနိုင်မှာကိုး။ သက်သေမောင်တင်မြင့်လည်း ထက်ကြပ် မကွာပါပဲ။

“ဟ...ဟ...ခဏနေပါဦး ကိုထွန်းဝင်းရ...”

လက်ကိုအတင်းဝင်ဆွဲတဲ့ ဦးမြကြီးကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာတုန်ဖို့လုပ်နေ

တဲ့ ကနားစီးခင်နိုင်က ဆတ်ခနဲ ပြန်မတ်လိုက်တယ်။

“အာ...ဦးမြကြီး၊ ခင်ဗျား ဘာဝင်ရုပ်တာလဲ၊ ကျုပ်ပွဲမှာ အချောင်ဝင်မေးတာမျိုး မရဘူးနော်”

“အများကြီးမမေးပါဘူး မောင်ထွန်းပုရယ်၊ စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်တင်ပါ”

“အိုဗျာ...အဖေရောက်တာ အချိန်ကြာပြီဗျ”

ထွန်းပုက တစ်ရွာတည်းသားချင်း အတင်းကန့်ကွက်ရင် မကောင်း တတ်လို့ လှည့်ပတ်ဟန့်တားလိုက်တယ်။ မောင်တင်မြင့်ကတော့ ဟန့်တာ မဟန့်တာထက် ဝက်ခြံဗလပျစ်နဲ့ ကနားစီးခင်နိုင် မျက်နှာပျက်ကြီး မြင်ပါလျက်နဲ့ အဖေရောက်တာကြာပြီလို့ပြောတဲ့ ထွန်းပုစကားကို ပိုစိတ် ဝင်စားသွားတယ်။

“နေ...နေပါဦးကွ၊ ဒီ...ဒီ...ကနားစီးခင်နိုင်က မင့်အဖေ ဆိုတာ သေချာလို့လား”

မောင်တင်မြင့်အမေးကို ကြားတော့ ထွန်းပုက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက် ရင်း...

“ဖွီး...မင်းရေးတဲ့စာသွားတွေ အရည်မရ၊ အဖတ်မရ ဖြစ်တာ ဘာဆန်းမှာလဲ။ ဉာဏ်တုံးတာကိုးကွ။ ဒီမြင်နေ ရတဲ့ ကျက်သရေကင်းမဲ့နေတဲ့ မျက်ခွက်ကတော့ ငါ့အဖေ ဖြစ်ပါ့မလား။ ကြားနေ၊ ပြောဆိုနေတဲ့ နာမ်ရုပ်ကမှ ငါ့အဖေ ဝိညာဉ် ဝင်ပူးနေတာပေါ့”

“ဟေ...ဒါဆို ခင်နိုင်ရဲ့နာမ်ရုပ်က ခု ဘယ်မှာလဲ”

“ဟား...ဟား...ခုချိန်မှာ သူ့ မူလနာမ်ရုပ်ဟာ စကြဝဠာ

အပြင်ဘက် ထွက်ချင်လည်း ထွက်နေမှာပေါ့”

ထွန်းပုက တိတိကျကျ အဖြေပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုသိရတော့ မောင်တင်မြင့် ပျော်ချက်ပေါ့။

“ဒါ...ဒါဆို...ငါဘာပြောပြော သူ မကြားဘူးပေါ့”

“ဟ...ဘာကြားမှာလဲ။ အခုရှိနေတာက ငါ့အဖေ နာမ် ခန္ဓာပဲ”

“ကောင်းကွာ၊ ဒီခွေးမသားအခြောက် နာမ်ခန္ဓာ ပြန်မလာ နိုင်ရင် ကောင်းမှာပဲ။ ရွာထဲကလူငယ်တွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကို သက်သက်ဒုက္ခပေးနေတာ။ တစ်ရွာလုံး ဟိုဒင်း... ဟိုဟာ ဖြစ်တော့မယ်”

“ဘာ...နင်...နင်...အဲ...မင်း...မင်း ဘာစကားပြော တာလဲ”

တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေရာက ဝင်ပြောလိုက်တဲ့ ကနားစီးခင်နိုင် ကြောင့် မောင်တင်မြင့် တဒင်္ဂတော့ ကြောင်သွားတယ်။ ဟာ...ဒါ ဦးထွန်းဝင်းရှိနေတာဆို... ဘယ်လိုကြီးလဲပေါ့။

“ဟေ့ကောင်...ထွန်းပု၊ မင်းပြောတော့ မင်းအဖေ ရှိနေ တာဆို၊ အခု ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဟ၊ တဆတ်ဆတ်တုန်တာမှ မမြင်သေး တာ။ မထွက်သေးပါဘူး”

“နတ်ထွက်ရင်လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်တာပဲလား”

“ဒါပေါ့ကွ၊ ထွက်တာ အတူတူပေါ့။ အ...မင်း ဘာတွေ မေးနေတာလဲ။ ငါ့အဖေနတ်မင်းကြီးရှေ့မှာ မလေးမစား

ကွာ...”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ စုန်းတွေ၊ သရဲတွေပဲ ထွက်ရင် တုန်တာ ထင်လို့ကွ”

သူတို့စကားကြားမှ ကနားစီးခင်နိုင် မတုန်ရသေးတာ သတိရပြီး ဦးထွန်းဝင်းမှဒ်တွေ ပြန်သွင်းလိုက်ရင်းက...

“အဖေ့လိုပါရှိမိရင့်သန်တဲ့လူ...အဲ...နတ်မင်းက သိမ်ဖျင်း တဲ့ ဒီသတ္တဝါလေးကို ဗွေမယူပါဘူးကွယ်”

“ဟို...ဒါ...ဒါဆို ဦးထွန်းဝင်းဆိုတာ သေချာတာပေါ့နော်”

မောင်တင်မြင့်က ကြောင်တောင်တောင်မျက်နှာပေးနဲ့ ထမေးပြန်တယ်။ ဦးထွန်းဝင်းတဖြစ်လဲ ကနားစီးခင်နိုင် အောက်ကလိအာ အပြုံးကို လှိုင်လှိုင်ကြီးသုံးလိုက်တယ်။

“လူ့ဘဝမှာတုန်းကတော့ ဘုရား၊ ကျောင်း၊ သိမ်၊ ဇရပ်၊ ရေအိုးစင်၊ လမ်းခင်းကျောက်ခဲဒကာကြီး ရှူးရှဲ့ ထိပ်သီး ဦးထွန်းဝင်းပေါ့ကွယ်။ ခုတော့ နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်ကို ကန့်သတ်ချက်မရှိဘဲ သွားနိုင်တဲ့ နတ်မင်းပေါ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ အဘရာ။ ကျွန်တော်က အော်သံကြားတော့ အခြောက်နာမ်ခန္ဓာမှတ်လို့ တုန်သွားဟာပဲ။ ဒီအခြောက်က မကျေနပ်တာတွေရင် မှတ်ထားပြီး ယုတ်ယုတ်မာမာ ချောက်တွန်းတတ်တာ။ မျက်နှာကိုက ခွေးဖင်လောက်တောင် ကျက်သရေမင်္ဂလာမရှိဘူး။ အခုချိန် ဒီမျက်နှာကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တီးထည့်လိုက်ရင် ဘယ်သူနာမှာလဲ။ ဒီအခြောက်နာမှာ

ဆို နှစ်ချက်လောက်တွယ်လိုက်မယ်နော် အဘ...”

အားပါးတရပြောရင်း တကယ်ထလာတဲ့ မောင်တင်မြင့် အမူအရာ ကြောင့် နတ်မင်းကြီးဦးထွန်းဝင်းမျက်နှာ နောက်တွန့်ဆင်းသွားတယ်။

“အဲ...အဲလိုတော့မလုပ်နဲ့လေကွယ်၊ ခုအချိန်မှာ ကနားစီးဟာ လိပ်ပြာလှသူဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် အဘ ဝင်ပူးလို့ ရတာပေါ့။ လိပ်ပြာလှတဲ့သူတော်ကောင်းကို ပြစ်မှားရင် အဝီစိလားတက်တယ်”

“အဘစကားကြောင့် ယုံရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တော့ သူ့သောက်ကျင့်ဟာ အရင်ထက်တောင် ပိုဆိုးလာတယ်လို့ ထင်တယ်”

“ပုထုဇဉ်ဆိုတာ အတွေး၊ အမြင်တွေမှားတတ်တာပေါ့။ ကဲ...အဘရောက်နေတာလည်း ကြာပြီ။ သား...ထွန်းပု၊ အဖေပြန်မယ်ကွဲ့”

မောင်တင်မြင့်နဲ့ ဆက်ပြောရင် ရှည်နေဦးမှာမို့ ကနားစီးခင်နိုင်က ထွန်းပုဘက်လှည့်ပြီးတုန် ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။

ကနားစီးခင်နိုင်နဲ့ မောင်တင်မြင့်အခြေအနေကို အကဲခတ်နေတဲ့ ဦးမြကြီးက တစ်စခန်းထလာပြန်တယ်။ သူ့အကြွေးကို မမေးရသေးဘူးလေ။

“ခဏနေပါဦး ကိုထွန်းဝင်းရ။ ကျုပ်မျက်နှာမြင်ရင် ခင်ဗျား ပြန်သတိဝင်လာလောက်ပါတယ်။ နောက်...နတ်မင်းကြီးဖြစ်နေတော့ နတ်မျက်စိပုလင်းကွဲနဲ့ အတင်းဖြဲကြည့်ရင်လည်း ကျုပ်ပြောချင်တာ သိမှာပေါ့”

“လူတွေရဲ့လောဘဟာ သမုဒ္ဒရာမက ကျယ်ဝန်းတယ်
တဲ့။ ကံတရားအရ ယူထိုက်ရင် ယူရလိမ့်မယ်။ လောဘနဲ့
မလိုချင်ကြပါနဲ့လေ”

ကနားစီးခင်နိုင်က ပြောပြီးတာနဲ့ ဘုရားစင်ဘက် လှည့်သွားတော့
ဦးမြကြီး တင်းတာပေါ့။ သူနတ်မင်းကြီးဖြစ်တာနဲ့ အကြွေးတွေ ချေပေး
စရာလား။

“ဒီမှာ...ကိုထွန်းဝင်း၊ ခင်ဗျား လူ့ဘဝမှာတုန်းက သူဌေး
တစ်တိုင်ပါ။ ဟော...ကြက်ယားနာရောဂါနဲ့ သေသွားတော့
လည်း နတ်မင်းကြီးဖြစ်နေပြန်ပြီ။ ဒီလိုအဆင်ပြေတာတောင်
ကျုပ်ကို မလိမ့်တစ်ပတ်နဲ့ လှည့်ချင်နေသေးတာလား။”

“အင်...ဟင်...ဘာလှည့်ရမှာလဲ...”

နတ်မင်းက ဘာမှမသိတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ညောင်နာနာအသံထွက်လာတယ်။

“လှည့်တာပေါ့ဗျ...မြကြီးရာ၊ မင်းက နွမ်းပါးပါတယ်။
ငါအကြွေးမှတ်ဏယ်ဆိုတာ မင်း အဝင်ပြေပြေ စုမိဆောင်းမိ
ဖြစ်အောင်ပါလို့ ဘုရားဒကာပါးစပ်ကြီးနဲ့ ပြောခဲ့တာလေ။
ခင်ဗျား ရောဂါအသည်းအသန်လို့ကြားတော့ ကျုပ် လာ
မတောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဟေ...ဆုံးသွားပြီဆိုတော့လည်း ပါးစပ်ပိတ်
ထားဗါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခု... နတ်မင်းကြီးဖြစ်ပြီး ပြန်လာတော့
ကျုပ်အကြွေးကို ပေးသင့်တာပေါ့”

“ဗျာ...ကျွန်တော့်အဖေက ဦးမြကြီးဆီမှာ အကြွေးဆပ်
စရာရှိတယ်၊ ဟုတ်လား...”

နတ်မင်းကြီးငေးနေတုန်းမှာပဲ ထွန်းပုက အလန့်တကြား ဝင်မေး

တယ်။

“အားတော့နာပါတယ် မောင်ထွန်းပုရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အကြွေးရှိတာက ရှိတာမဟုတ်လား။”

“ဘာ...ဘာအကြွေးများလဲ...”

“အရက်ရောင်းတဲ့ကောင် ရောင်းတယ်ဆိုမှတော့ အရက် ကြွေးပေါ့ကွယ်”

ဦးမြကြီးစကားကြားတော့ ထွန်းပုတင်မဟုတ်ဘူး ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်ပါ ဟာခနဲ ရဲဘတ်ဖိသွားကြတယ်။ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်း ဒကာ၊ ဥပသကာဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးထွန်းဝင်းမှာ ဒါမျိုးအကျင့် ရှိစရာလား။ ထွန်းပုခမျာ အသားပါတဆတ်ဆတ်တုန်လာတယ်။

“ဒါ...ဒါ...ခင်ဗျားကြီး သက်သက် ကျုပ်အဖေအရှက် ကို ခွဲတာမဟုတ်လား။”

“မ...မဟုတ်ရပါဘူး။ မင်းအဖေရှေ့မှာ ရောက်နေတာပဲ ကွယ်။ ဦးလေးက မျက်နှာပြောင်နဲ့ မြောင်ဘယ်လားလိမ်ရဲ ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ်အဖေ...ပြောဦးလေ...”

ထွန်းပုက ကနားစီးခင်နိုင်ရဲ့ ပြားချပ်ချပ်ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုင်လှုပ်ရင်း အတင်းမေးတယ်။ လှုပ်ချက်က ပြုတ်တွက်မတတ်ဆိုတော့ ဟိုခမျာ နတ်သက်တောင်ကြွေမှာစိုးရရဲ့။

“ဟေ...ငါ...ငါက...ဘာကိစ္စ အရက်ကြွေး...ဆပ် ...ဆပ်ရမှာလဲ...”

မထင်မှတ်တဲ့ပြဿနာကြောင့် ကနားစီးခင်နိုင်ခမျာ ဦးထွန်းဝင်း

ရဲ့ မာန်တွေ၊ ထန်တွေတောင် ယောင်မေ့ပြီး ပျော့တိ ပျော့ဖတ်အသံ ထွက်လာတယ်။

“ဟ...မင်းသောက်တာ မင်းဆပ်ရမှာပေါ့။ မြကြီး ဆင်းရဲ တာ အားလုံးသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချောင်မနှိုက်ဘူး။ မြကြီး ဆီမှာ အချောင်နှိုက်ရင်လည်း ဟိုက်ခနဲ အော်သွားရမယ်”

“ဦးမြကြီး...ခင်ဗျားကြီး လွန်လွန်းနေပြီနော်။ ကျုပ်အဖေ အရက်ကို သက်သက်လာခွဲနေတာလား။”

“မင်းကိုတော့ အားနာပါတယ် မောင်ထွန်းပုရယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအဖေ တာဝန်မဲ့လွန်းလို့ ပြောရတာပါ။ ဒီကိစ္စ ငါတင် မဟုတ်ဘူး မောင်တင်မြင့်ပါသိတယ်။ မင်းမယုံမှာစိုးလို့ ငါ ခေါ်လာတာ”

မောင်တင်မြင့်က သူ့ကြော်ငြာဝင်ပြီဆိုတော့ သွားလေးဖြဲပြီး မျက်နှာ ခွက်ရှေ့ တိုးတက်လိုက်တယ်။

“ဘာ...ဒါ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းကြံစည်တာ ပေါ့။ တင်မြင့်နဲ့ ကျုပ်အဖေက ဘယ်မှာတွေ့စရာရှိလို့လဲ”

“ဦးမြကြီး အရက်ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက်ခန်းထဲမှာ...အာ...”

မောင်တင်မြင့် ပြောပြီးမှ သူ့ပါးစပ်သူ့ အမြန်ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်။ သူ့ခွက်ပုန်းတတ်တာ ကြော်ငြာပြီးသားဖြစ်သွားမှာပေါ့။

ထွန်းပုကတော့ ကနားစီးခင်နိုင်ဆီမှာ ဝင်နေတဲ့ သူ့အဖေ နာမ်ခန္ဓာ သူ့ဆီရောက်သွားသလို ဆတ်ဆတ်တုန်နေပါရော။

“ဟေ့ကောင်...တင်မြင့်၊ မင်းတို့အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား။ မင်းတို့ ဘယ်မှပြေးပေါက်မရှာနဲ့၊ ငါ ရွာလူကြီးနဲ့ တိုင်မယ်

ကွ...”

“ဟေ့ကောင်...ထွန်းပု၊ ဒါ...ဒါ...”

“တိုင်စမ်းပါစေ မောင်တင်မြင့်ရာ၊ ထွန်းဝင်းရောက်နေတာ အမှန်ဆိုရင် တို့ ဘာကြောက်စရာလိုမှာလဲ”

ရဲရဲကြီးပြောလိုက်တဲ့ ဦးမြကြီးစကားကြောင့် မောင်တင်မြင့် ငုတ်တုတ် မေ့သွားမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။ ကိုယ်ခွက်ပုန်းဖြစ်ကြောင်း ရုံးတော်မှာ ကိုယ်တိုင်သက်သေပြရတော့မယ်လေ။ သေဟ...။

* * *

ရွာလူကြီး ဦးထိပ်ကွက်က အသက်အရွယ်ရလာပေမယ့် ရပ်ရွာလူထု အကျိုးအတွက်ဆို နုပျိုနေတုန်းပဲ။

သူ့သား ကျွဲပေါက် ချောတစ်လှည့်၊ ငေါက်တစ်ခါ ဘယ်လောက် ဟန့်တားပါလည်း နည်းနည်းမှ တွေဝေတာမဟုတ်ဘူး။ ကိစ္စထူးတယ် ဟေ့ဆိုတာနဲ့ ရုံးကို ရှေ့ဆုံးကရောက်တာ သူပါပဲ။

ခဲလည်း ရာအိမ်ခေါင်း ငထေကြီးနဲ့ ဆယ်အိမ်ခေါင်း ကိုကြွက်ပုတို့ ဘာတစ်ခုမှမပြောရဘူး။ ဦးထိပ်ကွက်ပဲ ဦးဆောင်မေးနေတာ။

“ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားအချင်းချင်း ရုံးမှာရှင်းရလောက် အောင် ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဒီက ဦးမြကြီးနဲ့ တင်မြင့် ပူးပေါင်း သိက္ခာချလိုပါ”

“ဟေ...သိက္ခာချရအောင် မင်းအဖေက ရဟန်းဝတ်သွား တာမှမဟုတ်တာ။ ဟိုးတစ်လက ဆုံးသွားတာမဟုတ်လား”

ဦးထိပ်ကွက်က အသက်ရလာတော့ တရားဘက်ကို ပိုအာရုံထား
နေပြီလေ။ ဒါကြောင့်...တွေ့လိုက်ရင် ဘာသာတရားပဲ ဦးစားပေး တာ။

“သိက္ခာချတယ်ဆိုတာက ရဟန်းဘဝက လူထွက်ခိုင်း
တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ်တက်ပြီး အရက်ကြွေး
တောင်းတာကို ပြောတာ”

“မင်းအဖေက မင်းအိမ်ထက်ရောက်နေတော့ အိမ်ပေါ်
တက်တောင်းရတာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ငါ့ဆိုင်နဲ့ ငါတောင်
မအားရပါဘူးကွယ်”

“ဒါ...သိက္ခာ...အဲ...စော်ကားတာပေါ့ဗျ”

“နေ...နေကြပါဦး။ ငါနားမရှင်းလို့ မေးပါဦးမယ်။ သေ
သွားတဲ့ မင်းအဖေက ဘယ်လိုကဘယ်လိုနည်းနဲ့ အိမ်ပြန်
ရောက်လာတာလဲ”

ဦးထိပ်ကွက်က ဦးမြကြီးနဲ့ ထွန်းပုစကားကို နားရှုပ်သွားတဲ့ပုံနဲ့
ဖြတ်မေးတယ်။ ဒီကိစ္စက ဂမ္ဘီရဆန်လာပြီကိုး။

“အဖေကိုယ်တိုင်တော့ရောက်မလာဘူးပေါ့ အဘရယ်...”

“ဒါ...ဒါဆို စာထည့်ပေးလိုက်တာလား”

“ဟုတ်ပါဘူး၊ ကနားစီးခင်နိုင်က တစ်ဆင့် ဝင်ပူးပြီး
ရောက်လာတာပါ”

“ဒါပဲလေ ကိုထိပ်ကွက်ရဲ့။ ကိုထွန်းဝင်း ရောက်မလာရင်
ကျုပ် ဘာသွားတောင်းစရာလိုမှာလဲ။ ခုတော့ သူတကယ်
ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ တောင်းရပြီပေါ့။ ကျုပ်လိုလူအတွက်
ငွေတစ်ထောင်က နည်းမှမနည်းတာ”

“အရက်ဖိုးဆိုတာက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

ဦးမြကြီးနဲ့ ထွန်းပုတို့ လှပြောနေတဲ့စကားတွေကြားတော့ ဦးထိပ်ကွက် တွေခနဲဖြစ်သွားတယ်။ မြေနိမ့်ရာ လှဲစိုက်ပြီး လိုက်ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး။ ဦးထွန်းဝင်းဆိုတာ အများအပြင်မှာ ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာ ဆိုပေမယ့် သူနဲ့အတူတူ ခွက်ပုန်းယူနှက်ခဲ့တဲ့ရက်တွေဟာ အတိတ်မှာ ရှိခဲ့ဖူးတာပဲ။

ဦးထိပ်ကွက် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်နဲ့လိုက်ပြီး...

“ကဲ...ကဲ...ဒီပြဿနာက ခုလောက်ကြီးထွားစရာ ဘာမှ မလိုဘူး။ ကာယကံရှင် ထွန်းဝင်းရောက်နေမှတော့ သူ့အသိ ဆုံးပေါ့”

“ကျွန်တော့်အဖေက ပေးစရာမရှိပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီ အဘ”

ထွန်းပုက အော်နိုင်သူအထာနဲ့ ဝမ်းပမ်းတသာ ဝင်ပြောတယ်။

“နေပါဦးကွယ်၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်မေးပါဦးမယ်”

ရွာလူကြီးဦးထိပ်ကွက်ကိုယ်တိုင်မေးမှာဆိုတော့ ကနားစီးခင်နိုင်ခမျာ ကိုယ်ခန္ဓာနောက်ကျူရင်း...

“ဟိုလေ...ဒါ...ဒါက...”

“သူငယ်ချင်းတွေဘာတွေ ငဲ့ညှာမနေပါနဲ့ အဖေရာ၊ အဖေ ပြန်မထွက်သေးတာ သားသိပါတယ်။ ရွာလူကြီးတွေ သံသယ ကင်းအောင် ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါ”

ထွန်းပုကိုယ်တိုင် စကားနဲ့ချုပ်ပြောတော့ ကနားစီးခင်နိုင်က မဟုတ် တော့ပါဘူးလို့ ငြင်းမရတော့ဘူး။ နော့...တုန်ခွင့်လည်း မရသေးတော့

ပိုခက်ပြီပေါ့။

“ငါ...ငါက ဒါ...ဒါမျိုး သူရာမေရီယကို ရှောင်ကျဉ်တာ မင်းအသိပါ ထိပ်ကွက်ရာ”

“ဘာ...ငါ့ကို ဖော်ဖော်ကားကား ထိပ်ကွက်တဲ့လား၊ ခွေးမသားအခြောက်၊ မျက်နှာကို ပိတ်ကြောက်လိုက်ရ...”

“အဘ...အဘ...စိတ်ထိန်းပါဦးဗျ၊ ကိုယ်ခန္ဓာက အခြောက် ခင်နိုင်ပေမယ့် နာမ်ခန္ဓာက အဘသူငယ်ချင်း ဦးထွန်းဝင်းလေ”

ရှူးရှူးရှားရှား ဒေါပွသွားတဲ့ ဦးထိပ်ကွက်ကို ဘေးနားထိုင်နေတဲ့ တစ်ယောက်က အတင်းဆွဲထားလိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ သတိရသွား သလိုမျိုးနဲ့...

“အေး...အေး...မှတ်စိတ်လေး လွတ်သွားလို့ကွဲ့၊ ဒါနဲ့ မင်းက ထွန်းဝင်းဆိုတာ သေချာလား”

“အေးပေါ့ကွ...”

ကနားစီးခင်နိုင်က ပွဲအတွေ့အကြုံ ရင့်လာတဲ့သူပီပီ ဦးထိပ်ကွက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါဆို မင်း မြကြီးကို အရက်ကြွေးပေးဖို့ ရှိခဲ့လား၊ မရှိခဲ့ဘူးလား”

“တောက်တီးတောက်တဲ့ဖြစ်စရာလား။ အရက်ကို လူ့ဘဝ တုန်းက စိတ်နဲ့တောင် မပစ်မှားဖူးခဲ့ဘူး”

“ကဲ...ကျေနပ်ပြီမဟုတ်လား။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် တက်ဖော်ကားခဲ့တဲ့ ဦးမြကြီးနဲ့ တင်မြင့်ကို ခွေးခေါင်းစားစက် ...အဲ...ကြီးလေးတဲ့အပြစ်ပေးပါ”

“မင်းအဖေပြောစကား အမှန်ဆိုရင်တော့ မမေးစရာ ဘာမှမရှိဘူးကွဲ့”

“အာ...သေချာပြန်မေးပါဦး။ ကျုပ်ဆိုင်မှာ ကိုထွန်းဝင်းနဲ့ ခွက်ပုန်းသောက်ဖော်သောက်ဖက် တင်မြင့်လည်း ရှိပါတယ်။”

အကြွေးမှတ်သောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သက်သေရှိပါတယ်”

ဦးမြကြီးက အတင်းဝင်ကန့်ကွက်တယ်။ ထွန်းပုတို့ဘက်က နိုင်သွားရင် အရက်ဖိုးတင် ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆက်တွဲတွေက ပက်ပက်စက်စက်လာတော့မှာ။

“ဘာမေးစရာလိုသေးလို့လဲ။ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က မဟုတ်ပါဘူး ငြင်းပြီးပြီပဲ”

ထွန်းပု အသာစီးရတုန်းမို့ နိဂုံးမြန်မြန်ချုပ်အောင် အုပ်ပြောလိုက်တယ်။ ဦးထိပ်ကွက်နဲ့ နှစ်ယောက်ကွာလောက်မှာ ထိုင်ငေးနေတဲ့ ငထေကြီးက ဖျတ်ခနဲလက်ဝါးကို စားပွဲခုံပေါ် ရိုက်လိုက်ရင်းက...

“ဒီလိုဆို အလှည့်ကျငြင်းနေကြဦးမှာပဲ။ ဦးထွန်းဝင်းဆိုတာလည်း တကယ်ကို ဘုရားဒကာ၊ ကျောင်းဒကာမှန်း အားလုံးအသိပဲ။ ဦးမြကြီးကျတော့လည်း စကားတစ်ခွန်းကို အမှားအယွင်းမရှိအောင်နေတာ အားလုံးအသိလေ”

“အင်း...ဒါဆို ကျုပ်တို့က ကြားကနေ စိုက်ထုတ်ပေးရမှာပဲ”

ကိုကြွက်ပုက ပြူးပြူးပျာပျာမေးလိုက်တယ်။ သူက ရွာအုပ်ချုပ်ရေး လူကြီးအဖွဲ့ထဲမှာ အချို့တဲ့ဆုံးမဟုတ်လား။ ငထေကြီးဘေးကို ဆတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဘာပေးစရာလိုမှာလဲ။ ကျုပ်စိတ်ထဲ ဒီကနားစီးအခြောက် မျက်နှာကြည့်ရင်း ဟိုဒင်းဖြစ်လာတယ်...”

“ဗျာ...မ...မလုပ်နဲ့လေ၊ ဒါမျိုးက ဆေးမရှိဘူးဗျ”

“ကိုကြွက်ပုကလဲဗျာ၊ ဘာစဉ်းစားတာတဲ့၊ ကျုပ်က မသင်္ကာဘူးလို့ ပြောတာ။ ဒီကောင့်စိတ်က ဦးထွန်းဝင်းဆိုတာ သေချာလို့လား”

ငထေကြီးစကားကြားတော့ ကနားစီးခင်နိုင်က ကိုယ်ခန္ဓာ တဆတ် ဆတ်ယိမ်းထိုးရင်းက...

“သား...ထွန်းပု၊ လူသားတွေကြားမှာ စကားနားထောင် ရတာ အဖေ့နတ်ပါဝါကျတယ်။ ညနေစာ...အဲ...နတ်ညီလာခံ လည်း နီးပြီဆိုတော့ အဖေ ပြန်ကြွလိုက်ဦးမယ်ကွဲ့”

“ဟေ့...ဟေ့...မင်းကံ နတ်ပြည်မှာ အေးအေးမနေဘဲ လူ့ပြည်ပြန်လာပြီး ကြားလို့ ဒီပြဿနာဖြစ်တာ၊ မပြန်နဲ့ဦး...”

ဦးထိပ်ကွက်ရဲ့ ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံကြားပေမယ့် ကနားစီးခင်နိုင် က မျက်နှာမော့၊ ရင်မောက်ဆဲပဲ။ အဲ...သူမှမဟုတ်တာ၊ ဦးထွန်းဝင်း နာမ်ခန္ဓာဆိုတော့ မော့နိုင်၊ မောက်နိုင်တာပေါ့။ ပြီး... မော့ရုံ၊ မောက်ရုံ တင်မကဘူး...

“လူသားက နတ်ကို ဒီလိုဟန့်တားလို့ ရမလား။ နေဖူး စားဖူးကြတဲ့ ရေစက်ကြောင့် ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ မဟုတ်ရင်တော့...ဟယ်...”

“ဒီမှာ ဦးထွန်းဝင်း၊ ခင်ဗျား မကြီးကျယ်နဲ့ ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းဆိုတာ သိကြားမင်းကိုတောင် ချက်ချင်း ခေါ်လိုရ

တယ်။ ခင်ဗျားလောက် အဆင့်နတ်ကိုတော့ ထပ်တစ်ရာ ပလာတာလို မွမ္မကြေအောင် ရိုက်လို့ရတယ်။ ဟွန်း...”

လက်ဝါးထောင်ပြရင်း ရှေ့အတင်းတက်လာတဲ့ ကိုကြွက်ပုစကားကြောင့် ကနားစီးခင်နိုင် မျက်သငယ်အိမ်ထိုင်သွားရော။

“အေး...ဒီပြဿနာ မအေးခင်မှာ ပြေးဖို့မလုပ်နဲ့၊ ပြေးခဲ့ရင် ရွာလူကြီးအမိနဲ့နဲ့ ခေါ်ပြီး နွားကြိမ်လုံးနဲ့ကို တီးပစ်မယ်”

ငထေကြီးကလည်း ပိုသေချာအောင် စကားနဲ့ထပ်ချုပ်လိုက်တယ်။ ဒီလိုဆိုတော့ ကနားစီးခင်နိုင်က ခွေးတစ်အုပ်နဲ့ ကြောင်တစ်ကောင်လို ချောင်ကုပ်မှိုင့်ကျသွားတော့တာပဲ။ ဟိုက ကြိမ်နဲ့ထဆွဲရင် သူ့ကျောပဲထိမှာ။

‘ဟို...ဟို...အဲလိုတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့် အဖေ အရှိုးရာနဲ့ နတ်သဘင်ညီလာခံတက်ရရင် ဝိုင်းဟားတာ ခံနေရပါဦးမယ်”

“စိတ်ချစမ်းပါ ထွန်းပုရာ။ ပြောသလိုမနေဘူးဆို မီးခိုးထွက်အောင်ကို ရိုက်မှာပဲ”

ငထေကြီးရဲ့ အာမခံဖြေရှင်းချက်စကားကြားတော့ ကနားစီးခင်နိုင် မျက်ရည်တောင်ဝိုင်းသွားတယ်။ ဒီတစ်ခါ ထွက်ပေါက်က အသူရာချောက်နက် ဖြစ်သွားပြီမဟုတ်လား။

နတ်ကိုချုပ်ပြီးပြီဆိုတော့ လုပ်ငန်းသဘောကို အားလုံး စိတ်ပြန်လှည့်လာကြတယ်။ သူရေးတဲ့ဇာတ်ကို သူပြန်ကဇာတ်သိမ်းမှလှမယ်စိတ်ကူးနဲ့ ငထေကြီး စုပြောတယ်။

“ခုပြဿနာမှာ ဦးထွန်းဝင်း တကယ်ရောက်လား၊ မလာက အဓိကပါပဲ။ ဒီတော့ ကနားစီးခင်နိုင်ပါးစပ်က ငါထွန်းဝင်း

ပါလို့ ပြောတာနဲ့တင် ကျေနပ်လို့မရတော့ဘူး”

“အေး...မင်းပြောတာ ငါသဘောကျတယ်၊ အရက်ကို စိတ်နဲ့တောင် မပြစ်မှားခဲ့ဖူးပါဘူးလို့ပြောတာ ထွန်းဝင်း မဟုတ်တာလို့ပဲ”

ဦးထိပ်ကွက်က အစီအစဉ်ကို လက်ခံရင် သူ့မကျေနပ်ချက်ကို ဖွင့်ပြောတယ်။ ဒီလိုပြောလေ၊ ဦးမြကြီးနဲ့ မောင်တင်မြင့်က အားရှိလေပေါ့။

“ကဲ...ဒီလိုဆို ထွန်းပု အရင်မေးကွာ”

“ဟင်...ကျွန်...ကျွန်တော်က ဘာမေးရမှာလဲ”

“ကြောင်ပျံ ထွန်းပုရာ၊ မင်းအဖေ မသေခင်က မင်းကို မှာခဲ့တဲ့စကားဖြစ်ဖြစ်၊ မင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် မေးကြည့်ပေါ့။ အဲဒီမေးခွန်းကိုဖြေနိုင်ရင် ကနားစီး အခြောက်ခန္ဓာထဲဝင်နေတာ မင်းအဖေ သေချာတာပေါ့”

ထွန်းပု တွေခနဲစဉ်းစားလိုက်တယ်။ ဟုတ်ပါ၊ ဒါ သူ့အဖေနာမ်ခန္ဓာ မှန်လို့လား။ ကနားစီးခင်နိုင်အပြောမှာ မျောပါရင်း ယုံကြည်ခဲ့တာပဲ။ ငထေကြီးပြောသလို မေးလိုက်တာလည်း မမှားပါဘူး။

“အ...အဖေ...ကျွန်တော့်ကိုအပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ဘာလဲ...”

မေးခွန်းကိုကြားတော့ ကနားစီးခင်နိုင် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျရင်း နဲ့...

“ရွှေ...ငွေ...လက်ဝတ်ရတနာ...အတွင်းပစ္စည်းတွေပေါ့ သားရယ်”

“ဗျာ...”

“ဘာလဲ...ငါ့သားကို ပစ္စည်းအရေအတွက်ပါ အတိအကျ ပြောပြရမှာလား”

ထွန်းပုခမျာ ဝေခွဲမရမျက်နှာနဲ့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ သူ့အဖေအပ်ထားတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်က ပွေးကွက်မှာလိမ်းတဲ့ ယားနာ ပျောက်ဆေးပုလင်းပါ။ သူတို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ထိန်းသိမ်းလာတာတဲ့။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးထိပ်ကွက်က...

“ဟေ့ကောင်...ထွန်းဝင်း၊ မင်းနဲ့ငါ ဆရာတော်ကျောင်းမှာ ကျောင်းခွေးဝင်လုပ်နေတုန်းက လင်မယားလုပ်တမ်းကစားတာ မှတ်မိလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်...အဲ...အေး...မှတ်မိပါတယ်”

ဦးထိပ်ကွက်စကားကြောင့် နားထောင်နေတဲ့လူတွေ ကျိတ်ပြီး တခွီခွီရယ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကနားစီးခင်နိုင်ကတော့ ချွေးပြန်ပြီး အသံတောင် တုန်နေတာ။

“မှတ်မိရင် မိန်းမဘယ်သူလုပ်ခဲ့တာလဲ ပြောပြစမ်း”

“ဟို...ဟို...မင်း...မင်း...”

“ဘာ...”

အာခေါင်ခြစ်အော်သံက ထွက်လာတယ်။

“အဲ...ငါ...ငါ...”

“ရွာတောင်ပိုင်းက မိတင်ထွေးတို့ညီအစ်မကိုခေါ်ပြီး မိန်းမလုပ်ခိုင်းတာလေ။ လူကြီးတွေသိလိုတောင် ရိုက်ခံခဲ့ရသေးတာပဲ”

“အေး...အေး...ဟုတ်ပါ။ ငါတောင် ဒဏ်ပီပြီး နှစ်ရက်

လောက်ဖျားခဲ့သေးတယ်”

အဆင်ပြေအောင် စကားထောက်ဝင်ပြောတဲ့ ကနားစီးခင်နိုင်စကားကို ကြားတော့ ဦးထိပ်ကွက်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်တယ်။ သက်သေခေါ် စရာမလိုဘဲ အဖြေထွက်ပြီပေါ့။

“ကဲ...ကြွက်ပုနဲ့ ငထေကြီး၊ ဒီကောင်...ခင်နိုင်ကို ရုံး အောက်က ခြောက်ပေါက်မှာ သွားထည့်လိုက်တော့”

“အင်...ဟင်...ဘာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူများ...အဲ ...ငါ ...ထွန်းဝင်း အမှန်ပါ၊ သား...အဖေ့ကို ကယ်...ကယ်...”

ထွန်းပု မျက်နှာကြီးညိုပြီး တစ်ဖက်ကိုလှည့်နေတယ်။ ဦးထိပ်ကွက်က နံရံမှာအသင့်ချိတ်ထားတဲ့ ကြိမ်လုံးဆွဲယူရင်း...

“ငါနဲ့ထွန်းဝင်းက ဘယ်တုန်းကမှ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းတည်း အတူတူနေဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ သူက အနောက်ပိုင်းကျောင်း၊ ငါက အရှေ့ပိုင်းကျောင်း၊ လင်မယား လုပ်တမ်း အတူကစားဖို့တော့ ထားတွေ့တာနဲ့ လေးဂွဆွဲပြီး ဦးအောင်ပစ်ပြေးကြတာ။ အဲလောက်ချစ်ခဲ့တာဟာ။ ဟား... ဟား...”

“ဒါဆို ခင်နိုင်ကို ကိုထွန်းဝင်း နတ်ပြည်က ဝင်ပူးတယ် ဆိုတာ မမှန်ဘူးပေါ့”

“မမှန်လို့ မင်းရှေ့မှာ ခြောက်ပေါက်ထဲ ထည့်ခိုင်းလိုက် တာပေါ့ မြကြီးရာ။ မင်းက ဒီကောင်အတွက် ကြေကွဲနေ လို့လား”

“ဒါ...ဒါဆို ကျုပ် အရက်ကြွေးရဖို့ ဝေးပြီပေါ့”

“ဒီ...ဒီမှာ ဦးမြကြီး၊ ဒါကိုပြောပြန်ပြီလား”

ဘယ်ကိုထွက်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတဲ့ ထွန်းပုရဲ့ဒေါသတွေ ဦးမြကြီး ဆီကို လှည့်လာတယ်။ အခြေအနေကိုသုံးသပ်မိတဲ့ မောင်တင်မြင့်က...

“လာစမ်းပါဦး မြကြီးရာ၊ အသေးအမွှား အရေးထား နေရင် ကြီးမားတဲ့အခွင့်အရေးတွေကို လွတ်သွားတတ်တယ်။ ဒီအချိန် ခင်ဗျားဆိုင်မှာ လူစည်နေလောက်ပြီ”

“အေး...အေး...ဟုတ်တယ်။ ဒါ...ဒါ...ဒါပေမဲ့ နောက်...နောက်တစ်ခါ ကိုထွန်းဝင်း အမှန်တကယ်လာရင် မင်း သက်သေခံပေးရဦးမယ်နော်၊ ငါ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး တင်မြင့် ရာ၊ အကျိုးဆောင်ခ...ခ...တတယ်ပေးမှာပါ...”

“တောက်...”

နောက်ကျောကပေါ်လာတဲ့ မာမာထန်ထန်တောက်ခေါက်သံကြီး ကြောင့် မောင်တင်မြင့်က ဦးမြကြီးကို အတင်းဆွဲပြီး ရုံးပေါ်က ပြေးဆင်း တယ်။

ဦးမြကြီးကျေးဇူးစကားက ဒီထက်ပိုကြာရင် ခြောက်ပေါက်နဲ့ ညား တော့မှာ။ ခြေနုတ်နောက်ကျနေရင် အကျိုးဆောင်ခအတွက် ကြိမ်ဒဏ် လောက်တော့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်လေ။

တင်မြင့်ဦး

အရုံးအမြတ်နှင့် အဆုံးအဖြတ်

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

အရုံးအမြတ်နှင့် အဆုံးအဖြတ်

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

အနိုးအလွမ်းနှင့် အဆုံးအလွတ်
ပျော်ရွှင်ရေးအိမ်

အနိုးအလွမ်း
ပျော်ရွှင်ရေးအိမ်

“မိသင်း၊ နင် အဲဒီလူကြီးနဲ့ သိပ်မတွဲပါနဲ့ဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နှုတ်ခမ်းကို ဆတ်ခနဲမဲ့ရင်း သူမက မေးခွန်းပြန်ထုတ်သည်။

“နင့်ကို အခု လူတွေက ဘယ်လိုပြောနေကြလဲ သိလား။
နောက်ဆုံးပေါ်ကားစီးပြီး ဟမ်းဖုန်းလက်က မချတဲ့ ရုပ်ဆိုးဆိုး
အသက်ကြီးကြီး ဘော့စ်အဖိုးကြီးနဲ့ တွဲနေတဲ့ နင့်ကို ဘယ်လို
မိန်းကလေးလဲဆိုတာ ကလေးတောင် သိတယ်တဲ့ ဘာညာ
ဘာညာပေါ့ဟာ”

သူ၏အဆိုကြောင့် သူမမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။ သို့သော်
ချက်ချင်းဆိုသလို ခနဲအပြုံးကိုပြုံးရင်း...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီအဖြေကို နင်ရော ငါပါ သိနေ
ကြတာပဲ”

“မိသင်းရာ”

မချင့်မရဲဆိုရင်း သက်ပြင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းချဖြစ်သော သူ့ကို သူမက
မသိမသာခေါင်းမော့ထားရင်း မမြင်ယောင်ပြုသည်။ ပြီး အံ့ကိုကြိတ်
ရင်းက...

“ဘယ်သူတွေသာပြောပြော ငါ ဂရုမစိုက်တော့ပါဘူး နိုင်လင်း၊ လောလောဆယ် ငါ့ခေါင်းထဲမှာရှိတာက အခု ငါငှား နေရတဲ့ တိုက်ခန်းကို ငါဝယ်နိုင်တော့မယ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဟန်းဖုန်းတစ်လုံး ငါရမယ်။ အရင်ကလို မိသားစုစရိတ်ကို ပျာနေအောင် ရှာနေစရာလည်း မလိုတော့ဘူး။ ငါဝါသနာပါ တဲ့အလုပ်ကိုလည်း နောက်ဆံမတင်းဘဲ လုပ်လို့ရတော့မယ်။ ငါ ရှေ့ပတ်ထဲမှာ ကြော်ငြာသုံးခုလောက် ရိုက်ဖို့ ရှိတယ်” သူမက စကားကိုဖြတ်ရင်း အအေးကိုသောက်သည်။ ပြီး မျက်နှာကို ဆတ်ခနဲမဲ့ကာ မချိပြုံးပြုံးလိုက်ရင်းက...

“အခု ငါ့ကိုဝေဖန်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ နိုင်လင်း တကယ်တော့ သူတို့က ငါ့အတွက် ဘာအထောက်အပံ့မှ ပေးနိုင်တဲ့လူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဒီအနေ အထားကိုလည်း ငါက ဖန်တီးချင်လွန်းလို့ ဖန်တီးထားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘာပဲပြောပြော နင်ငါ့ကို အခုလို စိုးရိမ်ပေးတဲ့ အတွက် ငါကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့လား” ဟုတွေးရင်း သူ့ရင်ထဲက နာတာတာကြီးဖြစ်သွားရ၏။ “သွားတော့မယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားသော သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း သူ သက်ပြင်းကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ချဖြစ်ပြန်သည်။ တစ်ဝက် ကျော်ကျော် ကျန်သေးသော အအေးဖန်ခွက်နှင့် ၎င်းဖန်ခွက်အောက်မှာ သူမ ဖိထားခဲ့သော ထောင်တန်အသစ်စက်စက်နှစ်ရွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။

“သိလား နိုင်လင်း၊ ကြော်ငြာရိုက်တာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ပျော်စရာတော့ကောင်းတယ် သိလား။ အဲဒီဒါရိုက်တာကပဲ ငါ့ကို VCD နှစ်ပုဒ် ခေါ်ရိုက်ပေးဦးမှာတဲ့။ ငါ့အလားအလာက ဒီလောက်ဆို မဆိုးဘူးလို့ ပြောရမှာ ပေါ့နော်”

ငုံထားသောအအေးကို သူ တော်တော်နှင့် မျိုချ၍မရ။ ရင်ထဲမှာ နင်တင်တင်ကြီးဖြစ်ကာနေသည်။ သူမကတော့ အဆုံးစွန်တက်ကြွသော အမူအရာတို့ဖြင့် စကားတို့ကို အမျှင်မပြတ်အောင် ဆိုနေဆဲ။ နောက်ဆုံးတော့ အဆုံးသတ်မှာ သူမက...

“နင်လည်း အလုပ်ရှာဦး နိုင်လင်း”

ဟု ဆိုသည်။

“ငါအလုပ်ရပြီဟ”

တက်ကြွမှုမရှိသော သူ့စကားကို သူမက...

“ဟုတ်လား၊ ဘာအလုပ်လဲ”

ဟု ဝမ်းသာဟန်ဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“ဒရိုင်ဘာ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက နှာခေါင်းရှုံ့သည်။

“နောက်ဆို နင်နဲ့ငါ ဒီလိုအအေးဆိုင်ထိုင်ဖို့တောင် အချိန် မရလောက်တော့ဘူး”

သူ့စကားကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သူမက ဟမ်းဖုန်းကို လှည့်ပတ် ကိုင်တွယ်လို့နေသည်။

“ငါလည်း ငါ့အစ်ကိုကြီးနဲ့ သိပ်အဆင်မပြေတော့ဘူး”

“အစ်ကိုကြီး”

ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် သူ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်သည်။ ဦးလေး အရွယ်ထက်ပင်မက ကျော်လွန်နေသူတစ်ဦးကို “အစ်ကိုကြီး” ဟု သူမ သက်သောင့်သက်သာပင် ခေါ်နိုင်စွမ်းလေသည်။

“ကိစ္စတော့မရှိပါဘူး၊ သူဘာကိုမှ ရှာလို့မရတော့ဘူး။ တိုက်ခန်းရော ဒီဖုန်းပါ ငါ့နာမည်နဲ့ ငါ့အပိုင်ဖြစ်နေပြီဟာ” ခေါင်းမော့ရင်း အဆိုမှာ သူမနားနှစ်ဖက်မှ စိန်တို့က တဖျပ်ဖျပ် လက်ထွက်လာသည်။

“ဒါနဲ့ ငါပြောပြဦးမယ်။ ငါနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်တဲ့ မင်းသား ကလေး.....”

သူမ၏စကားတို့ကို မကြားတစ်ချက်။ အရင်က သနပ်ခါးပါးကွက် ကျားနှင့် သူမကို ကာလာစုံခြယ်ထားသော ရောင်စုံမျက်နှာကြီးဖြင့် သူ မြင်နေရသည်။ အဖြူထည်သက်သက်ဖြစ်သော သူမသည် အခုတော့လည်း အရောင်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ကစားတတ်နေပြီဖြစ်သည်။ သူထုံးစံအတိုင်း သက်ပြင်းကိုသာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းချဖြစ်သည်။

“သား အခုတလော အဝတ်အစားသစ်တွေ သိပ်ဝတ်နေ သလိုပဲ”

“အင်း...ဟို...သားတို့သူဌေး ဝယ်ပေးတာတွေပါ။ မကြီး က သိပ်သဘောကောင်းတာ မေမေရ”
အင်္ကျီလည်ပင်းမှ ကြယ်သီးကို သူ ကမန်းကတန်းဆွဲစေရင်း ဆိုဖြစ်

သည်။ လည်ပင်းမှ ပလက်တီနမ်ကြိုးကိုမြင်လျှင် ခေတ်သိပ်နောက်မကျသော မေမေထံမှ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ ထွက်လာနိုင်သည်။

လက်သူကြွယ်မှ စိန်လက်စွပ်ကိုတော့ Company နှစ်ပတ်လည်နေ့က မဲပေါက်ခဲ့သည်ဟုဖြီးစဉ်က မေမေ သူ့ကိုကြည့်နေခဲ့သော အကြည့်ကို သူ အခုထိအမှတ်ရနေသေးသည်။ တကယ်တော့ ဒါတွေအားလုံး “မကြီး” ဝယ်ထားပေးတာတွေသာဖြစ်သည်။ မကြီးဟူသော ဝေါဟာရကိုတွေးရင်း မိသင်း၏ “အစ်ကိုကြီး” ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်အပေါ်မှာ သူရယ်မောခဲ့ဖူးတာကို အမှတ်ရသည်။ ဟမ်းဖုန်းနှင့် ကားသော့ကို ပိုက်ဆံအိတ်နှင့်အတူ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်တွင်ထည့်ရင်း သူ လေချွန်ဖြစ်သည်။

မကြီးဝယ်ပေးထားသည့် တော်တန်ရုံသူဌေးပင် မပတ်နိုင်သော သိန်းဆယ်နှင့်ချီသည့် စိန်စီထားသောနာရီကိုကြည့်ရင်း အိမ်မှထွက်ခဲ့ဖြစ်သည်။ အချိန်စောသေးသော်လည်း အချိန်တိကျမှုကို နှစ်သက်သော မကြီးအလိုကျ ကြိုရောက်နေသည်က ပိုကောင်းမည်ကို ကားအကောင်းစားကို မောင်းရင်း တောက်ပစွာထွက်လာသော သူ့ကိုကြည့်ရင်း လမ်းထဲမှ လူအတော်များများ အတင်းအုပ်ရန် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကုန်ကြသည်ကို သူ မြင်နေရသည်။ အားလုံးကို ဂရုမစိုက်စွာပင် “ဟက်” ခနဲ သူရယ်မောဖြစ်သည်။ တကယ်တော့လည်း “နေတတ်လျှင် လောကကြီးက ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါသည်” ဟု တွေးဖြစ်သည်။ သူ မိသင်းကို နည်းနည်းတော့ကိုယ်ချင်းစာတတ်လာသလိုလိုရှိသည်။

“မိသင်း...နှင့် အခု ဟိုလူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်ပြီဆို”

သူ့အမေးကို မိသင်းက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ။ အတန်ကြာသည်အထိ မဲပြုံးကိုပြုံးကာနေသည်။ ပြီးမှ...

“ပြတ်သွားတာမဟုတ်ဘူး နိုင်လင်း၊ လုံးဝကို အဆုံးသတ် သွားတာ၊ ပြတ်တယ်ဆိုတာက ပြန်ဆက်လို့ရသေးတယ်၊ ငါတို့ က ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်လို့မရလောက်တော့အောင်ကို လုံးဝ အဆုံးသတ်သွားတာ”

ကြေကွဲနေဟန်တူသော သူမ၏မျက်ဝန်းတို့ကိုကြည့်ရင်း သူ စကား လမ်းကြောင်းလွဲရန် ကြိုးစားဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ နင့်အလုပ်ကရော အဆင်ပြေတယ်မဟုတ်လား”

“မဆိုးဘူးလို့ပဲ ပြောရမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ် ကလည်း ပါးတော့ အဝတ်အစားဖိုး၊ မိတ်ကပ်ဖိုးနဲ့ သိပ်တောင် မကာမိချင်ဘူး။ ဂ္ဂူတင်သွားတော့လည်း Taxi နဲ့ဆိုတော့ အောက်တာပေါ့ဟာ၊ အခု အစ်ကိုကြီးကတော့ ကားကို လပေး နဲ့ ငှားပေးမယ်ပြောတာပဲ...”

“အခု အစ်ကိုကြီး”

ဟူသော သူမ၏ ဝေါဟာရကြောင့် သူ ပြုံးဖြစ်သည်။

“အခု အစ်ကိုကြီး”တွေ “အရင် အစ်ကိုကြီး”တွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ် နေသော သူမ၏ “အစ်ကိုကြီးများနှင့် သူမ၏ဇာတ်လမ်းတို့ကို တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အမြဲကြားနေရသည်ကို သူပင်လျှင် “လေးယောက် မြောက်မမ” ရနေပြီဖြစ်နေသည်ပဲလေ။

“နေပါဦး...ငါ့ကိုပဲ တောက်လျှောက်မေးခွန်းထုတ်နေ တယ်။ ငါလည်း နင့်ကို မေးပါရစေဦး။ နင့်ရဲ့ အခု ‘မမရဲ့ မောင်လေး’ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ပြောပါဦးဟ၊ ငါ သတင်းအကုန် ကြားနေရတယ်နော်”

သူမက ဂုဏ်ယူစရာတစ်ခုကို သဘောထားကာ ပြုံးစိစိဖြင့် အမေး ရှိသည်။ ရှက်ပြုံးပြုံးဖြစ်ရင်း မလုံမလဲဖြင့် “ငါတို့က ရိုးရိုးပါ” ဟု ငြင်းချက်ထုတ်ဖြစ်သည်။

သူမကတော့ သူ့အဖြေကို ဟာသပြက်လုံးတစ်ခုကြားလိုက်ရသလို မျိုး ပက်ပက်စက်စက်ကြီး ရယ်မောပစ်သည်။

“ဒရိုင်ဘာငယ်ငယ် ချောချောလေးကို ရှိသမျှအခွင့် အရေး အကုန်ပေးပြီး လက်ပွန်းတတီးနေတဲ့ သူဌေးမကြီးနဲ့ နင့်ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ “ရိုးရိုးပါ” လို့တွက်မယ်ထင်ဘူး နိုင် လင်း။ နင် ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ဟာ။ ဘာဖြစ်လဲ... ငါကတော့ ကိုယ့်ထမင်းကို ကိုယ်စားပြီး ကိုယ့်ဇာတ်ကို က၊တယ်။ ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်နဲ့။ ဒါပဲ...”

သူမ၏ဒဿနကို ဆက်တိုက်နားထောင်ရင်း သူ့ အိပ်ချင်လာသည်။

“ပြန်ရအောင်” ပြောရင်း ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထရပ်သော သူ့ပခုံးကိုမှီရင်း သူမ လိုက်လာသည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ရှင်းပေးခဲ့သော တစ်ထောင်တန်တို့ကို ရေတွက်ရင်း ဘီယာပုလင်းခွဲနှင့် ပန်းကန်များကိုသိမ်းလျက် စားပွဲထိုးက သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ညည်းသည်။

အဖျားမပြတ်သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဝမ်းခန်းမှ ဆရာဝန် က သွေးစစ်ရန်ပြောလာသောအခါ သူမ နည်းနည်းတော့ ဟုန်လှုပ်သွား သလိုလိုရှိသည်။ နာကျင်စွာပြုံးမိသောအခါ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တို့ကပါ မျက်ဝန်း၌ ဝေ့တက်ကာလာသည်။ ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုသော အခုနောက်

ဆုံး အစ်ကိုကြီးကလည်း ဆေးခန်းပင် လိုက်မပို့တော့။ သူမ ပြဿနာ တစ်ခုခုဖြစ်လျှင် တိုက်ဆိုင်စွာပင် ပေါ်ပေါက်လာတတ်သော နိုင်လင်းကို ဖျတ်ခနဲ သူမ သတိရသည်။ အခုလို ဖျားနာချိန်မျိုးမှာ နားခိုခဲ့ဖူးသော နိုင်လင်း၏ ရင်ငွေ့နွေးနွေးကို သူမ ခိုနားချင်သေးသည်။ ဆေးရုံမှ ငွေရှင်းကောင်တာမှာ ဆေးဖိုးရှင်းနေသောညီမလေးကို စောင့်ရင်း သူမ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်ငေးနေမိသည်။ “ဖျတ်ခနဲ” ရှေ့မှာရပ်သော ပုံရိပ်ကြောင့် သူမ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ နိုင်လင်း...အံ့ဩဟန်ဖြင့် သူမကို ငုံ့ကြည့်ကာနေသည်။

“မိသင်း...ငါ တော်တော်လေး ပုံဖမ်းကြည့်ရတယ်။ နင် တော်တော်ပိုနို့သွားတာပဲ”

“အေး...နင် ဘာလာလုပ်ဟာလဲ နိုင်လင်း”

သူမ၏အမေးကြောင့် နိုင်လင်း များနာကွက်ခနဲပျက်လို့သွားသည်။ သူမ၏အမေးကိုချက်ချင်း သူ ပြန်မပြောနိုင်သေး။ မျောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးလို့နေသည်။ အင်န်ကြာမှ...

“သွေးလာစစ်တာဟ”

သူ့အဖြေအဆုံးမှာ ဘာရယ်မဟုတ် နှစ်ယောက်သား “ဖျတ်ခနဲ” အကြည့်ချင်းဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသော တစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းကို တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှ အဓိပ္ပာယ် တို့ကို တစ်ယောက် အလိုလိုနားလည်ကာနေသည်။

“ငါ ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

သူမလွဲသောစကားလမ်းကြောင်းပေါ် သူပါလိုက်လာသည်။ ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ပြန်ထိန်းရင်း...

“အေး...ငွေလိလို့ အဲဒီဖုန်းကို ရောင်းလိုက်ပြီဟ၊
ဆေးကုတာနဲ့ဟာ ရှိသမျှလည်း ပြောင်နေပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ငါ့ဖုန်းလည်း မနေ့ကပဲ ရောင်းလိုက်
ရတယ်”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အဓိပ္ပာယ်ရှိစွာ ပြုံးပြဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားပေး
သောအပြုံးလား၊ နောင်တအပြုံးများလားဆိုတာကိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်
ကသာ သိကြလိမ့်မည်ထင်သည်။ တကယ်တော့ ရောဂါလက္ခဏာများနှင့်
သူတို့၏ရှင်သန်ခဲ့မှုသမိုင်းများ၊ လုပ်ရပ်များအရ ဆေးစစ်ချက် Re-
sult ကို စောင့်ကြည့်နေဖို့ပင်မလိုတော့ကြောင်း သူမရော သူပါ သိရှိနေ
ကြပြီးသားဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ လိင်မှုဆိုင်ရာ လူ့ဝတ္တရားနှင့် လူ့
စည်းကမ်းတို့ကို ဖောက်ဖျက်သော လူသားများအတွက် AIDS သည်
အချိန်ပြည့်ကြိုဆိုနေမှာပဲဖြစ်သည်။

အတ္တ၊ လောဘ၊ ဆန္ဒနှင့် ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာအသိမရှိသောလူတို့၏
နိဂုံးသည် သိပ်များများစားစား မရှိကြောင်း ဇာတ်သိမ်းမလှတတ်ကြောင်း
သိလိုက်ချိန်မှာ အရာရာသည် နောက်ကျနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမတို့နှစ်ဦး
တွေးနေချိန်မှာ ဓာတ်ခွဲခန်းမှ သွေးစစ်ချက် Result နှစ်စောင်ကတော့
သူမနှင့် သူ့ဆီ လာနေကြပြီဖြစ်သည်။

ပြည့်ပိုင်မှူးအိမ်

ဟာသစာမူများ ပေးပို့နိုင်ပါသည်

“အိမ်မက်အသစ်”မှ စီစဉ်ထုတ်ဝေမည့် လစဉ်ထုတ်
“ဂျိုကာ” စာအုပ်တွင်အသုံးပြုရန် ဟာသဝတ္ထုလတ်များအား အောက်ပါ
လိပ်စာအတိုင်း ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဝတ္ထုပေးပို့ရာတွင်-

- ၁။ A4 စာမျက်နှာ ၁၅ မျက်နှာမှ ၂၀ မျက်နှာအတွင်းရှိရမည်။
- ၂။ ကိုယ်တိုင်ရေးဝတ္ထုဖြစ်ကြောင်းခံဝန်ချက်
- ၃။ ဆက်သွယ်ရန်လိပ်စာအပြည့်အစုံ (ဖုန်းနံပါတ်)
- ၄။ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်နှင့် အမည်ရင်းကိုပါ ရေးသားပေးပါရန်။
- ၅။ ရွေးချယ်ခြင်းမခံရသည့် စာမူများအား ပြန်လည်ပေးပို့မည်
မဟုတ်ပါ။
- ၆။ ရွေးချယ်ခြင်းခံရသည့် စာမူများအား စာမူခ ၂၀၀၀ဝိ/
(နှစ်သောင်းကျပ်)နှင့် စာအုပ်ငါးအုပ်ချီးမြှင့်မည်။

ကျိဏ္ဍ

အမှတ် (၄၅-မြေညီထပ်)၊ ကျောက်မြောင်းဈေးလမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖုန်း-၅၅၁၄၀၃၊ ၀၉၅၁၁၂၄၂၈